

ஓம்.

பரப்ரஹ்மணே நமః.

யஜுர்வேத ஸந்த்யாவந்தநம் ஸாமவேத
ஸந்த்யாவந்தநம் புருஷஸூக்தம்
ஸூஸூக்தம் பூஸூக்தம்
நீளாஸூக்தம் நாராயணஸூக்தம்

இவைகள்

ரங்கராமாநுஜஸ்வாமி வித்யாரண்ய
ஸ்வாமி மத்வாசாரியர் வைத்திய
நாத தீக்ஷிதர் பட்டபாஷ்கரர்
கிருஷ்ணபட்டர் முதலானவர்களால்
செய்யப்பட்ட

பாஷ்யத்தை ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து
ப்ரதிபதத்துடன்

உ. வே. வித்வான்

காஞ்சிபுரம்

ஸ்யாமதேஸிக ஸ்ரீசைல

தா தா சா ரி ய ரா ல்

தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு

ம த த் ர ய வி த் வ ன் க ளை க் கெ ண் டு

பரிசோதிக்கப்பட்டு

கெ. அனந்தாசாரியரால்

சென்னை :

ஸ்ரீநிகேதந அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1901

Registered Copy Right

விற்கப்பட்ட புஸ்தகம். தசோபநிஷத்பாஷ்யம்.

—:(0):—

சங்கர ராமாநுஜ மத்துவ பாஷியத்தை கிரந்த தெனுங்கு விபி யில் வேதஸ்ருதியும், பதவுரையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்து, ஈச அணு.12. கேக அணு.12. கட்அணு. 9. பிரச்ச அணு. 1. முண்டக அணு. 6. மான்கேய அணு 14. கவுடபாதகாரிகை அணு. 15. தைத் திரிய ரூபா. 4. அணு.12. ஐத்திரிய அணு.12. ப்ருஹதாரண்ய ரூபா. 4. அணு. 2. சாந்தோக்கியாபநிஷத்துகள் ரூபா. 50-பவுன் திட மானகாகிதம் ராயல்சயிஸ் 800 - பக்கம் கொண்டது சித்ரவேலைசெ ய்த கிவிட்பயிண்டுசார்சு உள்பட மொத்தம் ரூபா.16. வி. பி. அணு. 8. ஷே 45 பவுன் காகிதம் கித்தான் பண்டு புஸ்தகம் ரூ.15. வி.பி. அ. 8.

இவ்வுபநிஷத்து தனித்தனி கொடுக்கப்படமாட்டா.

பகவத்கீதை கிரந்த தமிழ் சுலோகம் மொழிபெயர்ப்பு சங்கர மத்துவ ராமாநுஜாய பாஷ்யத்துடன் பயிண்டு அணு. 10. வி. பி. அணு. 3. ஷே ப்ரதிபதத்துடன் அணு. 14. வி. பி. அணு. 4.

	ரூ. அ. பை.	வி. பி.
தைத்திரியோபநிஷத் பயிண்டுடன்	1—4—0	0—5—0
தேசிகப்பிரபந்த வியாக்கியானம்	3—0—0	0—5—0
தென்கலை குருபரம்பரை	0—12—0	0—4—0
நாலாயிரப்பரபந்தம் வடகலை திருமன்காம்பு	2—0—0	0—5—0
ஷே தென்கலை ஷே	2—0—0	0—5—0
கம்பராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் உரையுடன்	2—0—0	0—5—0
கவிபுராணம் தசாவதாரத்தில் கட்சி அவ தாரம் கலியுகவிசித்திரம் ஸம்ஸ்கிருதத் திவிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்த்து ப டத்துடன்	0—12—0	0—4—0

ஷே புஸ்தகம் தவிர இதர புஸ்தகம் வாங்கி அனுப்பப்பட மாட்டா.

இப்புஸ்தகங்கள் வேண்டியவர்கள் சென்னை பெத்துராயக்கன் பேட்டை பயிராகி மடத்துக்கடுத்த போஸீஸ் இராகவாசாரி தெருவு 8 - கெ. வீட்டிலிருக்கும் கெ. அனந்தாசாரியாரவர்களிடம் கிடை க்கும்.

ஹரிஃஷ்ட.

ஸ்ரீராம.

ஸ்ரீஹயஸ்ரீவாயநமஃ.

ஸந்த்யாவந்தநபாஷ்யம்.

இது பிராமணர்கள் தினந்தோறும் காலை, நடுப்பகல், மாலை, இத்தமூன்று காலங்களிலும் செய்ய வேண்டிய தோர் ஈடங்கு. இது ஒரு காலம் செய்யப்படா விட்டாலும் அவன் பதினாறுவருவானே என்று தர்ம சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன.

இது சுஷக்ரிய வைஸ்யர் களுக்கு முரியதே. சூத்திரர்கள் இதைச் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் ஒன்றே. ஆனால் அவர்களுக்கு நிர்ப்பந்தமான கடமை வேறு. முறை வேறு.

ருத்- யஜுஸ்- ஸாமம்- என்று வேதம் மூன்றாகையால் அந்தந்த வேத சாகையை அனுசரித்த இச்ஸந்த்யா வந்தனத்தின் முறையும் மூன்று விதமானது. யஜுஸ் ஸந்த்யா வந்தனத்தின் முக்கியமான அம்சங்கள் தவிர சிலவிஷயங்களில் ஸ்மார்த்தர்களுக்கும் வைஷ்ணவர்களுக்கும் பேத முண்டு.

இந்த ஸந்த்யா வந்தனமானது வேதமந்திரங்களைக் கொண்டு அறுஷ்டிக்க வேண்டிய தாதையாலும் அர்த்தம் தெரியாத மந்திரங்களைக்கொண்டு செய்யும் க்ரியைகள் நிஷபலங்க ளென்று ஸ்மிருதிகள் சொல்வதாலும், அம்மந்திரங்களுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தை அனுசரித்து ஸ்ரீ அஹோபில மடம் இரண்டாவது பட்டம் ஸ்ரீமந் நாராயண ஸ்வாமி ஒரு வ்யாக்யானமும், அத்தை மதத்தை அனுசரித்து க்ருஷ்ண பண்டிதர் ஒரு வ்யாக்யானமும் செய்திருக்கிறார்கள்.

இவை தவிர பட்ட பாஸ்கரர், வித்யாரண்யர், இவர்கள் வேதபாஷ்யம் செய்தவர்க ளாகையால் இம்மந்திரங்களுக்கு அவர்கள் வ்யாக்யானமும் உண்டு.

அல்லாமலும், வைய நாத தீக்ஷிதரும் இவைகளுக்குச் சூருக் கமாக வ்யாக்யானம் செய்திருக்கிறார்.

இவைகளைத் தழுவி எல்லாருக்கும் பயன் படும் படி எளிய தமிழ் நடையில் அம்மந்த்ரங்களுக்கு இவ் வ்யாக்யானம் செய்யப் படுகிறது.

வைதிகங்களான எந்த கர்மங்களைபும் ஆரம்பிக்கு முன்னே கால் கைகளை சுத்தி செய்து கொள்ள வேண்டும். அல்லாமலும், ஸ்நானம் செய்யாமல் ஸந்த்யா வந்தநம் செய்யக் கூடாதாகையால் தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட ஏழுவித ஸ்நானங்களில் தன் சக்திக்கும் தேசகாலங்களுக்கு முரியதொரு ஸ்நானத்தைச் செய்து உவந்த வஸ்த்ரம் தரித்து நெற்றிக்குத் திலகம் அணிந்துபின் கால் கை அலம்பி ஸந்த்யா வந்தநம் தொடங்க வேண்டும்.

ஏழுவகை ஸ்நானமாவது—

க. வாருண ஸ்நானம்— ஜலத்தில் அமிழ்ந்து தலை முழுதுவது.

உ. பார்த்திவ ஸ்நானம்—“மருத்திகே ஹநமே பாபம்” என்று தொடங்கும் மந்த்ரங்களால் தேஹமுழுதும் சுத்தமான மண்ணைப் பூசிக்கொள்வது.

ங. ஆக்நேயம்— அக்நி ஹோத்ர பஸ்டத்தை “நசானம்” முக லைய மந்த்ரங்களால் தேஹத்தில் பூசுவது.

ச. வாயவ்யம்— பசுக்களின் குளம்பு தூள்களைக் கொஸாவித் தியால் ஜடத்து உடம்பில் பூசிக்கொள்வது.

டு. த்வய ஸ்நானம்— உத்தராயண மத்யத்தில் வெளிநாடன் கூட மழைபெய்யுமென்பது அதில் நனைவதேயாம்.

ஊ. மந்த்ர ஸ்நானம்— மேலே சொல்லுகிற “ஆபேபாஹிஷ்டா” என்னும் மந்த்ரத்தில் முறையே ஒவ் வெரு பாதத்தால் கால், தலை, மார்பு, தலை, மார்பு, கால், மார்பு, கால், தலை, இதுகளில் தீர்த்தத்தால் ப்ரோக்ஷித்துக் கொள்வதும்.

எ. மாநஸம்— சங்கசக்ர தரனாய் சூர்ய மண்டல மத்யத்தில் ஸ்வாஸ்சாயையையுடையவனாய் பசுவானவழுந்தருளியிருப்பதாகவும், அவர் திருவடி ப்ரெருவிரல் விருந்து கங்கைப் ப்ரவஹித்து ப்ரஹ்மரந்த்ரத்தின் வழியாய்த் தன் தே

ஹத்தில் விழுவதாகவும், அதனால் தன் தேஹத்தில் உள்ள
ம் புறமு முள்ள யாவத்து மலமும் உழிந்து விட்டதாகவும்
த்யாரம் செய்வதேயாம்.

இவைதவிர, இரண்டு கால், இரண்டு கை, முகம் இதுகளை,
அலம்புவது பஞ்சாங்க ஸ்நாந மாம். ஈரத் துணியாண்டம்பு
முழுவதும் துடைத்துக்கொள்வது காபில ஸ்நாநம். புண்டீரம் தரி
ப்பதும் ஒரு ஸ்நாநமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஈர வஸ்திரத்
தோடு ஒருகார்ப்பமும் ரெய்ய லாகாது. வேறு உலர்ந்த வஸ்திரம்
இல்லா விட்டால் ஈர வஸ்திரத்தை ஏழு தடவை காற்றில் உதறி
விட்டால் அது உலர்ந்தது போல் பாவிக்கப்படும்.

திலகம் அணியும் விஷயத்தில் தம் தம் பெரியோர் நடந்த
முறையே திருமண் கோபி சந்தனம் பல்மம் இதுகளினால் திலக
மிட வேண்டும். அப்படி செய்யச் சாத்திய மில்லாத போது சுத்த
ஜலத்தால் திலக மிட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.

எந்த கர்மங்களுக்கும் முதலில் ஆசமநம் செய்யவேண்டும்.
ஆசமநம் பல ஸ்ம்ருதிகளில் பல வானு கூறப் பட்டிருக்கிற படி
யால் அவர் அவர்கள் முன்னோர் உபதேசித்தபடி ஆசமநம் செய்
ய வேண்டும்.

பிறகு ப்ராணாயாமம் செய்யவேண்டும். அதாவது—வலது கை
ப்பவித்திர விரல் கடைவிரல் களினால் இடதுநாசிகையை மூடி மூச்சு
சை வெளிவிட்டு, பெருவிரலினால் வலது நாசிகையை மூடி மூச்சு
ப் பிடித்துக்கொண்டு ஸப்த வ்யாஹ்ருதிகள் காயத்ரீ காயத்ரீ சீர
ஸ்ஸு இதுகளை மூன்று தரம் மனஸால் உச்சரித்துப் பின்பு வலது
நாசிகையால் மூச்சு வெளி விடுவதாம்.

அப்படி மூன்று ப்ராணாயாமம் செய்தபின் ஸங்கல்பம் செய்து
கொள்ள வேணும். அதாவது—ஸ்ரீஹவதாஜயா (பகவானது ஆஜ
னையினால்) ஹவத் க்ருத்ஸு (பகவான் திருவுள்ள முகக் கைக்
காக) ப்ராஹ்மஸூத்ரா ஸ்வாவஸிஷ்டே (காலீச்சந்த்ரையைய உபாஸித்
கிறேன்) என்று அனுஸந்திப்பதாம். இதுவட கலையார் அனுஸ
ந்தானமுறை. ஹவத் க்ருத்ஸு என்பதற்குப் பதிலாக ஹவ
தெஹ்யு ரூபம் (பகவானது கைங்கர்ய ரூபமாக) என்று அனு
ஸந்திப்பது தென் கலையார் முறை. வரஹேஸ்வரஹ் க்ருத்ஸு (பா

மேச்வரனது ப்ரீதிக்காகவும்) உவாது ஸுஸூ ஁஁஁ தக்ஷயபூரார
பூஜாவதி ஹொகா வாஹுஸூ஁஁ (நோந்துவிட்ட பால மெல்லாம்
துலைந்து ப்ரஹ்ம லோகம் பெறுவதற்காகவும்) என்று அனுஸந்தி
ப்பது ஸ்மார்த்தர் முறை. விஷ்ணு சப்தத்தை வாஸுதேவ சப்த
த்துக்குப் பதிலாக உபயோகிப்பது மாத்வர் முறை.

பின்பு பரமைகார்த்திகள் ஸாத்திகத்யாகம் செய்யவேண்டும்.

ஓவ் வொரு மந்த்ரங்களுக்கு ருஷி, சந்தஸ்ஸு, தேவதை, மூ
ன்றும் தெரியவேணும். ருஷியின் பெயரை சிரஸ்ஸிலும், சந்தஸ்
ஸின் பெயரை நாக்கின் முன்றும், தேவதையின் பெயரை ஹ்ருத
யத்திலும் ந்யாஸம் செய்ய வேண்டும்.

உ஁|| சூவொஹிஷ்டேதி உருஸு விருஹீவ ஐஹிஃ; டேவீ
மாயத்ரீஹநஃ; சூவொ டேவதா; ப்ரொஹ்ணே விதி
யொமஃ||

“ஆபோஹிஷ்டா” முதலாகிய “ஜநயதாசந” என்பது வரையி
லுள்ள மந்த்ரத்துக்கு ஸிந்துத்வீபர் என்பவர் ருஷி. தேவிகாயத்ரீ
சந்தஸ்ஸு. அப்புதேவதை. இம்மந்த்ரங்களுக்கு ப்ரோக்ஷணம் செ
ய்து கொள்வதில் விநி யோகம்.

விசிஷ்டாத்தவத பாஷ்யம். எல்லா மந்த்ரங்களும் பகவாநு
ன ஸ்ரீயஃபதிமையே சொல்லும். சிலது காரணப் பெயராக நிற்கு
ம். சிலது இடுகுறியால் வேறொரு தேவதையை உணர்த்த அத்தே
வதைகளின் அந்தராத்மாவான நாராயணன் அந்த மந்த்ரங்களுக்
கு ப்ரதிபாத்யனாகிறான். சூ஁ஹி஁ உஹ்ராவீ அடையப் படு
மவை அப்புக்களாம். ஆகையால் எல்லோராலும் மோக்ஷார்த்தம்
அடையப்படும் ஸ்ரீயஃ பதிமையே அப்பாகிறான்.

அத்தவத பாஷ்யம். கர்மங்கள் ஜ்ஞாநிக்கு ஆவச்யகமான
வைகள் அல்ல. ப்ரஹ்மம் ஒன்றே என்றும் ஜ்ஞாநம் இல்லாதவன்
ப்ரபஞ்சம் எல்லாம் உண்மை யென்று நினைப்பவனாகையால் அவ
னுக்கு எல்லாம் உபாஸ நியமே.

மத்வமதம். எல்லாம் விஷ்ணுவின் பரிஜநமாகையால் பகவா
னு பரிஜநமான ஜலமே உபாஸிக்கப் படலாம்.

உரு. சூவொஹிஷ்டா ஜயொஹவஃ | தாநஹஜெஹ்யாதந |
 ஜஹொரணாயவக்ஷஸெ | யொவஸ்பிவக்ஷொரஸெ | தவஸு
 ஹஜயதெஹநஃ | உஸகீஸிவஜா தஸஃ | தவ்ஸா சுரஃ. மஜா
 ஜவஃ | யஸஸுக்ஷயாய ஜிந்ய | சூவொஜத யயாவநஃ || ௧ ||

ப்ரதிபதம்.

ஹெசூவஃ	ஹஜலங்களே
(ய-உ.ப)	நீங்கள்)
ஜயொஹவஃ	ஸுகத்துக்குக் காரணமாக
வூரஹி	ஆகிரீர்கள் அல்லவா
தாஃ	அந்தநீங்கள்
நஃ	எங்களுக்கு
ஜஹெ	பெரிதாயும்
ரணாய	ஆழகாயும் இருக்கிற
வக்ஷஸெ	இந்தநீயங்களுக்காக
ஹஜெஹ	அன்னத்தை
ஹ்யாதந	கொடுங்கள்
வஃ	உங்களுக்கு
ஸிவதஜஃ	மிகவும் மங்களமாகிய
யஃ	எந்த
ரவஸஃ	ரஸமானது இருக்கிறதோ
ஹ	இந்தலோகத்தில்
நஃ	எங்களை
தவஸு	அந்தரஸத்தை
உஸகீஃ	ப்ரீதியையுடைய
ஜாதஸஹவ	தாயார்கள் போல
ஹஜயத	அடைவியுங்கள்
யஸஸு	எந்தரஸத்தினுடைய
க்ஷயாய	நிலையின் பொருட்டு
ஜிந்ய	ப்ரீதியையடைகிறீர்களே

தடுவெ	அந்த ரஸத்துக்காக
வெ	உங்களை
கூர	மிகவும்
மஜா	அடையக்கடவோம்
ஹெசுவெ	ஒஜலங்களே
ந:	எங்களை
ஜநயய	ஜநித்தவர்களாகச் செய்யுங்கள்
	என்பதாம்.

அத்.— பார்ப்பது, தொடுவது, முழுகுவது, குடிப்பது முதலியவைகளால் ஸுகத்தை உண்டு பண்ணுவது ஜலங்களே. நல்ல மழைபெய்து அதனால் தாந்யங்கள் விளைந்து பூர்ண மான ம்ருஷ்டாந்ரம் கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டியவை ஜலங்களே. இந்த ரிய புஷ்டிக்காக அந்ரம் ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது. பூர்ண மான ம்ருஷ்டாஹாரம் கிடைத்தால் தான் எல்லா இந்த ரியங்களும் (கண் முதலியவை) ஸந்தோஷத்தை யடையும், அதனால் தான் புத்தி பலத்தை யடையும். புத்தியும் இந்த ரிய மும் பலத்தை யடைந்தால் அவை எல்லாக்கர்மங்களையும் அனுஷ்டிக்கும் திறமையை யுண்டாக்கும். அந்ரத்திலும் ரஸத்தோடு கூடிய அந்ரமே குணம் கொடுப்பதாகையால் அந்த ரஸத்தைப் ப்ரார்த்திப்பது, தாய்மார்கள் முலைப்பால் கொடுத்துக் குழந்தைகளை வளர்ப்பது போல் உங்கள் ரஸத்தைத் தந்து எங்களைப் போஷிக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறது. ஆதரவினால் மறுபடி ப்ரார்த்தனை செய்கிறது மேல். எந்த ரஸம் உங்களுக்கே ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறதோ, அந்த ரஸத்தை எங்களுக்குத் தரவேணும். அதனால் நாங்கள் ஸந்தரஸத்தை யுண்டுபண்ணும் சக்தியை யடையும்படி செய்யவேண்டும். நாங்கள் பிறந்ததும் அந்த ரஸத்தாலேயே, அந்தரஸமே எல்லா ப்ராணிகளின் ஜன்மத்துக்கும் காரணமென்று வேதங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸந்த்யா ரண்ய பாவ்யம்.— தாரஹர்ஜைதாதந- உங்கள் ரஸத்தை அனுபவிக்கும்படி எங்களை நிலைநிறுத்துங்கள். மஹேரண்ய சக்ஷஸைதாதந- பரதத்வ ஸாக்ஷாத் காரத்துக்கு எங்களை யோக்யராகச் செய்ச, (சக்ஷஸை- பார்க்கத் தக்கதான.) இஹ- இந்த கார்யத்தில், ஷயாய- வாஸத்தினாலே.

விசிஷ்டாத்ஸவத பாவ்யம்— மோக்ஷம் வேண்டுமென்று
கோரும் பரமைகார்த்திக்கும் உபாய பூர்த்தி வரையில் ஜ்ஞாந விகா
ஸமும் அகற்காக தேஹேந்த்ரிய ஸௌக்யமும் வேண்டுமானகையா
ல் அதற்குக் காரணமாக இங்கு இவன் அந்நத்தைப் ப்ரார்த்திக்க
க்கூடும். ப்ரஹ்ம லோகம் முதலியவை நச்வர மாகையாலும் கை
வல்யம் அல்ப ஸுக மாகையாலும் மிகவும் மங்கள மான ரஸமா
வது- பரமாத்மாறுபவிமே. அதுவே ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்து.
அடுத்த ஜன்மம் இவ்வாறென்ற நியக்கூடாக்கையால் இந்த ஜன்மத்
திலேயே மோக்ஷ ஸாதந மான பக்தியை யுண்டிபண்ண வேண்டு
மென்று ப்ரார்த்திக்கை முக்யார்த்தம். “ரஜஸாவைஸி” என்று
உபநிஷத்தில் சொல்லுகையாலே இங்கும் ரஸ மென்று பரமாத்
மாவையே சொல்லுகிற தென்றும் சொல்லலாம். உபாஸந தசை
யில் ஸாக்ஷாத்காரம் ஸுகரூபமாயிருக்கு மாகையால் அப்படிப்
பட்ட ஸாக்ஷாத்காரத்தைக் கொடுத்து இந்த ஜன்மத்தில் பேராஷிக்
கவேண்டும். மோக்ஷத்திலும் அந்த ஸாக்ஷாத் காரமே. ப்ரஹ்ம
த்துக்கு ஸ்வாநுபவமும் ப்ரியமானது. ப்ரஹ்மவீத்யையுடைய ஜந்
மத்தையே முக்ய ஜன்மமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ப்ரஹ்ம
வீத்யையைப் பெறும்படி செய்வதே ஜநிக்கும்படி செய்வதாமெ
ன்று தாத்பர்யம். எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஈச்வரன் அந்த ராத்
மாவென்று சொல்லப் பட்டிருப்பதால் இங்கு அப்சர்த்தம் அதன்
அந்தர்யாமியான நாராயணைச் சொல்லுகிறது. நித்ய பஹுவச
நம் அப்சர்த்தம். ஸர்வ கர்மங்களுக்கும் பலத்தைக் கொடுக்க வே
ண்டியவன் நாராயணே யாகையாலும், ஸாதாரணமான ஜலங்களு
க்கு இவ்வளவு பலம்கொடுக்கச் சக்தி கிடையாதாகையாலும் அப்
சர்த்தத்தால் சொல்லப்படும் பரமாத்மாவே ஐஹிகா முஷ்மிக பல
ங்களைக் கொடுக்கிறனென்பது ஸம்ப்ரதாயம்.

விநிடியாகம்— “பஸ்யக்ஷயாயஜிர்வத” என்றும் பாதத்தால்
கால்களில் ஜலத்தைப் ப்ரோக்ஷிக்க. மற்ற முன் பின் பாதங்களால்
மந்த்ரமுறையே சூரன்ஸில ஜலத்தைப் ப்ரோக்ஷித்துக் கொள்க. பின்
பு வ்யாஹ்ருதித்ரயத்தால் ஜலத்தால் ப்ரதக்ஷிணமாகத் தன்னைச்
சுற்றிக்கொள்க. வ்யாஹ்ருதித்ரயம் என்பது “ஷம் பூர் புலஸ்ஸு
ஸி” என்பதாம். இதற்கு அர்த்தம் மேலே பொல்லப்படும்.

உரு. ஸூரிய-ஸெந்திர நாவாசுஸ்யாந்ரீஷ்டிஃ; கௌ மாயத்ரி
மந்ரீ; ஸூரியே-கா கௌதா; சூத்ர சமாஜ்யெ-க சுவாம்
வ்யாஸநெ விநியொம்||

ஸூர்யர்ஸ என் றும் அறுவாகத்துக்கு அக்னி ரூஷி; தேவீ காயத்ரீச் சந்தஸ்ஸு; ஸூர்யன் தேவதை; ஆத்மசுத்திக்காக ஜல க்தை புஜிக்க இந்த மந்த்ரம் உபயோகிக்கப்படும்.

உரு. ஸுருய-புது ஐரகருமதுவதயதுகருமதுதெயு
வாவெவெராரகருதாம் | யதுகருதா வாவதுகருதாம் |
உருவாவாவா ஹ்ருதாம் | வதுகருதாம்ருண ஸிதா |
ராசுருதாம்ருணவதாம் | யதுகருதாம்ருணவதாம் | ஹ்ருதாம்
ஐரகருதாம்ருணவதாம் | ஸுருய-புது ஹ்ருதாம்ருணவதாம்
ஹ்ருதாம் ||

ശക്തിപ്രദം

ஸூர்யனும்

2-12 2017

கோபுரம்

இருபதுவது

கோபத்துக்கு ஸ்வாமிகளான ரா
கம் முதலியவைகளும்

2π

என்னை

உறுப்புகள்

கோபத்தால் உண்டாகிய

பொருள்

பாபங்களினின்றும்

பாஷாஷாஹ்

ரஹித் தக்கடவன

பாது

ராத்திரியிலே

உருவா

மனதினாலும்

வாஷா

வாக்கினாலும்

உலகமொன்றாக

கைகாளினாலும்

പട്ടാമ്പലം

கால்களிாலும்

உருபண

வயிற்றினாலும்

សិក្សា

ஆண் சுறுபினை உடம்

யக்

எந்த

வாவு

பாபத்தை

കകാള-60

செய்தே தலை

தசு	அந்தபாபத்தை
ராத்திரி:	ராத்நிரியானது
சுவரூபவது	போக்கடிக்கக்கடவது
உயி	என்னிடத்தில்
உபரிதம்	வேறுபாபம்
யசுகிஞ்	எதாவதிருப்பதையும்
சுவரூபவது	போக்கடிக்கக்கடவது
சுஹம்	நான்
உஉ	இந்த
உரம்	நானான ஆத்ம வஸ்துவை
சுஜாதயொநா	மோகூதத்துக்குக்காரணமாகிய
ஜெஹாதிஷி	தேஜோரூபமாகிய
ஸூர்யெ-ஃ	ஸூர்யனிடத்தில்
ஜஹொஸி	ஹோமம்செய்கிறேன்
ஸாஹா	என்பது ஹோம மந்திரம்.

அத்வைதபாஷ்யம்— ராகத்வேஷங்கள் கோபத்துக்குக் காரணமாகையால் அவைகள் இங்கு மந்யுபதிகள் என்று சொல்லப்படுகிறது. இங்கு கோபத்தினால் நான்செய்யும் எல்லாபாபங்களையும் போக்கி எல்லா தேவதைகளும் என்னை ரகடிக்கவேண்டுமென்கிற ப்ரார்த்தனையில் தாத்பர்யம். பரஹிம்ஸை பரநிந்தை இவைகள் செய்ய நினைப்பது மனஸ்ஸினால் செய்யும் பாபம். அநிஷ்டம், பொய் இவைகள் சொல்வது வைவது முதலியவைவாக்கினால் செய்யும் பாபம். அசுத்ததைத் தொடுவது முதலியவை கையினால் செய்யும் பாபம். பசுப்ராஹ்மணர்களைக் காலால் தொடுவதும் அபுண்யக்ஷேத்ரங்களுக்குப் போவதும் இவை முதலியவை கால் களினால் செய்யும் பாபம். புஜிக்கத்த காததை புஜிப்பது வயிற்றினால் செய்யும் பாபம். தான் புணர்த்தகாதஸ்திரீயைப் புணர்வது ஆண்குறியினால் செய்யும் பாபம். இப்படி தனித் தனி முதலில் சொல்லி மறுபடி பொதுப்படச் சொல்லுகிறது. யத்கிஞ்ச என்று. இந்த பாபங்களையும், இதுகளைச்செய்யும் என்னையும். மரணமும் பிறப்பு மில்லாமல் ஜகத்காரணமாய் ஸ்வயம் ப்ரகாசமான சூர்யனிடத்தில் ஹோமம் செய்கிறேன். இந்த ஹோமத்தினால் நான்

அவைகளை பஸ்ம மாக்குகிறேனென்று தாத்பர்யம்.

வைத்யநாதர்— மரணமில்லாததும் ஜகத்காரணமும் ஜகத்ஸ்வயம்பரத்தை நடத்துவதும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமும் சிதாநந்தாத்மகமும் மாகிய ஆத்மா வென்று அக்னியில் ஹோமம் செய்வதினால் அதுகளை பஸ்ம மாக்குகிறேன்.

விசிஷ்டாத்வைதம்— ‘ஸுஷுப்தாந்ரயகீதி ஸுப்ய-ஃ’ நன்றாக நியமிப்பவர் பரமாத்வாவே. நியமனத்தில் நன்மை யாவது நிருபாதிசுமாயிருப்பதே. ஓர் கல்பித காரணத்தால் அல்லாது ஸ்வபாவ ஸித்தமாயே யிருப்பதாம். மய்ய முதலியவை ரகிப்பதாவது தங்களால் உண்டாகக் கூடியபாபம் உண்டாக ஒட்டாமல் செய்வதேயாம். பரமாத்மாவான நாராயணனே கோபம் முதலியவைகளை நீக்கி ரகிக்க வேண்டுமென்று தாத்பர்யம். நாராயண ஸுப்யஸுப்ய வஸுஷுப்யாநீதி ராதி-தன்னை அணுகினதானவஸ்துக்கள் காக்கப்படுகிறன வாகையால் ராத்திரி என்பதும் பகவானது நாமமாம். ராத்ரி காலத்தில் செய்யப் பட்ட பாபங்களை ராத்திரி சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட பகவான் போக்கடிக்கட்டும். இங்கு மனஸ்ஸு முதலியவை சிலவே சொல்லப்பட்டாலும் அவை எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். தர்ம சாஸ்திரங்களில் மூவகைப் பாபங்கள் சொல்லப்பட்டன. அவையாவன. ௧ - காயிகம் - சரீரத்தால் செய்வது. அதாவது- புஜிக்கத் தகாததைப் புஜிப்பது, குடிக்கத் தகாததைக் குடிப்பது, யாகம் செய்விக்கத் தகாதவனுக்கு யாகம் செய்விப்பது, அஸத்துக்களின் த்ரவ்யத்தைப் ப்ரதிக்ரஹிப்பது, பரஸ்திரிகளைப் புணர்வது, அயலார் திரவ்யத்தை அபஹரிப்பது, ஜந்துக்களை ஹிம்ஸை செய்வது, இவையும் இவை போன்றவையும். ௨- வது. வாசிகம்-வாக்கினால் செய்வது, அதாவது- க்ரூர மாய் வார்த்தை சொல்வது, பொய்சொல்வது. சண்டைசெய்வது, கூலிக்கு வேதம்சொல்வது, இவையும் இவைபோன்றவையும். ௩- வது. மானஸிகம்- மனதினால் செய்வது, அதாவது அயலாருக்குத்தாபம் உண்டாகச் செய்வது. அயலாருக்கு த்ரோஹம் செய்வது, கோபம், லோபம். மோஹம். அஹங்காரம் இவை முதலியவைகளாம். இம்மூன்று விதபாபங்களையும் பகவான் போக்க வேண்டுமென்று இதில் பிரார்த்தித்ததாகிறது. “ஸர்வ பாபேப்யோ மோகஸ்யிஷ்யாமி” என்று பகவா

ன் அருளிச்செய்கையாலே இப்பாபங்களைப் போக்கி ரகழிக்க வேண்டுமென்று கீழேப் பார்த்தித்துப்பின்பொருகாலத்தில் அவை திரும்பி வந்து சேருமோ என்னும் பயத்தினால் அவை ஸவாஸநமாய்ப் போய்விடவேண்டுமென்று 'அவலும்பது' என்று மறுபடிப் பார்த்துக்கிறது. உபாயாறுஷ்டானத்துக்கு முன்பட்ட பாபங்கள் நசிக்க வேண்டுமென்பது 'அவலும்பது' என்பதற்கும், பின்னேரும் ப்ராமாதிக பாபங்கள் நேரிடாமல் செய்யவேண்டுமென்பது 'ரகூந்தாம்' என்பதற்கும் பொருளாம். இதுநீங்கலாக, அந்தந்த அதிகாரிக்குத்தக்கபடி ப்ராரப்தமும் ஸஞ்சிதமும் கழிக்கப்படுவதை மேலே 'யத்கிஞ்ச' என்று ப்ரார்த்திக்குகிறது. பக்தியோகம் செய்பவனுக்கு ஸஞ்சிதம் மாத்ரம்கழியும், ப்ரபந்நனுக்கு ப்ராரப்தம் ஸஞ்சிதம் இரண்டும் கழியும் என்பது சாஸ்த்ரார்த்தம். உபாயாறுஷ்டான மில்லாமல் ப்ரதிபந்தகம் நிவர்த்தியாதாகையால் 'இதமஹம்' என்று உபாயத்தை அறுஷ்டிக்கிறபடி. சக்தியும் வேறுபாயமு மில்லாதயான் இந்த ஆத்மாவை மோக்ஷப்ரதமாய்நிருபாதி (ஸ்வாபாவிக) தேஜோ ரூபமான பரமாத்மாவினிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்கிறேனென்கை. ஆத்மா ஹவிஸ்ஸரகவும் பகவான் அக்னியாகவும் ஸமர்ப்பணம் ஹோமமாகவும் பகவத் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இதுவே பிரபத்தியென்னப்படும். மோக்ஷத்துக்காகவே இப்பிரபத்தியை அறுஷ்டிப்பவன் ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்தி நிஷ்டன். மோக்ஷோபாயமாக பக்தியை அவலம்பித்து அது நிஷ்பந்நமாகும் பொருட்டுப்ரபத்தி செய்பவன் அங்கப்ரபத்தி நிஷ்டன். இவ்விருவகையிலும் ஜகத்காரண பூதனான பகவானிடத்தில் பரந்யாஸம் செய்தவனுக்கு எல்லாப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கி பகவான் ஸ்வாறுபவத்தைக் கொடுப்பன் என்பது ஸித்தாந்தம்.

விநியோகம்— வலதுகையில் ஜலத்தை எடுத்து 'ஸூர்யஸ்ச' என்னும் மந்திரத்தை உச்சரித்து ஸ்வாஹா என்று அந்த ஜலத்தை உட்கொள்ளுக, பின் ஆசமநம் செய்க.

உரு. ஐயிக்ராவீணஹிதூஸ்ய வாஜுதேவ ஜஹிஃ சுநுஷுஹ்
உரு. ஐயிக்ராவா ஜேவதா ப்ரோக்ஷணே விநியோகம் ||

ததித்ராவீணஃ என்றும் மந்த்ரத்துக்கு ருஷி வாமதேவர். சந்தஸ்ஸு அனுஷ்டிப் ததித்ராவா என்பது தேவதை, ப்ரோகதித்

துக்கொள்வதில் இம்ந்திரம் விநியோகிக்கப்படும்.

உ-டு. ஐயிக்ராவின்னா சுக்ராரிஷம் | ஜிஷொ ருஸூஹ்வாஜிநஃ |
ஸூரூஅநொஹ்வாகரக|புண்ணசூய-டுத் ஷிதாரிஷக்||

ஜிஷொ:	ஜயசீலரும்
சுஸூஸூ	ஜகத்வ்யாபியும்
வாஜிநஃ	அந்நவானும் ஆகிய
ஐயிக்ராவின்னா	ததிக்கரவாஎன்னும் தேவதைக்கு
சுக்ராரிஷம்	செய்தேன். (அந்தேவதைபை
	ஸ்துதி செய்கிறே னென்று தா
	த்பர்யம்)
நஃ	எங்களது
ஹ்வா	முகங்களை
ஸூரூஅ	பரிமளமுடையதாக
கரக	பண்ணட்டும்
நஃ	எங்களுடைய
சூய-டுத்	ஆயுஸ்ஸுக்களை
புதாரிஷக்	உபத்ரவமில்லாமல்செய்யட்டும்.

பட்டபாஸ்கரர் பாஷ்யம்— தரிப்பதற்கு யோக்ய மாகையா கையாலே ததி என்று சொல்லப்படும் ஹவிஸ்ஸுக்களை அல்லது காஷ்டங்களை அடைவதால் ததிக்கரவா என்று அக்னிக்குப்பெயர். அக்னி ஒரு ஸமயத்தில் குதிரையின் ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்ட தால் அச்வஸ்ய என்பதற்குக் குதிரையாகிய என்றே பொருள் கூறலாம். வாஜிநஃ- வேகவானான என்றும் சொல்லலாம். அகாரிஷம். அப்படிப்பட்ட அக்னிக்கு நான் கர்மகரனாகக் கடவேன், அவன் ஸுகிருத ஸமிருத்தியால் நமதுமுகங்களை ஸௌரப்பமுடையதுகளாகச் செய்யட்டும். ப்ரதாரிஷத்- விருத்தியாக் கட்டும்.

அத்வைதம்— எல்லா தேவதைகளுக்குள்ளும் அக்னி ஒருவனே அன்னத்தைப் புசிப்பவனாகையால். இவனே அன்னத்தை உடையவன், 'அக்னிர் வைதேவாநா மந்நாதஃ' என்று சுருதிசொல்லுகிறது. வாயுவின் ஸகாவாகையாலே வேக முடையவன். இம் மந்திரம் ஸூர்ய பரமென்று சிலர். அப்போது, ததிக்கரவிண்ணஃ-

லோகயாத்ரையை நடத்து மவனும். வாஜிநஃ- வேகவானு மாகிய ஸஞ்ரியனுக்கு என்று பொருள். மற்றவைகள் முன்போலவே.

வைத்யநாதர்— ததி- தயிர்- அதை அடைவது- தயிரில் அதி கப்ரீதி யுடைய தொரு தேவதை ததிக்ராவா என்று சொல்லப் படும்.

விசிஷ்டாத்வைதம்— டயஸு க்ரூபி ஜமநீதி டயிக்ராவா ஸகல ஜகந்ரியந்தாவும் ஸகல ஜகதாதாரனும் ஸகல ஜகத்தையும் அளந்தவனுமான நாராயணனே ததிக்ராவா என்று சொல்லப்படு கிறான். ஜகத்தை அளந்து பவி சக்கிரவர்த்தியை ஜயித்ததி னாலே அவனே ஜயசிலன். பக்தர் நினைத்தவுடனே அவர்களை ரகிப்பதற் காக ஓடி வருவதால் இவனே வேக முடையவன். இங்கு முகா எ ன்றது மனதுக்கும் உபலக்ஷணம். மனதும் முகமும் சுத்தமாகப் பெற்றவனுக்கே பகவத் ஸ்தோத்தரத்தில் அதிகாரமாகையால் தன் னை ஸ்தோத்தரம் செய்யும்படி நமது மனதையும் முகங்களையும் பக வான் பரிசுத்தமாகச் செய்யட்டும். ப்ரபந்நனுக்குக் கைங்கர்யமே முக்கியமாகையால் ஆயுஸ்ஸில்லா விட்டாலும் உள்ள ஆயுஸ்ஸில் வ்யாதிமுதலிய உபத்திரவம் இருந்தாலும் ஸ்தோத்தரம் செய்ய ஸாத்தியப் படாதாகையால் ஸ்தோத்தரம் செய்வதற்காக ஆயுஸ் ஸையும் அதில் உபத்திரவம் இல்லாமையையும் ப்ரார்த்திப்பதின ல் பரமைகாந்திவத்துக்குக் குறையில்லை.

விநியோகம்— இம்மந்திரத்தின் ஒவ்வொரு பாதங்களினாலும் ஜலத்தால் சிரஸ்ஸில் ப்ரோக்ஷித்துக் கொள்ள வேண்டும். உட னே கீழ்ச்சொன்னபடி ‘ஆபோஹிஷ்டாம யோபுவ’ என்பது மு தலிய பாதங்களால் முன்போல ப்ரோக்ஷணமும் ஜலத்தால் தன் னை ப்ரதக்ஷிணமாப்ச்சுற்றிகொள்வதும் செய்யவெண்டும். இதுவை ஷ்ணவர் கிரமம். பெரும்பாலும் ஸ்மார்த்ததக்கிரமமும்இதுவே. சில ர் ஹிரண்யவர்ணை முதலிய சிலமந்திரங்களால் ப்ரோக்ஷணம்செய் து கொள்ளுகிறார்கள்.

அதற்குப்பிறகுப் பிராணாயாமம் செய்யவேண்டும்.

உ-௨. ஸாவித்ரீ ஜபிஃ விஸ்வா ரித்ரீ டெவீ மாயத்ரீ ஹநீஸ விதா டெவதா||

ஸாவித்திரிக்கு விச்வாமித்ரர் ருஷி, காயத்ரீ சந்தஸ்ஸு, ஸ

விதா தேவதை. இது இப்போது அர்க்ய ப்ரதானத்தில் உபயோகிக்கப் படுகிறது.

சிலர் அர்க்கிய ப்ரதானத்துக்காக ஸங்கல்பம் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். ஸந்த்யோபாஸம் என்பதே அர்க்கிய ப்ரதான மாகையாலும் மற்றவை அங்கமாகையாலும் முதலில் செய்து கொண்ட ஸங்கல்பம் தவிர இங்கு வேறொருஸங்கல்பம் செய்துக்கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை.

காயத்திரியே அர்க்கியப்ரதானத்துக்கு மந்த்ரம். அதற்கு வ்யாக்கியானம் மேலே செய்யப்படும். இருகையிலும் ஜலத்தை யெடுத்துக்கொண்டு நின்றுபெருவிரலும்ஆள்கட்டி விரலும் சேர்த்தால் ராக்ஷஸ முத்திரை ஆகையால் அதுகளைச்சேர ஒட்டாமல் காயத்திரியை உச்சரித்து புருவம் உயரம் தூக்கி அர்க்கயத்தை ஜலத்தில் விடவேண்டும். ஸூர்ய மண்டலத்தின் நடுவில் எழுந்தருளியிருக்கும் பகவானது திருவடிகளில் அர்க்கியம் ஸமர்ப்பிப்பதாக இவன் தியானிக்கக்கூடவன். முன்னே சிலராக்ஷஸர்கள் கடுமையாகத்தவம் செய்து ப்ரஹ்மாவ்நிடத்தில் வரம் பெற்று ஸூர்யன் உதயமாம் போதும் அஸ்தமனமாகும்போதும் ஸூர்யனுடன் சண்டை செய்கிறார்கள் என்றும் பிராஹ்மணர்கள் ஸூர்யனுக்கு எதிர் முகமாக நின்று காயத்திரியால் மந்திரித்த ஜலத்தை உபர எறிகிறார்களென்றும் அந்த ஜலங்கள் மந்த்ரபலத்தால் வஜ்ராயுதமாக ஆய் அந்த ராக்ஷஸர்களை மந்தேஹாருணத்வீபத்தில் தள்ளிவிடுகிறதென்றும் ப்ரஹ்மவரத்தால் மறுபடி அவர்கள் பிழைத்து மறு ஸந்த்யாகாலத்தில் சண்டைசெய்யத்துடங்குதிறார்கள்; என்றும் இவ்வாறு பிரதி ஸந்த்யா காலத்திலும் நடக்கிறதென்றும் அந்த ராக்ஷஸர்களைப் பிடித்த பாபம் போகவே பிராமணர்கள் ஆத்மப்ரதக்ஷிணம் செய்து கொள்வதென்றும் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காலேமாலைச் சந்தியைகளில் மும்முன்று அர்க்யம். மந்த்யாஹ்ர ஸந்தியையில் இரண்டு அர்க்கயம்.

ப்ரதாஸஸந்த்யையில் ஸூர்யோதயத்துக்கு முன்னும் ஸாயம் ஸந்த்யையில் ஸூர்யாஸ்தமயத்துக்கு முன்னும் அர்க்ய ப்ரதானம் செய்யவேண்டும். அந்தகாலம் கடந்துவிட்டால் ப்ராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டும். அதற்குப் பலப்ராயச்சித்தம் சொல்லப்பட்டது. அதுகளில் முக்கியமானது மற்றொரு அர்க்கியம் ஸமர்ப்பிப்பது.

தேயாம். இது நாலாவது அர்க்கியமாகையால் துரீயார்க்கியம் என்று சொல்லப்படும். ப்ராணாயாமம் செய்து இந்த ஸந்தியையின் காலாதீத ப்ராயச்சித்தத் துக்காக நாலாவது அர்க்கிய ப்ரதானம் செய்கிறேனென்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு முன்பேபால் இருகையாலும் ஜலத்தை யெடுத்து-ஸப்தவ்யாஹ்ருதிகள் காயத்ரீமறு படி ஸப்தவ்யாஹ்ருதிகள் இதுகளை உச்சரித்து முன்பேபால் ஸமர்ப்பிக்க வேண்டும். இதற்கு மந்த்ரங்கள் பலவாறு பலர் அநுஸந்திக்கிறார்கள்.

கிரமமான அர்க்கிய ப்ரதானம் செய்த பின்பு ப்ராணாயாமம் செய்து ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு ப்ராயச்சித்தார்க்கியம் ஸமர்ப்பிப்பது வைஷ்ணவர்களின் ஸம்ப்ரதாயம்.

முதலில் அர்க்கிய ப்ரதானத்துக்காக ப்ராணாயாமம் செய்த உடனே காலாதீதப்ராயச்சித்தார்க்கிய பூர்வகமாக இந்தஸந்த்யையில் அர்க்கிய ப்ரதானம் செய்கிறேன் என்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு வ்யாஹ்ருதி சிரஸ்ஸுகளுடன் கூடிய காயத்ரீயால் முதலில் பிராயச்சித்தார்க்கியம் ஸமர்ப்பித்துப் பின்பு காயத்திரியால் கிரமமான அர்க்கிய ப்ரதானம் செய்யவேண்டுமென்று க்ருஷ்ணபட்டர் சொல்லி யிருக்கிறார்.

பின்பு வ்யாஹ்ருதி த்ரயத்தால் ஜலத்தால் தன்னைச்சுற்றி ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும். முன்சொன்ன மந்தேஹ நிரஸன பாபத்துக்கு ப்ராயச்சித்தமாகத் தன்னைத்தான் சுற்றிக் கொள்ளவேணும். பின்பு, ஈஸாவாஹி தெஜாஸுஹ, ஈஸுன இந்த ஸூகித்யோ - ஸுர்யனே, ப்ரஹ்ம - பரப்ரஹ்மம் என்று ஸுரயர்னைத் யாசிக்க வேண்டும்.

விசிஷ்டாத்தவைதம்— இங்கு ஆதித்யசப்தம், ஸூகித்யோ - ஈஸுநிவாஸோ, ஸுர்யமண்டலத்தில் வாஸம் செய்கிற பகவானைச் சொல்லுகிறது. 'ப்ரஹ்ம மரிப்ருடம் ஸர்வதஃ, என்று யாஸ்கர் நிர்வசநம் செய்தபடி எல்லாவிதத்திலும் பெருமையுடையது ப்ரஹ்மமாம். அதாவது ஸ்ரீ மந்நாராயணனே பரமாத்மா. அவனே ஸுர்ய மண்டலத்தில் இருப்பவன்.

அதற்குப் பின்பு ஆசமனம் செய்து தர்ப்பணம் செய்யவேண்டும். மார்கழிமுதலிய பண்ணிரண்டு மாஸங்களுக்கும் கேசவன்

முதலிய பன்னிரண்டு மூர்த்திகள் அதிஷ்டானதேவதைகள். அவர் களைக்குறித்து தர்ப்பணம் செய்வது வைஷ்ணவர்முறை.

௨௫. கௌவம் தவ-ப்யாதி, நாராயணம் தவ-ப்யாதி, ஶாயவம் தவ-ப்யாதி, மொவிநம் தவ-ப்யாதி, விஷ்ணு தவ-ப்யாதி, ஶயஸுருதம் தவ-ப்யாதி, சிவிக்ரம் தவ-ப்யாதி, வாஜநம் தவ-ப்யாதி, ஸ்ரீயாம் தவ-ப்யாதி, ஹ்ருஷீ கௌவம் தவ-ப்யாதி, வஜ்நாஸம் தவ-ப்யாதி, ஶாரொஜாநம் தவ-ப்யாதி,

இது தர்ப்பண மந்த்ரம். கேசவனை உத்தேசித்துத் தர்ப்பணம் செய்கிறேன். இந்த ரீதியாய் எல்லா வழிற்கும் பொருள் கொள்க.

ஸ்மார்த்தர்கள் கேசவாதிகளுக்குமுன்னே நவக்கிரஹ தர்ப்பணம் செய்து அதன்பின்பு கேசவாதி தர்ப்பணம் செய்கிறார்கள்.

௨௬. சூரித்யம் தவ-ப்யாதி, ஸௌரம் தவ-ப்யாதி, சுஜாநாகம் தவ-ப்யாதி, ஸுயம் தவ-ப்யாதி, வ்யுஹஸ்திம் தவ-ப்யாதி, ஸாக்ரம் தவ-ப்யாதி, ஸநெஸ்ரம் தவ-ப்யாதி, ராஹம் தவ-ப்யாதி, கௌதம் தவ-ப்யாதி, கௌவம் தவ-ப்யாதி. துரூபி||

அஸாவாதிக்யோ ப்ரஹ்ம என்று தியானம் செய்தபின்பு ஆசமனம்செய்து பிராணாயாமம் பண்ணி, ஶஜாநாதி. க்ஷயாயம் வரஜேஸ்வர ஸ்ரீத்யுத்யம் ப்ராஹ்மஸ்த்யாம் தவ-பண்ணம் காரிஷ்யே' பாபங்கள் நீங்குவதற்காகவும் பரமேச்வரனது ப்ரீதிக்காகவும் காலேச் சந்திரையின் அங்கமாகிய தர்ப்பணத்தைச் செய்கிறேனென்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு. ஸந்ரூரம் தவ-ப்யாதி, மாயதீம் தவ-ப்யாதி, ப்ராஹ்மம் தவ-ப்யாதி, நிஜஜீம் தவ-ப்யாதி, என்று காலையிலும் ஸாயங்காலத்தில், ஸந்ரூரம் ஸுரஸ்தீம் வெஷ்வம் நிஜஜீம் என்றும் மத்தியாஹ்நத்தில், ஸந்ரூரம் மாயதீம் ராஜஜீம் நிஜஜீம்' என்றும் தர்ப்பணம் செய்ய வேண்டுமென்று கிருஷ்ண பட்டர் கூறுகிறார்.

இப்படி தர்ப்பணம் செய்த உடனே ஆசமனம்செய்து அது களை பகவதர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ரீக௃ஷ்ணாவ-ணம் என்றவது, ஹவதூராயநம் என்று வது, வைஷ்ணவர்களும் ஓம் சுக்ஸுஷ்ணாவ-ணம் என்று ஸ்மார்த்தர்களும் பகவதர்ப்பணம் செய்வார்கள்.

இவை கிருஷ்ணனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன. இவை பகவானுக்காராதனமாகக்கடவன. நித்யம்நைமித்திகம் காம்யம் என்று மூன்று விதமான கர்மங்களும் பரப்ரஹ்மத்துக்கு அர்ப்பணம் ஆகக்கடவது, என்பது முறையே அவற்றின் தாத்பர்யம்.

இனி ஜபம் செய்யும் முறை.

ஜபம் செய்ய வேண்டிய இடத்தை வ்யாஹ்ருதி த்ரயத்தால் ப்ரோகழித்து ஜபம் ஆரம்பிக்கவேண்டும். மூலேச சந்தியில் மேற்கு முகமாக உட்தாரந்தும் மற்ற இரண்டு காலமும் கீழ்க்கு முகமாக நின்று கொண்டும் ஜபம் செய்யவேண்டும்.

2௮. புணவஸு ஜஷிபு-ஹா, டேவீ மாயத்ரீஹந: வாஜா தாடேவதா ||

ப்ரணவத்துக்கு ப்ரஹ்மா, ருஷி, தேவிகாயத்ரிச் சந்தஸ்ஸு, பரமாத்மா தேவதை.

இந்த ப்ரணவமானது. அ- உ- ம். என்னும் மூன்று அக்ஷரங்களால் ஆனது. இந்த ஜீவாத்மா ஸர்வரக்ஷகனான விஷ்ணுவாகே சேஷ பூதமென்பதும், ஜீவன் விஷ்ணு லக்ஷம் இருவருக்கும் சேஷ பூதமென்பதும் இதன் அர்த்தம்.

2௯. ஹிராஸி ஸவஸு ஹுத்ராம் சுக்ரீ ஹமசுஸுதவஸி ஷ மளகூ காஸு வாஸு ரஸ ஜஷயி, மாயத்ரீஹந மநுஷ்யாஃ ப்ரஹ்மீவஸித்ரீஷ்யாஃ ஜமதா: மநா வஸி, சுமி வாபுசு வாஸிஸ வரணெந விஸு டேவா டேவதா: ||

ஹரி, ஹவ, வாவ, உஹ, ஜம, சுவ, ஸகூ. இவ்வேழும் ஸந்தவ்யாஹ்ருதிகள் என்று சொல்லப்படும். இவைகள் ஒவ்வொன்றின் முதலிலும் ப்ரணவத்தைச் சேர்த்துகொள்ளவே

ண்டும். பூ: என்றும் வ்யாஹ்ருதிக்கு அத்ரிருஷி, காயத்ரீச் சந்தஸ்ஸு, அக்னி தேவதை. புலவ: என்றும் வ்யாஹ்ருதிக்கு ப்ருகுருஷி, உஷ்ணிக்ருச் சந்தஸ்ஸு, வாயு தேவதை. ஸுவ: என்றும் வ்யாஹ்ருதிக்கு குத்ஸர் ருஷி, அதுஷ்டிப்சந்தஸ்ஸு, ஸுதிர்யன் தேவதை. மஹ: என்றும் வ்யாஹ்ருதிக்கு வஸிஷ்டர் ருஷி, ப்ருஹதி சந்தஸ்ஸு, ப்ருஹஸ்பதி தேவதை. ஜந: என்றும் வ்யாஹ்ருதிக்கு கௌதமர் ருஷி. பங்க்திச்சந்தஸ்ஸு, வருணன் தேவதை, தப: என்றும் வ்யாஹ்ருதிக்கு காஸ்பபர் ருஷி, த்ரிஷ்டிப் சந்தஸ்ஸு, இந்தரன் தேவதை. ஸத்பம் என்றும் வ்யாஹ்ருதிக்கு அங்கிரஸு ருஷி, ஜகதிச் சந்தஸ்ஸு, விச்வே தேவர்கள் தேவதை.

உரு. ஸாவித்ரோ, ஜஷி: விஸ்வா ரித்ரு: ஷெவ் மாயசீ ஹநி, வஸிதா ஷெவதா ||

முன்னே அர்த்தம் சொல்லப்பட்டது.

உரு. ஸிரஸோ ஸ்ரஜா ஜஷி: சுதாஷ்டஹ் ஹநி வரஜாதா ஷெவதா ||

காயத்ரீ சிரஸ்ஸு என்றும் மந்த்ரத்துக்கு ப்ரஹ்மா ருஷி, அனுஷ்டிப் சந்தஸ்ஸு, பரமாத்மாவே தேவதை.

உரு. ஸவெ-ஷா ஸ்ரணாயாஜெ விநியொம: ||

ப்ரணவம் ஸப்தவ்யாஹ்ருதிகள் காயத்ரீ காயத்ரீ சிரஸ்ஸு இவைகள் ப்ராணாயாமத்தில் விரியோகிக்கப்படுகிறன.

இப்படி ந்யாஸம் செய்த பின்பு வ்யாஹ்ருதிகளை அங்கங்களில் ந்யாஸம் செய்யவேண்டும்.

முதல் வ்யாஹ்ருதியைப் பாதங்களிலும், இரண்டாவது வ்யாஹ்ருதியைக்கணுக்கால்களிலும், மூன்றாவது வ்யாஹ்ருதியைமுழங்கால்களிலும், நாலாவது வ்யாஹ்ருதியை வயிற்றிலும், ஐந்தாவது வ்யாஹ்ருதியை மார்பு, அல்லது கண்டத்திலும், ஆறாவது வ்யாஹ்ருதியை முகத்திலும், ஏழாவது வ்யாஹ்ருதியை சிரஸ்ஸிலும் ந்யாஸம் செய்ய வேண்டும்.

பின்பு மேல் சொல்லும் முறையே வ்யாஹ்ருதிகளைத் தியானம் செய்யவும்.

உரு. ஸ்ரீதஸ்யாஜ வீத வீஸம் மஹாவிதமீகநகவண-
கஸ்யாஷ்ஸு மவ்யாசு வரடி ஹஸாஸு வவிசு வத-
ஹ-ஸாஸு ஸ்ரீகநநாடிஸம் கருதாஃ ஸவ-
பாஹாணஹு விதாஃ ஸோவவீதாஸு ஜடா க்ராக்ஷா ||

ஒவ்வொரு வ்யாஹ்ருதியும் நாலுகைகளும், அந்த கைகளில் பவித்ரமும், அபயமுத்திரை, அக்ஷமாலை, ஜலபாத்ரம், வரதானமுத்திரை, இவைகளும் தரித்து, சந்தநம், மாலை, இதுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, எல்லா ஆபரணங்களும் அணிந்து, உபவிதம் ஜடை இதுகளோடு இருப்பதாகவும், அவை முறையே நெருப்பு, கறுப்பு, மஞ்சள், பிங்களவர்ணம், செகப்பு, நீலம், ஸ்வர்ணவர்ணம், இந்த நிறத்தோடிருப்பதாகவும் தியானித்து. காயத்திரியின் ஒவ்வொருபாதத்தையும் இரண்டாகப்பிரித்து ஆறு பாகமாக்கிக்கொண்டு மார்பு, சிரஸ்ஸு, சிகை, தோள்கள், கால்கள், திக்கு, விதிக்குகள், இவைகளில் ந்யாஸம் செய்யுது. அத்துடன் ஹ்ருதயாதி அங்க மந்த்ரங்களைக் கூட்டிக்கொள்க. தத்வீதாஃ, ஜாநாய ஹுடி யாய நஜி, வரொணம் நெஸ்ய-பாய சிராஸெ ஸாஹா, ஹம-பாடிஷ வஸு ஸமெக்யுசரிவாபெயஷ்டு, யீஜஹி வௌாயகவவாயஹம், யியொ யொந், தெஜஸெநெ தூஹம் வளஷ்டு, ப்ரவொடி யாக், விய-பாயாஸு யாயஷ்டு, இதுஷ்டங்க ந்யாஸமந்த்ரம். இந்த ஷ்டங்க ந்யாஸ மானது ஷ்டங்க முத்திரைகளால் செய்யத் தக்கது. அதுகளை குரு முகமாய்த் தெரிந்து கொள்வது.

பின்பு காயத்திரியை மேல் சொல்லுகிற முறையே தியானம் செய்க.

உரு. ஐகாவி ஐஹ ஜீவயவஜ ஹாயெ ஐ-ஹெவஸு
க்ஷநெண ய-ஹகாதி நுகவாமி வஷிகுக்ஷாஹம் தக்ஷா-
வண-பாதிஹம் | மாயசீம் வரடி ஹயாம் கஸகஸாஸு
ஹம் கவாஹம் மஹம் ஸம்ஹம் வக்ஷயா ரவிநு யம்ஹம்
ஹெஸெவ-ஹம் ஹம் ஹம் ||

கிரீடத்தில் சந்திரன், ஐந்து முகங்கள், ஒவ்வொரு முகத்திலும் மும் மூன்று கண்கள், முகங்கள் முறையே முத்து, பழவம்,

பொன், நீலம், வெளுப்பு, இந்தகாந்தி யுடையது, பத்துகைகள், கைகளில் முறையே, வரதான முத்திரை, அபயமுத்திரை, அங்குசம், கசை (கொரடா) வெளுப்புக்கபாலம், கயிறு, சங்கம் - சக்கிரம், இரண்டு தாமரைப்பூ, இவைகள் தரித்திருப்பவள். ஸர்வாத வஸ்வரூபினி, ஸர்வார்த்தரூபினி, ஸர்வாக்ஷரூபினி, இப்படிப் பட்ட காயத்திரியை நான் லேஸிவிக்கிறேன். என்று அஞ்சலி செய் து காயத்ரீ சிரஸ்ஸால் சிரஸ்ஸு முதல் பாதம் வரையில் வ்யாபக ந்யாஸம் செய்ய வேண்டும். பிறகு காயத்ரீ ப்ரதிபாத்யமான தே வதைபை ஸ்துதி செய்ய வேண்டும்.

ഉ. കൃഷ്ണൻ ഭഗവതം സമീപം കോടി സമീപം । ബ്രഹ്മാരി സൈവ വാചാസം നമഃ ബ്രഹ്മാരി സൈവ ॥

சூர்ய மண்டல மத்தியத்தில் இருப்பவரும், கோடி ஸூர்யர்களுக்கு ஸமானமான காந்தி யுடையவரும், ப்ரஹ்மா முதலியவர்களால் ஸேவிக்கத்தக்க பாதகமலத்தை யுடையவரும்- ப்ரப்ரஹ்ம ஸூரியுமாகிய சூர்ய பதியை நான் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறேனென்பது இதன் பொருள்.

பிறகு முறைப்படி மூன்று ப்ராஜையாமம்செய்ய வேண்டும்.

அத்வைதம்—ஸப்தவ்யா ஹ்ருதிகளுக்கும் முறையே ஸப்த
லோகங்கள் அர்த்தம்.

விசிஷ்டாத்வைதம்— வ்யாஹ்ருதிகளினால் த்யாபிக்கப் பட
வேண்டியவன் ஸர்வஜக்த்காரனான நாராயணனே.

ജ.പി. ഓഴാപൊ ജെറ്റാഴീ നവോദ്യതം ബ്രഹ്മ ഹരി ഹംസ
ബംബ നൊറ്റു ||

இது காய்த்ரீ இரஸ்ஸு.

விசேஷ—ஆப:-ஜலங்களும், ஜயோதி:- அக்னியும், மற்ற பூதங்களும், ரஸ:- ரஸம் முதலிய விஷயங்களும், அம்ருதம். காலமும், ப்ரஹ்ம - ப்ரக்ருதியும், பூ:- பூலோகமும், புவ:- புவரீலாகமும், ஸுவ:- ஸுவரீலாகமும், ஒம்- ப்ரஹ்மஸ்வ ரூபமானது. எல்லாவஸ்துக்களும் பரமாத்மாவி னிடத்திலேயே என்பது தோன்ற இதன் முதலிலும் முடிவிலும் ப்ரணவம் சேர்க்கப்பட்டது.

வைத்யநாதர்— அகாரம் உகாரம் மகாரம் மூன்றும் சேர்ந்த
ப்பிரணவத்திற்கு விஷ்ணு சிவன் ப்ரஹ்மா என்றும் த்ரி மூர்த்தி

ஸ்வரூபியான பரமாத்மா அர்த்தம். பூ:- ஸத்தை, அதுவும் பரமாத்மாவே, புல:- எல்லா வற்றிற்கும் ஸ்திதிகாரணமும் பரமாத்மாவே, ஸுவ:- ஸநகரிகளால் நன்றாக வரிக்கப்படுவது, அல்லது ஸர்வத்தையும் வ்யாபித்திருப்பதும் பரமாத்மாவே, மஹ:- முழு கூடக்களால் பூஜிக்கப்படுவதும் பரமாத்மாவே, ஜந:- எல்லா ஜகத்தையும் ஜனிப்பித்ததும் பரமாத்மாவே, தப:- ஸூர்யனா யிருந்து ஜகத்தைத் தரிப்பதும் பரமாத்மாவே, ஸத்யம் - எக்காலத்தும் எப்பிரமாணத்தாலும் பாதிக்கப்படாத கார்ய காரணவஸ்துக்கள் யாவும் பரமாத்மாவே. ஆப:- ஸர்வவ்யாபி பரமாத்மாவே, ஜ்யோதி:- ஸ்வப்ரகாச சைதந்ய ஜ்யோதி ஸ்வரூபமானது பரமாத்மாவே, ரஸ:- அதுவே ஆனந்த ஸ்வபாவம், அம்ருதம்- இறப்பில்லாதது அதுவே, ப்ரஹ்ம, அதுவே பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம், பூ:- ஜகத்துக்களின் உத்பத்திக்குக் காரணம் அதுவே, புல:- அவைகளின் ஸம்ஹாரத்திற்குக் காரணம் அதுவே, ப்ரணவங்களோடு கூடிய ஸப்தவ்யாஹ்ருதிகள் ப்ரணவத்தோடு கூடிய காயத்ரீ - ப்ரணவத்தோடுகூடிய சிர்ஸஸு, இவைகளால் சொல்லப்படுகிற அகண்ட ரஸ ஸ்வபாவமான பரப்ரஹ்மத்தையே ப்ரத்யகாத்மாவாக அனுபதி செய்கிறேனென்பது கடைசி ப்ரணவத்தின் அர்த்தம்.

கிருஷ்ணபட்டர்— பூ: முதலிய லோகங்கள் ஏழும் பரமாத்மாவே, பரமாத்மா தவிர வேறென்றும் உண்மையில் கிடையாது. கண்ணுக்குப் புலப்படுமவை முழுதும் மாயையே, ஸ்வபனத்தில் காணுமவை யெல்லாம் தூக்க காலத்தில் உண்மைபோல் புலப்பட்டாலும் தூக்கம் விழித்த உடனே அவை யில்லையென்றும் உண்மை வெளிப்படையாய் விளங்குவதுபோல் அஜ்ஞான தசையில் பல பொருள்களின் தோற்றம் உண்டானாலும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யமான தென்றும் ஜ்ஞானம் பிறந்த உடனே அவையெல்லாம் மாயை யென்பது நன்கு விளங்கும். ஆப:- ஜலமும் ப்ரஹ்மமே. ஸூர்யன் முதலியதே ஜஸ்ஸுகளும் ப்ரஹ்மமே, ரஸமும் ப்ரஹ்மமே, தேவதைகளுக்கு ஆஹாரமான அம்ருதமும் ப்ரஹ்மமே, ப்ரஹ்ம சாமவேதம், அதுவும் ப்ரஹ்மமே.

ரங்கராமானுஜ ஸ்வாமிபாஷ்யம்— அம்ருதம் ப்ரஹ்ம- முக்தாத்மாக்கள். இங்கு சொல்லப்பட்டன எல்லாம் பரமாத்ம சரீரமே. காயத்ரியின் அந்த:பின்னூல் கிவரிக்கப்படும்.

விநியோகம். இவைகள் எல்லாம் ப்ராணயாமத்தில் விநியோகப்பட்டன. இப்படி ப்ராணயாமம் செய்த பின்பு ப்ராணயாமம் மாயத்ரீ உரு ஜவம் கரிஷேஷு காலேச்சந்தனயயில் காயத்ரீ மந்த்ரத்தின் ஜபத்தைச் செய்கிறேன் என்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு.

உரு. சூயாத்ரீதரு வாகஸு, வாஜுஷெவ ஸுஷி, சுருஷு
வீ மரு, மாயத்ரீ ஷெவதா, மாயத்ரீவாஹநே விநி
யொமம் ||

ஆயாது என்னும் அநுவாகத்திற்கு வாமதேவர் ருஷி, அனுஷ்டிப்ச் சந்தஸ்ஸு, காயத்ரீ தேவதை. இது காயத்ரியை ஆவாஹனம் செய்ய விநியோகிக்கப்பட்டது. என்று முறையேந்யாஸம் செய்து, பின்பு ஆயாது என்னும் அநுவாகத்தால் ஹ்ருதய கமலத்தில் காயத்ரியை ஆவாஹனம் செய்ய வேண்டும்.

உரு. சூயாது வரூஷா ஷெவி, சுக்ஷரம் ப்ரஹ் ஸந்திதம், மாயத்ரீ மருஷா ஜா தெஷு ப்ரஹ் ஜுஷ ஸுரு, ஓஜோ வரி ஸஹோவரி வயுஷவி ஸ்ராஜோவரி ஷெவாநாம் யாஜநாஜாவரி விஸுஷவி விஸாயு ஸுவ-ஷுஷவி ஸவ-யாயுஷவி ஹ்ருஷா மாயத்ரீ ஜாவாஹ யாமி.

வரூஷா

தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு ஸர்வாபிஷ்டங்களையும் கொடுப்பவனும்

சுக்ஷரம்

தித்தையும (ளும்

ப்ரஹ்ஸந்திதம்

ப்ரணவத்துக்கு ஸமான மான வ எல்லாச் சந்தஸ்ஸுக் களுக்கும்

மருஷாஜாதரு

ப்ரதான பூதையும் ஆகிய

மாயத்ரீ

காயத்ரீ என்கிற

ஷெவீ

தேவதையானது

சூயாது

இங்கே வரவேண்டும்

ரு

எங்களுடைய

ஹ்ருஷு

ஸத்ரோத்ர ரூபமான இந்த வேத

வாக்யத்தை

ஜஹ்ஸு	ஒகாயத்ரியே நீ அங்கி கரிக்கக் க டவை
ஒஜஃ கவரி	நீயேஇந்திரியங்களின் சக்தியாயி ருக்கிராய்
வஹ்வாவரி	நீயேவேகமா யிருக்கிராய்
வஹ்வரி	நீயேபலமாயிருக்கிராய்
ஹ்வாவரி	நீயே ப்ரகாசமாயிருக்கிராய்
ஷ்வாவநாஃ	தேவதைசளுடைய
நாஜ	ப்ரஸித்தமான
யாஜாவரி	தேஜஸ்ஸாயிருக்கிராய்
விஸ்வாவரி	நீயே எல்லாமா யிருக்கிராய்
விஸ்வாயஃ	எல்லாவற்றின் ஆயுஸ்ஸையும் வி ருத்தி செய்பவளா யிருக்கிராய்
வஸ்வாவரி	உன்னிடத்தில்ப்ரீ திசெய்யும் வஸ் துக்களை நிர்வஹிப்பவள் நீயே
வஸ்வாயஃ	கால விசேஷங்களை வ்யவஸ்தை செய்பவள் நீயே
கவிலஃ	ஸகலபாபங்களையும் போக்குவன் நீயே; இப்படிப்பட்ட
காயத்ரீ	காயத்ரீயை
ஒஃ	ப்ரணவஸ்ருபியாக
சுவாவயாதி	நான் ஆவாஹநம் செய்கிறேன்.

ரங்—காயத்ரியால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற பரப்ரஹ்மத்துக்கு ஸமானமானது அக்ஷரம்; வர்ண ரூபமான ப்ரஹ்மம். ஒஜஃ- காந்தி, ஸஹஃ- ஸாமர்த்யம், இவை முத்தியவைகளுக்கு ஸாதனமா யிருக்கிராய். நாமாவரி- பேராயிருக்கிராய், விச்வாயு- எல்லாவற்றிற்கு மாயுஸ்ஸுக்கு ஸாதனமா யிருக்கிராய். அபிபூ- சத்துருக்களை திரஸ்காரம் செய்கிறவளா யிருக்கிராய். ஓம் - ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபினியா யிருக்கிராய்.

நாராயண ஸ்வாமி பாஷ்யம்— ப்ரஹ்ம- வேதம் - காயத்ரீ ஸகல வேதஸமானம். அல்லது. ப்ரஹ்ம - ப்ரணவம். ப்ரணவம் போலே எல்லா அர்த்தங்களையும் சுருங்கச் சொல்லுவது. அல்லது,

ப்ரஹ்ம- பரப்ரஹ்மம்; அது ஸகல ஜகத்காரணமாயிருப்பது போல் ஸகல வாங்கமயங்களுக்கும் மூலமான வேதத்துக்கு மாத்ரு ஸ்தாநீயமானது. பலம்- பரிக்கும் சக்தி. விச்வம்- விஷ்ணு, விஷ்ணு போலே எல்லாவற்றையும் ஆக்ரமிக்கும் வல்லமை யுடையது. இங்கு சொல்வது காயத்திரியின் அதிஷ்டான தேவதையை. காயத்ரியால் ப்ரதி பாதிக்கப்படுவது பரமாத்மாவே.

வைத்யநாதர்— தேவீ - ப்ரகாசிக்கும் ஸ்வபரவம் உடையவள்; ஸம்மிதம்- தத்வஜ்ஞான ஸ்வரூபமானவள். இதம்-கீழ்ச்சொன்ன அகண்டா நந்தைகரஸமான ப்ரப்ரஹ்மத்தை, ஜுஷஸ்வ-அடைவிக்கக் கடவாய். ஸஹி- பராவசக்தி- ப்ரளயாதி காலங்களில் எல்லாவற்றையும் பராவம் செய்யும் சக்தி யுடையது. விச்வம். இப்போது கண்களுக்குப் புலப்படுவது. ஸர்வம் வேறுஸ்ருஷ்டியில் உள்ளவை- எல்லாம் காயத்திரியே.

கிருஷ்ணபட்டர்— தேவீ- நித்யா நந்த ஸ்வரூபினீ; ஸம்மிதம்- வேதாந்த ப்ரமாணத்தால் ஆழியப்பட்டது; ப்ரஹ்ம- பர மாத்மநீயே. காயத்ரி- காயத்ரிச் சந்தஸ்ஸின் அபிமானி தேவதை, இதம் ப்ரஹ்ம- நான் செய்யும் ஸ்தோத்ர ரூபமான இந்த தபஸ்ஸை. ஜுஷஸ்வ- அங்கீகரிக்க வேண்டும். விச்வம்- ஸ்தாவரங்கள். ஸர்வம்- ஜங்க மங்கள்.

இப்படி ஆவாஹநம் செய்த பின்பு ப்ராதுஷ்டோயாரி மாயசூரவிஷ்ணுவுக்குமா | ஐமேஹ ஜுஹாஸ்யத் ரக்ஷணம் || ப்ராதிகாலத்தில் காயத்ரி யென்று பெயர். அந்த தேவதை ஸூர்ய மண்டலத்தில் இருப்பது. அது உச்சரிப்பது ருக்வேதம் - வர்ணம் செகப்பு. வயஸ்ஸு பால்யம். கையில் அக்ஷமாலை, வாஹநம் ஹம்ஸம். தேவதை ப்ரஹ்மா, இம்முறையே காலையில் ஸ்யானம் செய்து ஆஸநம் முதலிய பதினாறு உபசாரங்களையும் மனஸா ஸமர்ப்பித்து ப்ரணவஸு ஐஷி ப்ரூஷ்டோ வாஜாதூர ஷேவதா.

அர்த்தம் முன்னே சொல்லப்பட்டது.

ஹிராடி வுஹாதித்ரயஸு சுத்ரி ஸும கஸ்தா ஐஷ்யம், மாயத்ருஷி மநுஷ்யஸுநாஸி, சுத்ரி வாயகஸா ஷேவதா ||

பூ: புல: ஸ்வ: என்னும் மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளுக்கும் முறையே அத்ரியம் ப்ருகுவும் குத்ஸரும் ருஷிகள், காயத்ரியம் உஷ்ணிக் கும் அநுஷ்டிப்பும் சந்தஸ்ஸுகள், அக்நியம் வாயுவும் ஸூர்ய னும் தேவதைகள்.

லாவிக்ருஷா ஐஷி: விஸாஸிக்ரு: ஷேவீ மாயக்ரீ மநு: ஸவி தாஷேவதா ||

அர்த்தம் முன்னே சொல்லப்பட்டது.

புராதஸ்ய நூர் ஜபே விகியோம:.

இவைகள் காலேச் சந்தையின் ஜபத்தில் விகியோகிக்கப்பட்டன.

இவைகளை முறைப்படி ந்யாஸம் செய்தபின்பு கரந்யாஸமும் ஷடங்கந்யாஸமும் செய்யவேண்டும்.

அஸ்திர மந்திரத்தால் கைகளின் உட்புறம் வெளிப்புறங்களை த்துடைத்து, காயத்ரியால் சிரஸ்ஸுமுதல் பாதம் வரையில் வியா பக்நாஸம் செய்து, ப்ரணவத்தால் மணிக்கட்டு வரையில் கைகளை உட்புறம் வெளிப்புறங்களைத் த்துடைத்து, இருகைகளிலும் மற்றொ ரு கையால் ப்ரணவத்தை நியாஸம் செய்து.

ஓம்ஹம் காமஹ்மகாமஹம் நம: ||

ஆள்காட்டு விரல்களால் பெரு விரல் களிலும்

ஓம்ஹம் தஜ-நீஹம் நம: ||

ஆள்காட்டு விரல் களிலும்

ஓம்ஹம் தஜ-நீஹம் நம: ||

நடு விரல் களிலும்

ஓம் ததவிதாவ-ரோணம் சுநாஸிகாஹம் நம: ||

பவித்திர விரல் களிலும்

ஓம்ஹம் தஜ-நீஹம் நம: ||

கடை விரல் களிலும் பெரும் விரல் களினாலும்

ஓம் யியோ யோநம் ப்ரவோ ட்யாஸ க்ராதவ க்ர வுஷா

ஹம் நம: ||

கைகளின் உட்புறம் வெளிப்புறங்களில் மற்றுகையின் உள்ள ங்கைகளிலும் ந்யாஸம் செய்வது கரந்யாஸமாம். கீழ்ச்சொன்ன

ஓம்பூ: முதலிய ஆறு மந்திரங்களோடு முறையே ஜாநாயஹ்ருத
யாய நம: முதலிய ஷ்டங்க மந்த்ரங்கள் ஆறையுஞ் சேர்ந்து மார்
பு முதலிய ஆறு அங்கங்களில் ந்யாஸம் செய்வது ஷ்டங்க ந்
யாஸ மாம்.

உரு. யொஷெவ ஸ்விதா ஸாகம் யியொ யதாஹி மொவராஃ
பெராயெதஸு யம-ஃ வரெணு உவாஸஹெ ||

ஷெவஃ	தேவதையாகிய
யஃ	எந்த
ஸ்விதா	ஸூர்யனானவன்
ஸாகம்	நம்முடைய
யியஃ	புத்திகளை
யதாஹிமொவராஃ	தர்மம் முதலிய வைகளின் கிஷ் யமாக
பெராயெசு	ஏவுவனே
தஸு	அவனுக்கு
யசு	எந்த
யம-ஃ	தேஜஸ்ஸுடைய
வரெணு	சீரேஷ்டமாகிய
தசு	அந்த தேஜஸ்ஸை
உவாஸஹெ	உபாஸிக்கிறோம்

இது காயத்ரியின் அர்த்தத்தைப் ப்ரதிபாதிப்பது.

இது அகஸ்தியரால் செய்யப்பட்ட வசனம்.

இது காயத்ரி ஸ்தானத்தில் அனுஸந்திக்கத் தக்கது.

இதை அனுஸந்தானம் செய்த பின்பு.

சூகிதௌ ஜ்னெயொ யெதூர ஜாதாந ஜெயம் |
விஷ்ணுதா ம-ஃஜ ரகுவஜ் ஜாவந ஜெயம் ||
கிரீட ஹார கெயொ ரகடகாஹி விஹவ்ரிதம் |
ஸ்ரீவதவந ஜாவா ஸ்ரீதாஹீ களவாஹொ ஜ்யம் ||
ஹரி வீதாஹார யாந் ஸஜ்வக்ய மஹா யாந் |
ப்ரஸந மஹந் ரகுகாணெயெ-ஹிதாநநம் ||

வவ-௩ ருத் வஸாயுத் வவ-௩ஹுண ஹுஷித் ॥

பரமாத்மாவான விஷ்ணு நான்குகைகளோடும் கிரீடம் ஹாரம் தோள்வளை, வளைகள் ரத்ன குண்டலங்கள் முதலான ஸர்வ ரத்ன மயமான ஸர்வபூஷணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஸ்ரீவத்ஸம் வநமாலை திருத்துழாய் ஸ்ரீகௌஸ்தபம் இவைகள் ஜவலிக்க, மந்தஹாஸ முகமாக ஸுரர்யமண்டலத்தில் ரத்ன மயமான தாமரஸ புஷ்பத்தை ஆஸந மாகக்கொண்டு எழுந்தருளி யிருப்பதாக தியானித்துக்கொண்டு காயத்ரீ ஜபம் செய்ய வேண்டும்.

இது ஒரு முறை.

ஜபத்துக் காரம்பிக்கும் போதே ப்ராணாயாமம் செய்து ஜபத்தை ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு ப்ரணவம் ஸப்த வ்யாஹ்ருதிகள் காயத்ரீ காயத்ரீ சிரஸ்ஸு இவைகளின் ருஷிச் சந்தோ தேவதா நியாஸம் செய்து “ச்வேதச்யாம” “முக்தாவித்ரும” “அர்க்க மண்டல” இந்ததிபானங்களைச் செய்து, ப்ராணாயாம மந்திரத்தால் பத்து உரு ஜபம் செய்து, மறுபடி ஒரு ப்ராணாயாமம் செய்து, “ஆபாத்வித்யதுவாகஸ்ய” என்பது முதல் முன்போல் செய்து ஜபம் செய்வது மற்றோர் முறை.

இவ்விரண்டும் வைஷ்ணவர்கள் கிரமம்.

ஜபம் ஆரம்பிக்கும் போதே.

சுஷ்ருஹ ரொகா லாஸெஷா லாரொகா ரொக வவ-௩ தாஸ ! பெவஸநிஜா ஷெவாஸெஷெஷா நித்யம் நஸோநஸி ॥

ப்ரஹ்மலோகம் முதல் ஆதிசேஷன் வரையில் லோகா லோக பர்வதச் சுற்றளவில் உள்ள எல்லா தேவதைகளையும் எல்லா ப்ராஹ்மணர்களையும் நமஸ்கரிக்கிறேன்.

ஜாத்ய வித்ய வரணார விநாஹ்யாநஸி, ஸ்ரீ மாராஹேஷாநஸி ॥

தாய் தகப்பனர் திருவிடிகளுக்கு நமஸ்காரம் நமது ஆசார்யர்களுக்கு நமஸ்காரம் என்று நமஸ்காரம் செய்து

ஸவஸவ-௩ஹு பெஹுதா பெஹுதா ஹுஷி ஸஹிதாஹி ! பெஹுதா விஷுகத-௩ ருஷெ ஸஸுஹு ஸிவாஸ்தியா ॥

பூமியிலும் இதர ஸ்தலங்களிலும் விக்னம் செய்யும் ஸ்வபா வத்தோடு வாஸம் செய்யும் எல்லா பூதங்களும் சிவனது ஆக்கி னையால் நசிக்கக்கடவன என்று ப்ரார்த்தித்து வலதுகைப் பெரு விரல் ஆள்காட்டு விரல்களால் ஜப பூமியில் சோடிகை செய்து, ப்ராணயாமம் செய்து ஜபத்துக்கு ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டு ப்ரணவம் ஸப்தவ்யாஹ்ருதிகள் காயத்ரீ காயத்ரீ சிரஸ்ஸு இவை களின் ருஷ்யாதிர்யாஸம் செய்து, பத்துரு ப்ராணயாமம் செய்து “ஆபாது” என்னும் மந்த்ரத்தால் ருஷிச் சந்தோ தேவதாந்யாஸத் தோடு காயத்ரியை ஆவாஹநம் செய்து, காயத்ரியின் ருஷிச்ச ந்தோ தேவதைகளை ந்யாஸம் செய்து, காயத்ரியின் ஒவ்வொரு பாதத்தையும் கீழ்ச்சொன்னபடி இரண்டாகப் பிரித்து முறையே அங்குஷ்டாப்யாம் நம: முதலியவைகளைக் கூட்டி கர ந்யாஸமும், ஜ்ஞாநாய ஹ்ருதயாய நம: முதலியவைகளைக் கூட்டி ஷடங்க ந்யா ஸமும் செய்து “முக்தாஷித்ரும” என்று காயத்ரியைத் தியானம் செய்து கிரமப்படி காயத்ரீ ஜபம் செய்து, மறுபடி பிராணயாமம் செய்து காயத்ரியின் ருஷிச் சந்தோ தேவதாந்யாஸமும் கரந்யா ஸம் ஷடங்க ந்யாஸம் இதுகளும் செய்ய வேண்டும். இது ஸ்மார்த் தர் கிரமம், காயத்ரியின் அக்ஷா ந்யாஸக்கிரமம் விஸ்தாரமாக வை த்யநாத திக்ஷிதரால் ப்ரமாண பூர்வகமாகச் சொல்லப் பட்டிரு க்கிறது.

ஜபம் செய்யும் முன்னே

ஒ லிடுதலுனா சுடாஃ ப்ரஹ்ம

என்கிற காயத்ரீ ஹ்ருதயத்தைப் படிக்கவேண்டு மென்றும் கிருஷ்ண பட்டர் சொல்லுகிறார்.

ஜபத்திற்குப் பலவிதமானலைகள் சொல்லப்பட்டாலும் காயத்ரீ ஜபம் கை விரல் கணுக்களில் எண்ணிக்கொண்டே செய்ய வேண் டுமென்றும், காலைச்சந்திபை காயத்ரீ ஜபத்தில் முகத்தையும் கை களையும் முடிக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், மற்ற எல்லா ஜபங்களி லும் கைகளை மாத்திரம் மூட வேண்டுமென்றும் காயத்ரியை பா தம் பாதமாகப் பிரித்து ப்ரணவத்தில் ஒன்று, வ்யாஹ்ருதி த்ரய த்தின் முடிவில் ஒன்று, ஒவ்வொரு பாதத்தின் முடிவில் ஒவ்வொ ன்றுக முன்று, இப்படி ஐந்து இடங்களில் நிறுத்தி ஜபம் செய்ய வேண்டும் என்றும், சப்தம் உச்சரிப்பது அயலாருக்குக் கேளா

மலும் உதடு அசையாமலும் மனதிற்குள்ளேயே காயத்ரியை ஆவர்த்தனம் செய்வது மானஸ ஜப மென்றும், அதுதான் முக்கிய மென்றும், பிரதிகாலத்திலும் (1008) உரு ஜபிப்பது முக்கியமென்றும், (108) உரு ஜபிப்பது மத்தியமம் என்றும், (10) உருஜபிப்பது அதமம் என்றும், ப்ரஹ்ம சாரியும் கிரஹஸ்தனும் (108) உரு ஜபிப்பது போது மென்றும், எண்ணிக்கை யில்லாமல் செய்யும் ஜபம் வீண் என்றும், வ்யாஹ்ருதிகளுடன் சேர்ந்தே காயத்ரி ஜபம் செய்ய வேண்டுமென்றும், கிரஹஸ்தனும் ப்ரஹ்ம சாரியும் ஒரேப்ரணவத்தோடு ஜபம் செய்ய வேண்டுமென்றும் ஸந்யாஸி ஆத்தியந்த ப்ரணவ மாயாவது, ஆறு ப்ரணவத்தோடாவது ஜபம் செய்ய வேண்டுமென்றும், காலே ஜபத்தில் முக்குக்குச் சரியாகவும், மத்தியாஹ்ந ஜபத்தில் மார்புக்குச் சரியாகவும், ஸாயங்கால ஜபத்தில் நாபிக்குச் சரியாகவும், காலையில் மேல் முகமாகவும், மத்தியாஹ்நத்தில் நடு நிலையாகவும், மாலை யில் கீழ் முகமாகவும் கைகால்வைக்கப்பட்டு ஜபம் செய்ய வேண்டுமென்றும், கையில் பவித்திர மில்லாமலும் கைகளை மூடாமலும் தலையை மூடிக்கொண்டும் ஜபம் செய்யக் கூடாதென்றும், ஈரவஸ்ரத்தோடு காயத்ரி ஜபம் செய்யக் கூடாதென்றும், ஜலத்தில் காயத்ரி ஜபம் செய்யக் கூடாதென்றும், இவை முதலிய பல ஜப நியமங்கள் தர்மசாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எந்த ஜபத்துக்கும் மெளன வ்ரதம் முக்கியமானது. ஜப மத்தியில் குருவாவது பூஜிக்கத்தக்க ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களாவது ச்ரோத்திரியர்களாவது வந்தால் அவர்களைப் ப்ரணாமம் குசலப்ரச்னம் முதலியவைகளால் உபசரித்துப் பின்பே முறை ஜபம் செய்ய வேண்டும்.

இனி காயத்ரியின் அர்த்தம் சொல்லப்படுகிறது.

மாயாக்ஞா யதே - உதி மாயகீ.

தன்னை ஜபிப்பவனை ரகழிப்பதனால் இதற்கு காயத்ரி என்று பெயர். இதுமூன்று பாதம், பாதமொன்றுக்கு எட்டகூதரம். ஜபகாலத்தில் வரேணியமென்றும் மற்ற காலங்களில் வரெண்யம் என்றும் அனுஸந்திக்கக்கடவது.

நாராயண ஸ்வாமி பாஷ்யம்—

ஹேவஸ்ய - சேதநா சேதந ஸ்வரூபமான ஜகத்க்ரிடையி

னால் ஸந்தோஷித்துக் கொண்டிருக்கிற, ஸவிதூஃ - ஸதலஜதஸ்ர
ஷ்டாவான, பரமாத்மாத்ம ரூபி நாராயணனுடைய, வரொணியா-
மஹாத்மாக்கள் எல்லாராலும் ப்ரார்த்திக்கக்கூடிய, துக்-அப்படி-
ப்ரஸித்தமான, ஹம்-ஃ- தெஜஸ்ஸை, யீஷஹி- தீபாநிக்கக்கடவோ
ம். அஜ்ஞாநாந்தகார மனைவற்றையும் போக்குவதால் தேஜஸ்
ஸப்தத்தால் சொல்லத்தக்கவரும், எல்லாக்கர்மங்களி னுடையவு
ம் பலபாகத்துக்குக் காண மாகையால், அல்லது ஸர்வத்தையும்
பரிப்பதால் பர்க்கஸ் என்று சொல்லத்தக்கவரும் ஆகிய ஸூர்
ய மண்டலாந்தர் வர்த்தியான தேஜோரூபியான புருஷோத்தமனை
த்தியானம் செய்கிறேனென்று தாத்பர்யம். தலை என்னும் பாக
மே ராஹுவா யிருக்க ராஹுவின் தலை யென்பது போல் தேவ
னே பர்க்கு ஆயிருக்க டெவஸு ஹம்-ஃ என்பது ஓளபசாரிக
ப்ரயோகம். யஃ- எந்த தேஜஸ்ஸானது, ஹம்- நமக்கு, யியஃ- கை
ப்பிடிக்க வேண்டியவை விட வேண்டியவை இவைகள் விஷயமாய்
உபாயாநுஷ்டாநத்துக்கு வேண்டிய ஜ்ஞாநங்களை, ப்ரசோதயாத்
உண்டு பண்ணுமோ? “காரணத்துத் யேயஃ” - என்று ஜகத்காரண
பூதனுனவனே உபாஸிக்கப்படவேண்டுமென்று சொல்லு கையால்
தைலதாரை போல் இடைவிடாத த்யாந மென்னும் பக்தி யோக
த்தைத் தன் அநுஷ்டான முகமாக இந்த காயத்ரியால் காட்டின
தாகிறது.

ரங்க ராமானுஜ ஸ்வாமி பாஷ்யம்.

யஃ	எந்த தேஜஸ்ஸு
ஹம்	நமது
யியஃ	தூங்குகிற ஜ்ஞாநேந்திரியங்களை
புரொஷாயாஸு	எழுப்பி நடத்துகிறதோ
துக்	அந்த
வரொணியம்	உபாஸிக்கத்தக்க
ஸவிதூஃ	ஜகத்காரண பூதனுன
டெவஸு	ஸ்வாமியினுடைய (தை
ஹம்-ஃ	தேஜஸ்ஸை, பரமாத்ம ஸ்வரூபத்
யீஷஹி	த்யாநிக்கக்கடவோம்.

வைத்யநாத தீகிதர்—

யஃ	எவர்
நஃ	நமது
யியஃ	புத்தி விருத்திகளை
புறவொடியாசு	ப்ரேரிக்கிறாரோ? அப்படி புத்தி யாதிகளைப் ப்ரேரிக்குமவரான
ஸவிதாஃ	ஸ்ரவ ஜகத்காரண பூதராகிய
பெவஸ்ய	ஸ்வயம் ப்ரகாசசிதாநந்தைக ரஸ ஸ்வபாவமான ப்ரஹ்மத்தினு டைய
வரொணியா	பரமாநந்தைக ரஸமான
ஹ-ஃ	தேஜஸ்ஸை, ஸ்காரண ஸம்ஸ்கார பாதகமான நிர்குண ப்ரஹ்ம த்தை
ய்ஹி	உபாஸிக்கிறோம்.

வரதராஜீயம்— யஃ- எந்த ஸவிதா, நஃ - நம்முடைய, தியஃ - ஜ்ஞாநங்களை, ப்ரசோதயாத் - ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறாரோ? ஸவிதுஃ- ஜகதுத்பாதகனும், தேவஸ்ய - ப்ரகாசிப்பவனுமாகிய அவனுக்கு, வரேணியம் = எல்லாரும் கொண்டாடத் தக்க, யத் - யாதொரு, பர்கஃ - பர்க்கஸ் உண்டோ? தத் - அதை, தீமஹி - த்யாநிக்கக்க டவோம். பர்கஃ - ப்ரகாசத்தைக்கொடுப்பதினால் ஜகத்தினது உள் ளும் புறமு முள்ள தமஸ்ஸைப் போக்குவது. கால ஸ்வரூபி யா கையாலே அவ்வவ கர்மங்களின் பலத்துக்குச் சாதகமாக அடை யப்படுவது. மழை பெய்வித்து பூதங்களைப் பரிப்பது. ஆக இத் தால் சொல்லப்பட்டதென்னவென்னில்; ஸூர்ய மண்டலத்தினுள் எழுந்தருளி யிருக்கும் பரமாத்மாவான பரப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக் கிறேன் என்பதாம்.

கிருஷ்ண பட்டியம்— தீவ்யத இதி தேவஃ - தீவ் என்பது ஒரு தாது, அது க்ரீடை முதலிய பல அர்த்தங்களைச் சொல்லும். தன் உதயத்தாலும் அஸ்தமனத்தாலும் லோகயாத்ரையை நடத் திக் கொண்டு ஸஞ்சரிப்பவன், ப்ரகாசிக்கு மவன், த்யாநம் செய்பவர்களது இதய கமலத்தில் க்ரீடிப்பவன், த்யுலோகத்தி

விருப்பவன், என்பவை தேவஃ என்பதன் அர்த்தம், ஸவிதா-ஸகல ஜநங்களின் ஸந்தோஷத்துக்கும் காரணமாகிய மனமுயை உண்டு பண்ணுமவன், ஸகல ஜனங்களுக்கும் ச்ரேயஸ்ஸைக் கொடுப்பவன்; வரேணியம்-மோக்ஷ காமிகள் வரிக்கத்தக்கது, ச்ரேஷ்டமானது; பர்க்கஃ - தமஸ்ஸைப் போக்குவது, தேஜஸ்ஸென்பது. பொருள்-சிவ வாசகமான பர்க்க சப்தம் அகாராந்த புல்லிங்கம்; இந்த பர்க்க சப்தம் ஸகாராந்தரபும்ஸகலிங்கம். தியஃ-நமது புத்திகளை துஷ்கர்ம விமுகங்களாகவும் ஸகல ஸத்கர்மாதுஷ்டானபரங்களாகவும் எவர் ப்ரேரிக்கிறாரோ, தேவனுன் அந்த ஸவிதாவினுடைய ச்ரேஷ்டமான தேஜஸ்ஸை நாங்கள் த்யாநம் செய்கிறோம்.

வித்யாரண்ய ஸ்வாமி — யஃ - எந்த ப்ரஹ்மமானது, ஜீவாத்மாவாக அனு ப்ரவேசித்து, நஃ - வாஸநா பலத்தாலே த்ருடமாக பேத புத்தியைக்கொண்ட நம்முடைய, யஃ - அந்தஃ கரணவிருத்திகளை, ப்ரசோ தயாத் - ப்ரேரணம் செய்யுமோ? தத் - வாங்மனஸ்ஸுக்கு விஷயமல்லாத, ஸூர்ய மண்டல மத்தியத்தில் த்யானிக்கத்தக்க, ஸவிதுஃ - ஸகல ஜகதுத்பத்திஸ்திதிய ஹேது பூதனுன், தேவஸ்ய ஃ ஸ்வயம் ப்ரகாசமான பரப்ரஹ்மத்தினுடைய, வரேண்யம் - எல்லாராலும் ஆச்யிக்கத்தக்க, பர்க்கஃ - ஸ்வஸாஷ்ணத்தாரத்தாலே அவித்யையைப் போக்குமதான ஸ்வேருபத்தை, தீமஹி - ஸோஹம், என்று அபேதாத்யவஸாயம் செய்து த்யானிக்கக் கடவோம்.

நிர்ணய கல்பவல்லி — தேவஸ்ய - அகண்டாநந்த ஸ்வேரூபியான, ஸவிதுஃ - நானாவிதமான உபாஸநங்களுக்கும் பலத்தைக்கொடுப்பவரான, தத், ப்ரஹ்மத்தினுடைய, பரப்ரஹ்மமே ஆனந்தரூபமாயிருக்க 'வ்னஷொஸுபாஸாநஹி' என்று சொல்லுதுபோல அவித்யா தோஷ சமக தேஜோ ரூபமான ப்ரஹ்மத்தையே இங்கு ப்ரஹ்மத்தின் தேஜஸ்ஸென்று சொல்லுகிறது. இது ஒளபசாரிக ப்ரயோகம். ஆக இத்தால் சொல்லப்படுகிறதாவது, தனக்கு இரண்டாவது இல்லாமல் பரமாநந்த ஸ்வேரூபமாய் பரிபூர்ண ஜயோதி ஸ்வேரூபமாய் பிம்பம் போலே ப்ரஹ்மம் இருக்கிறது, ஜகத்தெல்லாம் அதன் ப்ரதி பிம்பமே, அப்படிப்பட்ட பரப்ரஹ்மத்தை த்யானிக்கிறேன் என்பதாம். அந்தஃகரண தர்மாதிகளுக்கு ஸாக்ஷியா யிருக்கிறது பரப்ரஹ்மம்.

ஸாரதிபம்—யஃ - எந்தபரமாத்மாவானவர், நஃ - அவருக்கு ஸர்வாத்மநாபராஜீனர்களாயும் சேஷபூதர்களுமான நமது, யியஃ புத்திகளை, எல்லா வ்யாபாரங்களிலும், ப்ரொஹித்யாஸு - ப்ரேரிக் கிறோ, “யோந்தஃ ப்ரவிச்யமமவாசமிமாம் ப்ரஸுப்தாம்ஸஞ்ஜீவயத யகிலசக் திதரஸ் ஸ்வதாம்நா” என்றதிதே. ஸவிதாஃ - ஸகலஜகது பாதானகாரணமான, டேவஸு - ஜகத்வ்யாபாரலீலான ஸூயஃ பதி யினுடைய, ஸூர்யனுக்கு அந்தராத்மாவும் ஸூர்யமண்டலத்தி லிருப்பவருமான நாராயணனுடைய, வரொணஃ - மோகூதார்த்தி களால் ப்ரார்த்திக்கப்படுகிற, சுகு - வேதாந்த ப்ரதிபாத்த்யமான, ஹஸு - ஸம்ஸாரதாப நிர்வாபகமாய் தேஜோரூபமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை, யீஷுவி - தியானிக்கிறோம். ‘த்யேயஸ்ஸதா ஸவித்ரு மண்டலமத்யவர்த்தீ நாராயணஃ’ என்றார்களிறே.

நீலகண்டர்—காயத்ரியால் ஸதாசிவன் ப்ரதிபாதிக்கப்படு கிறான். என்று.

இவ்விதமான அர்த்தங்களில் தம்தம் குரு உபதேசித்த அர்த் தத்தை அனுஸந்தானம் செய்துகொண்டு ஜபஞ்செய்யவேண்டிய னு. காயத்ரியோடு அஷ்டாக்ஷரத்தைத் தக்கபடி ஜபம்செய்யவே ண்டுமென்று மன்ஸாலகட்டை வேதாந்தாசார்யர் ப்ரமாணபூர்வக மாக வெளியிட்டிருக்கிறார். காயத்ரீ ஜபஞ்செய்தபின் அஷ்டாக்ஷர ஜபஞ்செய்து பின்பு உபஸ்தானம் செய்யவேண்டுமென்பது அகோ பிலமடத்தார் ஸம்ப்ரதாயம். ப்ராதஃ காலத்தில் ஸூர்யோதயமா கும் வரையிலும், ஸாயங்காலத்தில் நக்ஷத்ரோதயமாகும் வரையி லும் காயத்ரீ ஜபம்செய்யவேண்டு மாகையாலும் அப்புறமே உப ஸ்தானம் செய்யவேண்டுமாகையாலும் உதயமாகும் முன்னே காயத்ரீ ஜபம் முடிந்துவிட்டால் அப்போது அஷ்டாக்ஷரஜபம்செய் யவேண்டுமென்பதும் உதயமாய் விட்டால் உபஸ்தானம் செய்து விட்டுப் பின்பே அஷ்டாக்ஷரஜபம் செய்யவேண்டு மென்பதும் முனித்ரயஸம்ப்ரதாயம்,

காயத்ரீ ஜபம் முடிந்தபின்பு மூன்று ப்ராணாயாமம் செய்து.

ப்ரா தஸு டே நுராவஸூ நஃ கரிஷே ப்ராதஸ் ஸந்தியையின் உபஸ்தானம்செய்கிறேன் என்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு.

உதூஉதூநுவாகஸுபுராஜெவஜ்ஜிஹி,
சுநுஜ்ஜுஹிஹி, மாயஜீஜெவதா.
மாயதூபுஜாஸுபுநவிகியொம்.

(உத்தமேசிகரேதேவி என்னும் அனுவாகத்திற்குவாம
தேவரூபி, அனுவாஹிபுசந்தஸஸு, காயத்ரீதேவதை. காயத்ரியை
உத்வாஸநம் செய்வதில் விநியோகிக்கப்பட்டது.)

என்று ருஷ்யாதி ந்யாஸம் செய்து உத்வாஸநம் செய்ய
வேண்டும்.

20. உதூஜெபரிபுரொஜெவிஹிஜூபவஹிதூபுயஹி |

புராஹ்ணெஹிபுராஹ்ணுநுஜாநுமஹிஜெவியபாஸுபுஹி ||

விசிஷ்டாத்வைதம்—

ஜெவெஹி	ஜேதவியே
புராஹ்ணெஹிஹி	புராஹ்ணர்களை
சுநுஜ்ஜுநு	அநுகூலித்து
ஹிஜூபு	பூமியிலோ
வவஹிதூபுயஹி	பர்வதசிகரத்திலோ
	சுரேஷ்டமானசிகரத்திலோ, முன்
உதூஜெபரிபுரொ	எங்கேயிருந்தாயோ, அவ்விட
	த்திற்கு
யபாஸுபுஹி	வந்தபடியே ஸௌக்கியமாக
மஹி	போகக்கடவை

வைத்தியநாத தீகிதர்—

ஜெவி	ஜேதவியே
ஹிஜூபு	பூமிக்குவந்தரீ
புராஹ்ணெஹிஹி	புராஹ்ணர்களாகிய எங்களுக்கு
சுநுஜ்ஜுநு	அநுஜ்ஞைசெய்து தேஹயாத்
	ரைக்கு வேண்டியவைகளைச்செ
	ய்துகொள்ளும்படி அனுமதிசெ
	ய்து
உதூஜெ	உத்தரேஷ்டமும்

ஸிவரொ	எல்லாவற்றையும்விட உன்னத
	முமான
வவ-தஜெடுய-மி	ஸமேருவின் சிகரத்தில் ஸ்வஸ்
	தானமானப் பரஹ்மேலாகத்தில்
யயாஸாஹம்	சுகமாகவந்தபடியே
மஹ	பேரகக்கடராய்

ரங்க ராமாநுஜ ஸ்வாமி பாஷ்யம்.

வவ-தஜெடுய-மி	மேருமுதலியனைவகளுக்கும்
	மேலே
உதஜெஸிவரொ	உந்ததமான சிகரத்திலே உள்ள
ஹஜெராம்	யோக்யமான ஸ்தலங்களிலே
மஹ	பேரகக்கடவை
புராஹ்மணஹம்	உன்னை உபாஸித்தப் பரஹ்மணர்
	களால்
சுநாஜாநஹி	அநுமதி கொடுக்கப்பட்டது

உ. பித்ருஸெடுதித்ருடவஸு விஸூரீதிஜ்ஜிஷி; சூடிவஸு
 ஸீராமஹநி, வரயொமடாயதீ திஷ்டஹவநவஸி,
 தித்ருடெவதா, புராதஸுநெடுவஸுநெடுவியொமஃ.

விஷயம், என்பது மூன்றுருக்கு. இதற்கு நுஷி வித்வாமித்தி
 மி. முதல்ருக்குக்கு பீருட்சந்தஸ்ஸம். இரண்டாவது க்ருகாயத்ரீச்
 சந்தஸ்ஸம் மூன்றுவதுக்கு த்ரிஷ்டிப்ச்சந்தஸ்ஸம். தேவதை மித்
 ரன். இம்மூன்றுருக்கும் சேர்ந்துப் பராதஸ்ஸந்த்யையின் உபஸ்தானத்
 தில் விநியோகிக்கப்பட்டன.

பித்ருஸெடுவஷ்டணீயுத ஃ ஸுவொடெவஸு ஸாநவஸி,
 ஸதஜெவித்ருஸுவஸு ||௧|| தித்ருஜநாநுராதயதி புஜாநநு
 தித்ருடாயாரவ்யயிவீ ஃதஜெராம், தித்ரு க்ருஷ்டிநிதிஷா
 ஹிவநெஷ்வாத்யாஹவ்யுதவஷ்டியெஜ||௨|| புரவஸித்ருஜெடுபா
 ஸஸுப்யஸாநுஸு சூடித்ரு ஸிக்ஷித்ருதெந, ரஹ்நுதெ

நஜீயதெ கெவாதொநெநநஜத்ஹொ சுஸோதஜதிதொந
உரொசு || ௩ ||

உஷ-ணீயுக்

ஷெவஸு

திசுஸு

ஸதும்

ஸாநஸி

விசுஸுஸு

ஸு:

ஸுஸி

திசு

உஜாநு

ஜநாநு

யாதயதி

திசு

வயிவீ

உத

உரா

உராபா

திசு

சுஷீ

சுஸிவிஷா

சுஸிவெஷ

வயதவசு

சுஷு

ஸதூய

விபெ

திசு சுஷிசு

ப்ரஜைனைப் பேபாஷிக்கும்

தேவதையாகிய

ஸூர்யனுடைய

உண்மையானதும்

நன்றாக அடையக்கூடியதும்

மிகவும் ஆச்சர்யமாகக் கேட்கப்

படுவதுமான

கீர்த்தியை

ஸ்துதிசெய்கிறேன்

இந்த மித்ரனாவன்

அவர்அவர் கர்மா திகளைத் தெரிந்

துகொண்டு

ஜநங்களை

அவர்அவர்கர்மா நுகுணமாக நட

ப்பிக்கிறான். மேலும்

இந்தமித்திரன்

பூமியையும்

மேலும்

ஸ்வர்க்கத்தையும்

தரித்தான்

இந்தஸூர்யன்

ஜநங்களை

கண்முடாமல்

பார்க்கிறான். அவனுக்குநாம்

நெய்யுடன் கூடிய

சருவை

பூர்ணமான பலத்துக்காக

பண்ணுகிறோம்

ஓமித்ரனே, காரணஸ்துவே

யஃ

எவன்

வ்ருதெந

நியமத்தேதாமி

தெந

உனக்கு

ஸிக்ஷதி

உபசரிக்கிறானே

உத-ஹிஃ

மதுஷ்யனான

ஸஃ

அவன்

பு

அதிகமாய்

புயஸூநு

கர்மபலத்தேதாமி கூடினவனாக

கஸு-

ஆகட்டும்.

தெந

உன்னால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட அவன்

நவநுதெ

ரோகம்முதலியவைகளால் பீடிக்கப்பட்டமாத்

தான்

நஜீயதெ

சத்துருக்களால் ஜயிக்கப்படமா

ட்டான்.மேலும்இப்படி உன்னால்

ரக்ஷிக்கப்பட்டவனே

சுந்ஹிஃ

பாபமானது

சுநிதஃ

ஸமீபத்திலும்

நாஸூதி

அணுகமாட்டாது

உ-ரூராக்

தூரத்திலும்

நாஸூதி

அணுகமாட்டாது

பட்டபாஸ்கரபாஷ்யம்.—

சுரவஃ - அன்னம் கீர்த்தியுமாம். ஸாநஸிம் - எல்லோருக்கும் கொடுக்கத்தக்கது. மித்ரனென்னும் தேவதையாகிய உன்னுடைய கீர்த்தி மிகவும் ஆச்சர்யமானதும், கேட்க விரும்பத்தக்கது மானகயால் உன்னைக்குறித்து யாகம் செய்கிறோம். தாதார-தரிக் கச்சமர்த்தன். அபிசஷ்டே-நன்றாய்ப்பார்க்கிறான். உபகாரம் செய்கிறானென்று தாத்பர்யம். க்ருஷ்டஃ - மதுஷ்யர்களையும், அநிமிஷ-தேவர்களையும், அபிசஷ்டே என்றும் சொல்லலாம், ஸத்யாய-பூர்ணபலம் கொடுக்கும் தேவதையான மித்ரனுக்கு.— ஆதித்ய-ஓ அதிதி புத்ரனே! யஃ - எந்தமனிதன், வ்ருதெந - உனக்கிடமான கர்மத்தால், சிக்ஷதி - சத்தனாகவேண்டுமென்றிச்சிக்கிறானே; அதாவது

விக்கன மில்லாமல் அனுஷ்டிக்கிறோனோ; அல்லது வ்ரதேந - வ்ரதங்களை, சிஷ்டி - அடிக்கடி அப்பஸிக்கிறோனோ; ஸஃ - அந்த மர்த்தஃ - மனிதன், ப்ரயஸ்வாந் - அன்னமுடையவனாக, ப்ரஅஸ்து - மிகவும் ஆகட்டும் நஹர்யதே - சத்ருக்களாலும் வ்யாதிகளாலும் பிடிக்கப்படுவதில்லை. நஜீபதே - தாரித்ர்யம் முதலியவைகளால் அவமானப்படுத்தப்படுவதில்லை. அந்சிதஃ - கிட்ட இருந்தாலும், தூர இருந்தாலும், பாபம் இவனைக்கிட்டி அணுகாது. ஆகையால் நாங்கள் உன்னையே உபாஸிக்கக்கடவோம்.

வித்யாரண்யபாஷ்யம்—

தேவஸ்ய, ச்ரவஃ - கேட்கத்தக்க கீர்த்தியானது, அதிகமாக இருக்கிறது. ஸாநஸிம் - பலத்தைக் கொடுப்பவரும், ஸத்யம். உண்மையே சொல்லுமவரும், சித்ரச்ரவஸ்தமம் - மிகவும் ஆச்சர்யமான கீர்த்தியையுடையவருமாகிய மித்ரணையஜிக்கிறோம். யாதயதி - தங்கள் தங்கள் கார்யங்களில் யத்னமுடையவர்களாகச் செய்கிறான்.

நாராயண ஸ்வாமி பாஷ்யம்—

சர்ஷணீ - ஜ்ஞாநம். ஜ்ஞானமுடையவர்களைச் சொல்லுகிறது. சர்ஷணீத்ருதஃ—ப்ராணிகளைத் தரிப்பவர். மித்ரஸ்ய - ஸர்வரக்ஷகர், வேதார்த்தங்களில் சொல்லப்பட்ட அபரிச்சின்னமான மாஹாத்ம்யமுடையவர். தேவஸ்ய - க்ரீடாசாஸி. இப்படிப்பட்ட பகவானுடைய ஆச்சர்யமானயசஸ்ஸானது, ஸா-மிகவும், நஸிம்-பஜிக்கத்தக்கது. ஸத்யம்-எக்காலத்தும் அழிவில்லாதது. ஆச்சர்யமான பகவத்சேஷ்டைகளைப் பற்றியதாகையால் ஆச்சர்யமாய்கேட்கத்தக்க பகவானது கீர்த்தியைநாம் ஸ்துதிசெய்கிறோம். கர்மாநுருணமாக ஜகத்வ்யாபாரத்தை நடத்துவதால் நச்வரனுக்கு வைஷ்ணவம் நைரர்கருண்யம் இவைவருமவையல்ல. தாதார ரகஸித்தார். அபிசஷ்டே - ப்ரகாசிக்கச்செய்கிறார். எல்லோரும் பஜனம் செய்யும்படி அளவிறந்த ஆச்சர்யகரமும் கேட்கத்தக்கதுமான கீர்த்தியையுடைத்தாயிருக்கையும், பூமிமுதலிய எல்லாதத்வங்களையும் தரித்தாலும், உத்பத்தியும் நாசமுமில்லாத ஜ்ஞானத்தால் எல்லா ஜந்துக்களையும் ப்ரகாசிக்கச்செய்கையும், இங்கு மித்ரசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட பரமாத்மாவின் சிஹ்னங்களாம். ஸத்யாய - அபிகாரண

பரமாத்மாவுக்கு, முதலில் ஸ்துதிசெய்கிறேன் என்று வாக்கின் வ்யாபாரம் சொல்லப்பட்டது. மேல் பகவானதுகுணங்களை அனுஸந்தித்ததினாலே மனதின் வ்யாபாரம் சொல்லப்பட்டது. இங்கு காயத்தின் வ்யாபாரம் சொல்லப்பட்டது. ஹேமித்ர ! ஆதித்ய ! ப்ரளயகாலத்தில் எல்லாவற்றையும் பகழிப்பவனான காரணவஸ்து வே! எந்த மனிதன் நியமத்தோடு உன்னை அன்னம் முதலியவைகளால் உபசரிக்கிறானோ? அவன் அன்னம் முதலிய ஸம்பத்துகளால் மிகவும் பூர்ணனாக ஆகக்கடவன். பகவானுக்கு ஆராதனம் செய்யாமல் புஜிப்பதில்லையென்னும் நியமத்தோடு பகவதாராதனம் செய்பவனுக்கு பரமாத்மாஸ்வாநுபவமாகிய அன்னத்தைக்கொடுப்பன் என்பது தாத்பர்யம், இவ்வாறு செய்யப்பட்ட நல்ல ஆராதனத்தால் ப்ரீதனான உன்னால் ரகழிக்கப்பட்டவன் பரப்ரஹ்மத்தை ப்ராபிக்கும் வரையில் ஆத்யாத்மிகம் முதலிய துக்கம் இல்லாமல் பகவான் ரகழிக்கிறார். இந்த ஜன்மத்திலும் மறுஜன்மங்களிலும் பாபம் இவனை அணுகாது.

வைத்யநாத தீக்ஷிதர்—

ச்ரவஃ - தேஜஸ்ஸு. ஆச்சர்யமான தேஜஸ்ஸையுடையவர்கள் சித்ர்ச்ரவஸ்ஸுக்கள். அவர்களுக்குள் உத்தமன். நஹர்யதே-ம்ருத்யுவால் அடிக்கப்படுவதில்லை. நஜீயதே - நூறுவயதிற்குக்குறைவதில்லை. அந்திதஃ - சமீபத்திலும், இந்த ஜன்மத்திலும் என்கை. தூராத் - தூரத்திலும், முன் ஜன்மங்களிலும் என்கை. செய்யப்பட்ட பாபம் இவனைப்பீடிக்காது.

கிருஷ்ணபட்டர்—

பெரியோர்களின் அனுக்கிரஹம் பெற்றவனுக்கு வ்யாதி முதலிய பீடைகள் உண்டாகாதென்பது கருத்து.

ஸ்ரீராமசந்த்ரோதயம். ஸ்ரீராமாயணத்தில் 'மித்ரமௌபயிகம்' என்று மித்ரசப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'மாதாபிதாப்ரதாநிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ருத்திர்நாராயண' என்று நாராயணன் ஸுஹ்ருத் என்று சொல்லப்பட்டது. அதனால் இங்கு மித்ரனென்று சொன்னது ரிபூணமபி வத்ஸலனான ஸ்ரீராமனையே,

அவரதுகீர்த்தியே ஆச்சர்யமானது;அடிக்கடி கேட்கத்தக்கது.அவரது கீர்த்தியைப்பாடும் ஸ்ரீராமாயணமே; ஸ்ரீராமன் மனுஷ்யபாவனையிலிருந்தே தன் ஜநங்களை ரகழித்தார். ஸாம்ஸாரிக பீடையென்றும் இராமல் நீக்கும்பொருட்டுத் தன் நாட்டுள்ள சராசரங்களுக்கெல்லாம் தன்லோகத்தைக்கொடுத்தார். அவரே உபாஸ்யர். அவரே இம்மந்தரத்தால் உபாஸிக்கப்படத்தக்கவர்.

விநியோகம் இம்மந்தரம் ப்ராதஸந்த்யயின் உபஸ்தானத்தில் விநியோகிக்கப்பட்டது.

இதனால் உபஸ்தானம் செய்து திக்நமஸ்காரம் செய்யவேண்டும்.

ஸந்நொயெநஜி, மாயநெத்ருநஜி, ஸாஷிநெத்ருநஜி, ஸாஸுநெத்ருநஜி.

ஸந்த்ய, காயத்ரீ, ஸாவித்ரீ, ஸரஸ்வதீ, இவர்களுக்குநமஸ்காரம்.

ஸவ-ஹொஜொஹொ-தாஹொநஜொநஜி

எல்லாதேவதைகளுக்கும் நமஸ்காரம் நமஸ்காரம்.

காநொகாஷீ-நநொ-ஹகாஷீ-நநொநஜி

காமன்செய்தான், மந்யுசெய்தான்,நமஸ்காரம்நமஸ்காரம்.

இப்படி கிழக்கு தெற்குமேற்கு வடக்குக்களில் அஞ்சலிசெய்து த்ரயமூர்த்தியான பகவானை நமஸ்கரித்து அபிவாதனம் செய்யவேண்டும். ப்ரவரம், கோத்ரம்,ஸூத்ரம், சாகை,சர்ம,இதுகளைச் சொல்லுவது.

புரொநெஜொஹொநஜி - டிக்ஷிணொநெஜொஹொநஜி

பு-தீநெஜொஹொநஜி - உஜீநெஜொஹொநஜி

கிழக்கு திக்குக்கு நமஸ்காரம். தெற்குதிக்குக்கு நமஸ்காரம், மேற்குதிக்குக்கு நமஸ்காரம், வடக்குதிக்குக்கு நமஸ்காரம்.

ஊ-ஹொயநஜி - ஸயராபநஜி

வ

மேல்திக்குக்கு நமஸ்காரம் கீழ்திக்குக்குநமஸ்காரம்

கணபிக்ஷாயநஜம் - ஹரெஜெநஜம்

ஆகாசத்துக்கு நமஸ்காரம், பூமிக்கு நமஸ்காரம்.

விஷ்ணுவநஜம்

விஷ்ணுவுக்கு நமஸ்காரம்.

இப்படி கிழக்கு தெற்கு மேற்கு வடக்குகளில் மேல்கிழ
மேல்கிழ மேல் நடுக்களில் அஞ்ஜலிசெய்து,

யெய்யவஸுதாஸவித்யுஜ்ஜனவ்யவகீ- நாராயணஸுரஸி
ஜாலநஸநிவிஷ்டி, கெய்நிரவாந்ஶ்ருகக்ஷணவாநு கிரீடிஶ்ராரி
ஹிந்ரணயவவாய-புத ஸ்வவகூ.

ஸூர்யமண்டலமத்யத்தில் பத்மாஸனத்தின் மேல்தோள்
வளைகள் மகரகுண்டலங்கள் கிரீடம் ஹாரம் முதலிய திருவாபர
ணங்களோடு சங்கசக்ரதராய ஸ்ரீரணம்யமான திருமீமணியோடு
எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமநாராயணனை எக்காலத்தும் த்யாநிக்
கத்தக்கவர்.

இவ்விதமாய்த்யாநம்செய்து.

ஸ்வவகூமஶ்வாவாஸெஷ்வாரகாதிவ்யவபுத |

மொவிந வண்ணரீகாஷ்ரகூஜாஸார்ணாமத ||

பரமபதத்திலிருந்தால் ஆச்ரிதரக்ஷணத்திற்கு விளம்பம் நே
ரிடுகிறதென்று ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்குள் த்வாரகா புரியில் வா
ஸம்செய்பவனே! ஆச்ரிதநாக் கைவிடாதவனே! ஆச்ரிதவிநோதி
களை நிரஸநம் செய்யவேண்டிய ஆயுதங்களை எப்போதும் திருக்
கையிலேயே தரித்திருப்பவனே! பசுக்களையும் பூசுபோன்ற அஜ்
ஞானிகளையும் தன்பேறாக ரக்ஷிக்குமவனே! ச்ருதியில் சொன்ன
பரப்ரஹ்மலக்ஷணமான தாமஸாபோன்ற கண்களையுடையவனே!
உன்னைச் சரணமடைந்த என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும்.

இந்த ச்வேஶாகத்தால் மானஸமாய் சரணாகதிசெய்து அதனால்
ஸந்த்யாவந்தனத்தில் நேர்ந்த வைகல்பு தோஷங்களைக் கழித்துக்
கொண்டு,

நஜோஷு ஹணஜெவாய மொஷுஹணகூதாயவ |

ஜமலிதாய க்ஷுஷாய மொவிநாய நஜோநஜம் ||

ஸவ-ஓஷ்வநஜஸாரஃ கௌவம்ப்ருதிமஹதி ||

ஸ்ரீகௌவம்ப்ருதி மஹதேஜாம்நஜஹதி.

இதுகளை அனுஸந்தித்து நமஸ்காரம் செய்து அபிவாதனம் செய்து.

ஜஞ்சுவீநஞ்சியாவீநம் ஹகீவீநம்ஜநாடி-ந |

யத்யுதஞ்சுபாஷ்வவரிவகுண-ஓதஷ்வம்தெ ||

புராயஸிதாநஸௌஷாணிதவ: கஜ-பாதுகாநிவெ |

யாநிதெஷாஜஸௌஷாணாங்குஷாநுஸுரணம்வரம் ||

காயெநவாவா ஜநஸெஞ்ஞெயெய-பா வோபுராதுநாவா
புக்ருதெஸுலாவாசு, கரோபிடிஷுதகஸம் வரஸெஸு நாராய
ணாயெதிஸுலவ-பாபி ||

யசுக்ருதஞ்சநக்ருதம் யசுக்ருதஞ்சுதவததாஹிதம் |

உஹயொ: புராயஸிதம் ஸிவகவநாஜெயொஹிதம் ||

என்று சொல்லி 'சிவசிவ' என்று யாவத்சக்திசொல்லி ஆச
மனஞ்செய்து.

சுஷுபாநொஷ்வஸவித: புஜாவதாவீஸுளஹம், வரா
ஜ-ஷ்வியம்ஸுவ, விஸுநிஷ்வஸவிதஷ-பரிதாநி வராஸு
வ, யஷ்ஞஞ்சுசுஸுவம்.

என்று ஜபிப்பது. இதுஸ்மார்த்தர் கிரமம்

இதுவரையில் ப்ராதஸ்ஸந்த்யோபாஸநமுறை சொல்லப்பட்டது. பெரும்பாலும் ஸாயங்கால ஸந்தியோபாஸநமும் பிராதஸ்
ஸந்தியாவந்தனம் போலவே, சிலவிடம்மாத்திரம் சொல்லப்படு
கிறது. ஸங்கல்பங்களில்

புராதஸுநுரா என்ற இடங்களிலெல்லாம் ஸாயம்ஸுநுரா
என்று அனுஸந்திக்கப்படும். மாலைச்சந்தியை என்று பொருள்.
'ஸூர்யச்சமாமந்யுச்ச இதற்குப் பதில் அகநிச் சமாமந்யுச்ச என்
னும் மந்த்ரம் விநியோகிக்கத்தக்கது.

சுமிஸுத்யுநுவாகஸு வுய-புஷி:

ஷெவீமாயசுஹநம், சுமிஷெ-பவதா.

அக்னிச்ச என்னும் அனுவாகத்திற்கு ஸூர்யன் ருஷி காயத்ரிச் சந்தஸ்ஸு, அக்னிடேவதை.

ப்ரதிபதம் ஸூர்யச்ச என்னும் மந்த்ரம்போல் சொல்லவேண்டியது. அந்தபேதங்கள் அடியில் எழுதியிருக்கிறது.

சுயிஸு
சுஹா
சுஹி
ஸுதே
வாபெஹொ ருக்ஷதாம், யஜஹாவாவகாஷ்டம் உநஸாவா
வாஹஸாவா வஹாஸுரெணஸிஸா, சுஹஸுவஹஸு
யதிஹஸிதஸ்யி, ஹஸுஹாஸுதயொந ஸுதேஹெஹாதி
ஷிஜஹாரி ஸாவா ||

சுயிஸு

அக்னியும்

சுஹா

பகற்காலத்தில்

சுஹி

பகற்காலமானது

ஸுதே

ஸததைகருபமான

மற்றப்பதங்களுக்குப் பொருள் ஸூர்யச்ச என்னும்அனுவாகத்தில் சொல்லப்பட்டது.

அத்வைதபாஷ்யம்—

ஸ்த்யே - பாதரஹிதமான உதயகடலம் முதல் இதுவரையில் நான்செய்த எல்லா பாபங்களையும் அஹரபிமானிடேவதை போக்கக்கடவது.

விசிஷ்டாத்வைத பாஷ்யம்—

அக்ரம்நயதி - ப்ரதானமானஸ்தானத்தை அடைவிப்பதால் பரமாத்மாவே அக்னி. “அஹஸ்ஸம்வத்ஸரோவ்யாளம்” என்று ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லுகைபல் “அஹம்” என்பதும் பரமாத்மா வின் நாமம். நஹிநஃ - அஸ்ய - இதி - அஹம்-இவன் ஹிநென்னு யாராயும் கைவிடுவதில்லையாதலால் அஹஸ் என்பது பரமாத்மா. அநாதியான அவித்யைபென்னும் ராத்திரியைக் கிழித்து ஞானமென்னும் ப்ரகாசத்தைக் கொடுப்பதால் ராத்திரியைநீக்கி வெளிச்சத்தைத்தரும் பகல்போன்றவரென்னும் பொருள்கூறலாம். “ஸத்யம் ஜ்ஞானமநந்தம் ப்ரஹ்ம்” என்கையால் ஸத்ய சப்தமும் ப்ரஹ்மராமமே. ஸத்புருஷர் விஷயத்தில் ஸாதுவென்பதும் தான் ஸத்யபத்திலும் ஸத்யம் என்பதும், தன்னிடத்திலும் ஸத்யம்ப்ரதிஷ்

முதமாகையாலும், ஸந்த்யமான வைபவமுடையவராகையாலும், ஸந்த்ய உரன்பதம் நிருபாதிக ஸந்தாவானென்பதும் இதன்பொருள்.

காயத்ரீத்யானத்தில்—

ஸாயாஸுரஸு. கீஸுரஜாஸுவி ஜஸுரஜுஸு. மாம் |

ஸாஜவெஹுஸுரஜு. கீஸுரஜாஸு. மாம் ||

யுராயாஸுவிஜு. கீஸுரஜாஸு. மாம் ||

(பெயர் ஸரஸ்வதீ, வர்ணம் கறுப்பு. உச்சரிப்பது ஸாமவேதம், கையில் ஆபுதம் சக்கிரம், வயஸ்ஸு, வார்த்தகம், வாஹனம் கருடன், தேவதை விஷ்ணு.)

இம்முறையே த்யானம் செய்யவேண்டும் வாக்ஸுபையாகையாலே ஸரஸ்வதியென்று சொல்லப்படுகிறது.

உபஸ்தானத்தில் ‘மித்ரஸ்ய’ என்பது முதலிய மூன்றுருக்குக்குப் பதில் ‘இமம்மே’ என்பது முதலிய இரண்டுருக்குக்கள் விநியோகிக்கப்பட்டன.

உஜ்ஜுவலிவஹுஸு. கீஸுரஜாஸு. மாம் ||

இமம்மே என்பது முதலிய இரண்டுருக்குக்குக்கும் தேவராதர்ருஷி, சந்தஸ்ஸு காயத்ரீ முதலியவை. தேவதை ஸூர்யன் உஜ்ஜுவலிவஹுஸு. கீஸுரஜாஸு. மாம் ||

தக்ஷாயாஸு. கீஸுரஜாஸு. மாம் ||

யுராயாஸு. கீஸுரஜாஸு. மாம் ||

இரண்டுருஷி. கீஸுரஜாஸு. மாம் ||

யுராயாஸு. கீஸுரஜாஸு. மாம் ||

கிதவாஸு. கீஸுரஜாஸு. மாம் ||

அம்பரீஷமஹாராஜா யாகம்செய்தபோது யாகபசு நஷ்டமா
ய் விட்டது. அதற்குப்பதில் நரபசுவாக சுநச்சேபர் யூபத்தில்
கட்டப்பட்டார். அவர் வருணனை ஸ்துதிசெய்கிறார். இமம்மே தீத்
வாயாமி என்னும் ருக்குகளினால்.

ஹவரூண	ஓவருணனே
தே	என்னுடைய
ஐதம்	இந்த
ஹவம்	ப்ரார்த்தனையை
ஸ்வாதி	கேட்கவேணும்
சுடிர்வ	இப்போதே
த்யுய	என்னை ஸுகப்பிக்க வேண்டும்
சுவஸூர்	எனது சூக்ஷ்ணத்தை இச்சித்தவ
	னாய்
கூர்	உன்னை
சூர்வக	த்ருப்தியையாசிக்கிறேன்
தீ	ஆகையால்
கூர்	உன்னை
ஹவரூண	வேதத்தால்
வநதூர்	ஸ்துதிசெய்பவனாய்
யாதி	சரணமடைகிறேன்
தீ	ஆகையால்
யஜதூர்	யாகம்செய்வான்
ஹவிலி	புரோடாசம் முதலியவைகளால்
தீ	தன்னிஷ்டமான பலத்தை
சூர்வக	கோருகிறான்
ஹவரூண	ஓவருணனே
சுஹவரூண	கோபமில்லாதவனாய்
ஹவ	இந்தலோகத்தில்
ஹவயி	என்பாசனையை அங்கீகரிக்கவே
	ண்டும்
ஹவரூண	பெரியகீர்த்தியையுடையவனே

நஃ	எ மது
சூயஃ	ஆயுஸ்ஸை
ஜாஹ்ஜோஷீஃ	நாசம்செய்யாதே
ஹெஷெவவராண	ஒவருணதேவனே
யசு	எந்த
வ்யதஃ	வ்ரதமானது
தெ	உனக்காகச்செய்யப்படுகிறதே
ஏவிஏவி	தினந்தோறும்
விஸோயயா	மனிதர்கள்போல
வ்யூநீஜவி	நாசம்செய்தவர்களாய்விடுவோம்
விசு, ஹி	இரண்டும் அசை
ஹெவராண	ஒவருணனே
ஹெஷெஷெந	தேவதைகளிடத்தில்
ஜநஹாஃ	மனிதர்களாகிய நாங்கள்
யதிஃ	எந்தஎந்த
உஜஃ	இந்தவிதமான
சுவிஜோஹ	த்ரோஹத்தை
சுவிதி	அஜ்ஞானத்தால்
வராஜவி	செய்தோமே
யசு	எந்தகாரணத்தால்
தவ	உனது
யஜஃ	தர்மங்களை
யஹ்ஷாவிஜ	நாசம்செய்தோமே
ஹெஷெவ	ஒதேவதைபே
நஃ	எங்களை
தஸாசு	அந்த
வநநஸஃ	பாபத்தால்
ஜாஸிரீஷஃ	ஹிம்ஸிபாதே
கிதவாஸஃ	கபடிகளாகிய நாங்கள்
ஸிரிபுஹ	சத்ருக்கள்போலே
ஏவி	வினையாடினோம்

யக்	எந்தபாபத்தை
ஸகஞ்	தெரிந்தேதெய்தோமோ
வாவா	அசை
உத	மேலும்
யக்	எந்தபாபத்தை
கவிஷ்	அநியாமல் செய்தோமோ
தாஸாரா	அவைவெல்லாவற்றையும்
விஷ்	நாசம்செய்
சிபிரா	அவைவகன்சுதிவமாகட்டும்
உவ	அசை
கய	பின்பு
தெ	உனக்கு
புயாஸி	இஷ்டர்களாக
ஸுா	ஆகக்கடவோம்

பட்டபாஸ்கரர்—

ஆசகே - ப்ரார்த்திக்கிறேன், தத் - அதற்காக; யாமி - உன்னை அடைகிறேன். ஆபு - தீப்தியை, அன்னத்தை, ஹேதேவவருண! விசு - சேவலமனிதர்களாகிய நாங்கள், தே - உனது, வ்ரதம் - ஆராதனமான. யத் - எந்தகார்பத்தை, ப்ரமிமஸி - விச்சேதமில்லாமல் செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கிறோமோ. அதை அப்படியே செய்விப்பதால் நாங்கள் உன்னையே அடைகிறோம். நாங்கள் மனுஷ்யராகையால் அஜாக்கிரதை வித்தமாயிருக்குமானதால் தேவதைகள் விஷயத்தில் நாங்கள் அல்பமாகவாவது அபராதம் செய்யக்கூடும். இதுமுதலியவைகளைப் பற்றி எங்களைக் கைவிடாமல் அனுக்கிரஹிக்கவேணும். கிதவாஸ - தங்கள் கார்யமே கண்ணாய் ஆடத்துடங்கிய ருத்விக்ருகன். யத் - எதனால், ரிரிபு - எங்களை நாசம்செய்தார்களோ, நதிவி - ஆபத்தில் நல்லமுடிவோடு துடங்கவில்லையே, சிதிரா - சிதிலங்கள்போல, தா - அவைகளை, விஷய-விடுவி.

வித்யாரண்யர்—

ப்ரஹ்மண - மந்தரத்தினால், விசாயதா - எல்லா ஜநகனும், தங்கள் தங்கள் கார்பத்தையே யோசிப்பதுபோல நாங்கள்

உன் கர்மத்தையே யோசிக்கிறோம். நதீவி - ஸத்வ்யவஹாரத்தில் பிரவர்த்தியாமல் போனார்களே.

நாராயணஸ்வாமி பாஷ்யம்—

வரணஏவவருணஃ. வரணம் என்பது ஆவரணம். சேதநாசேத நாத்மகமான எல்லா ப்ரபஞ்சங்களுக்கும் ஆவரணமான பரமாத்மா, எல்லாவிடத்திலும் வாஸம்செய்வதாலும் பாபங்களைத் தடுப்பதாலும் ஸம்பத்தைக் கொடுப்பதாலும், (வருண) பரமாத்மாவைச் சொல்லும், சரணுகதனுடைய அபீஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்யவேண்டியது சரண்யனுடைய தர்மமென்பது காகபோதாதயுபாக்கியானங்களில் ப்ரஸித்தமாயிருப்பதால் அபாரகாருண்யவாத்ஸல்யசாலியான உனக்குச் சொல்லவேண்டுமே. உன்னை ஆச்ரயிப்பவர்க்குப் பலம் வித்தமாகையால் எல்லோரும் உன்னைக் குழித்தே யாகஞ்செய்கிறார்கள். முமுக்ஷுயின் ப்ரதமப்ரவமான கர்மயோகத்திற்கே பலம் வித்தமாயிருக்க சரணுகதனுக்குக் கேட்பானேன் என்று தாற்பர்யம். அனாகாலந்துடங்கி அகிருத்யகரணம் கிருத்பாகரணம் முதலிய பலஅபராதங்களை நான் செய்திருப்பதால் அவைகளைப்பார்த்து 'நக்ஷமாமி, கபிபாமி' என்று என்னை நிக்ரஹிக்க ஸங்கல்பியாமல், நான் செய்த சரணுகதிக்காக எல்லா வற்றையும் க்ஷமிக்கவேணும். சரணுகதர்களான நாங்கள் உனக்காராதனஞ்செய்யும் வகைகளில் காலவிக்சேதமில்லாமல் செய்வித்துக்கொள்ளவேண்டும். நாங்கள் செய்த பகவதபசாரம்பாகவதாபசாரம் இவைகளை நீயே க்ஷமித்தருளவேணும். இது ப்ரபந்நனது நிர்ப்பரத்வாநுஸந்தானக் கிரமம்.

வைத்யநாத திகழிதர்—

விவேகமில்லாதமனிதர்கள் விஹிதமான கர்மங்களை லோபம் செய்வதுபோல உன் ஆராதனமான கர்மங்களைவிசுவாதம்செய்தோம். சொக்கட்டானாமிடத்தில் போல வஞ்சகர்களான சத்ருக்கள் எங்கள்பேரில் ஆரோபிக்கும் பாபங்களைப்போக்கவேண்டும்.

கிருஷ்ணபட்டர்—

ஆசகே - ரக்ஷகனுதவேண்டுமென்று கோருகிறேன். அஹேமமாநஃ - அனாதரம் செய்யாமல். உருசம்ஸ-பெரிய மந்த்ரங்களினால் ஸதுதிக்கத்தக்கவனே.

ஐஜம்

தகூயாதி

யலிவித

யதிம்

கிதவாவம்

மாயத்ரி

திஷ்டம்

மாயத்ரி

ஜமத்

திஷ்டம்

மாத்யாஹ்நிக ஸந்த்யோபாஸனத்தில் - ஸூர்யஸ்ச அக்
னிஸ்ச இந்த ஸ்தானத்தில் 'ஆபஃபுநந்து' என்னும் அனுவாகம்
விநியோகிக்கப்படும்.

சூவ்வம்நநிதநுநுவாகஸூ சூவஜ்ஜி
சுநுஷ்டம்மந், ஸ்ரஹ்ணஸ்திஷ்டம்வதா.

ஆபஃபுநந்து என்னும் அனுவாகத்திற்கு அப்புக்கள் ரூஷி;
அனுஷ்டிப்சந்தஸஸு. ப்ரஹ்மணஸ்பதி என்பவர் தேவதை.

சூவ்வம்நநுஷ்டியிவீ வுயிவீவநுதாவநாதுஜா||
வநநுஷ்டஹ்ணஸ்திஷ்டம்வநுதாவநாதுஜா||

யநுஷ்டிஷ்டஹ்ணஸ்திஷ்டம்வநுதாவநாதுஜா || ஸவ்வம்நநு
ஜாஜாவொஸ்தாவநுஷ்டிஷ்டம்வநுதாவநாதுஜா ||

சூவ்வம்

வுயிவீ

வநநு

வநுதா

வுயிவீ

ஜாம்

வநநுதா

ஸ்ரஹ்ணம்

வதி

வநநு

ஸ்ரஹ்ணஸ்தி

ஜாம்

வநநுதா

ஜலங்கள்

பூமியை

பரிசுத்தமாகச்செய்யட்டும்

பரிசுத்தமான

பூமியானது

என்னை

பரிசுத்தனாக்கட்டும்

சுதர்மகனுக்கு

ஸ்வாமியான நாராயணன்

பரிசுத்தனாகச்செய்யட்டும்

பரமாத்மாவினால் பரிசுத்தமான

ஜலங்கள்

என்னை

பரிசுத்தனாகச்செய்யட்டும்

யக்	எந்த
உவிஷ்ணு	பரசேஷமானது, என்னால் பூஜிக்
ஆடி	கப்பட்டதோ
சுலோஜம்	புஜிக்கத்தகாத எது என்னால்
	புஜிக்கப்பட்டதோ
23	எனக்கு
ஊஸரிதம்	பாபம்
யஜுர்	எதுவுண்டோ
24	என்னுடைய
ஸவ-ம்	அந்த எல்லா பாபங்களையும்
சுஸ்தாம்	அயோக்யர்களிடத்திருந்து
புதிமுஹம்	நான் தானம்வாங்கினதையும்
சூவம்	ஜலங்கள்
வாஸ்து	போக்கி என்னைச் சுத்தனாகச்செ
	ய்யட்டும்
ஸாஹா	ஸ்வாஹா என்பது ஆஹுதி மந்த்
வ	ரம்

ஹிசுஷ்டாத்வைதம்—

அடையப்படுவதால் அப்பு பரமாத்மா. ஜலங்கள் பகவானுக் கு ஸ்தானமாகையால் பெருமையுடையவை. ப்ரஹ்ம வேதஸா ரம் அதற்கு ப்ரதிபாத்யனு பரமபுருஷன். மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் மூன்றுகரணங்களாலும் நான்செய்த எல்லா பாபங்களே யும் பரமாத்மா போக்கவேண்டும். ஸ்வாஹா என்பது ப்ரபத்திம ந்த்ரம்.

அத்வைதபாஷ்யம்—

ஜலங்கள் ஸர்வ தேவதாஸ்வரூபிகளாகையால் அவைகள் பரிசுத்தனாகச்செய்யட்டும். பூமியில்படாத ஜலங்களில் ஆசமனம் செய்யக்கூடாதாகையால் ஜலம் பூமியில் விழவேண்டுமென்னும் தாத்பர்யத்தால் ஜலங்கள் பூமியைப் பரிசுத்தமாகச் செய்யப்படு மென்று ப்ரார்த்தித்து, பூமியில் உள்ள ஜலத்தை ஆசமனம் செய் வதால் பரிசுத்தனாகுருனென்று சொல்லப்பட்ட படியால் பூமி

சத்தனாக்கட்டுமென்று பின் பிரார்த்திக்கிறது. ப்ரஹ்மம் வேதம். வேதத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் பரமாத்மா. ப்ரஹ்மணஸ்பதி. பிதா ப்ராதா இவர்களின் உச்சிஷ்டம் போஜ்யம் என்றுசாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அவர்கள் தர்ம வ்யத்யாஸமுடையவர்களாயிருந்தால் அது புஜிக்கத்தக்கதல்லவாகையால் அது என்னால் புஜிக்கப்பட்டிருந்தால் அதையும் என்று யதுச்சிஷ்டம் அபோஜ்யம் என்னும் பதங்களுக்கு அர்த்தம்.

த்யாநத்தில்

உபநிஷதௌ துஸாவிக்ரஹிணௌ உபநிஷதௌ |

யஜுர்வெதௌ விராணௌ தீர்ஷ்வதௌ சாஸ்திரௌ கராமஸிவா |

யாவதிரா ஐரௌ வசுஷ்டௌ யாஜுர்வெதௌ வசுஷ்டௌ ||

(பெயர்ஸாஸ்திரீ, உச்சரிப்பது யஜுர்வேதம், வர்ணம் வெண்ப்பு. ஆயுதம் சூலம், தேவதை ருத்ரன். வாஹநம் வ்ருஷபம், வயது பெளவநம்) இவ்வாறு தியானம் செய்யவேண்டும்.

ஸஞ்சயஸம்பந்தியாகையால் ஸாஸ்திரீ. ஜகத்தை ஸ்ரௌஸ்யிப்பதால் ஸாஸ்திரீ.

உபஸ்தானத்தில்,

சூவதெநுநாஜஸூரவஸூரஹிரணுஸூரவஜ்ஜி |

சூரபொலிவஸூர, உதவஸூரணா மாயஜீஜமதி

சூரவஸூரவஸூரஹி மநாஸி, ஸவிதாபெவதா.

ஆஸ்திரீயந என்பது ஆறுருக்கு. ருஷி - ஹிரண்யஸ்தாபர்தரிஷ்டிப் தரிஷ்டிப் காயத்ரி ஜகதீத்ரிஷ்டிப் அநுஷ்டிப் இவைகள் முறையே சந்தஸ்ஸம். ஸவிதாதேவதை. என்று ந்யாஸம் செய்க.

சூவதெநுநாஜஸூர வதஸூரணாநிவெஸயநு, சுஜுதஸூரஹி ஹிரணுயெநஸவிதாரமெந ஹெவாயாதிஹவநாவிவஸுநு || ௧ ||

உபநிஷதௌ துஸாவிக்ரஹிணௌ உபநிஷதௌ |

பெவதெவதௌ துஸாவிக்ரஹிணௌ உபநிஷதௌ | ௨ ||

உபநிஷதௌ துஸாவிக்ரஹிணௌ உபநிஷதௌ |

உபநிஷதௌ துஸாவிக்ரஹிணௌ || ௩ ||

வித்ருமெவா.நாஜுமடிமீகம் உக்ஷுதித்ருவஸு வரண
ஸுராதெஹி | சூவாஜுபாவாயிவீ சுநூரிக்கம் ஸுதிய-ம் சூதா
ஜமதஸஸுஷு || ௪ ||

தவக்ஷுமெவவனிதம் வரஸாஜுமூஜுரக வஸு
உரநாஜுஸ்தம்,ஜிவெஜுரநாஜுஸ்தம்,நநாஜுரநாஜுஸ்தம்,ஜொஜாஜுரநாஜு
ஸ்தம், ஸவாஜுரநாஜுஸ்தம்,ஸுணவாஜுரநாஜுஸ்தம்,ஸுஸவாஜுரநாஜு
ஸ்தம் ஜீதாஸுரநாஜுஸ்தம்,ஜொகூஸுதிய-ம் உஜுஸு || ௫ ||

யஉஜமாநுஹதொண-வாசு விஸுஜாநுஸுரிஸுஜுயு
சு ஸஜாஸுஜுஹொரொஹிதாக்கஸுதிய-ம் விவஸி நநஸாவ
நாதம்.

ஸுதெந

ரஜஸா

சூவத-ஜாநம்

ஸவதா, ஜெவம்

சுஜுதம்

உத-ஜு

சிவெஸயநு

ஹிரணயெந

ரமெந

ஹவநா

விவஸுஜுநு

யாதி

தஜஸஸுரி

ஜொகூ:

உசு - ஜெவம்

உதரம்

ஜெவதா

ஸுதியம்

நஸ்ஸிதங்களில் ப்ரகாசிக்கிற

தேஜஸ்ஸினுமே

சுற்றிவருபவரான

ஸுதியனதேவன்

தேவதைகளையும்

மனிதர்களையும்

தங்கள் தங்கள் வ்யாபாரங்களைச்

செய்யும்படி செய்துகொண்டு

ஸ்வர்ணமயமான

ரதத்தோடு

லோகங்களை

அவரவர் கர்மங்களுக்குஸாகையா

சுப்பார்த்துக்கொண்டு

ஸஞ்சரிக்கிறார்

அந்தகாரரதிகளை நசிப்பிக்கிறவ

ரும்

தேஜோருபமானவரும்

உத்தமதேவதையும்

ஸ்ரேஷ்டமானவரும்

தேவதைகளை ரகிப்பவருமான

ஸுதியனை

வஸுஞ்சு	பார்க்கும்
வயம்	நாங்கள்
உதும்	சீரேஷ்டமான
ஜோதி	தேஜஸ்ஸை
சுமந	அடைவோம்
ஜாதவெடிவம்	செய்யப்பட்டகர்மங்களை யெல்லா மறிந்தவரும்
ஸூரியம்	ஸூரியனென்றும் ப்ரஸித்தரு மான
தம்.	அந்த
பெவம்	தேவதைகளை
விஸாய	ஜனங்களின்
உபஸ	பார்வைக்காக
கௌதவ	ஆயிரம் கிரணங்கள்
உபஹதி	வழிக்கின்றன
உ	அசை
பெவநாம்	தேவதைகளுக்குள்ளே
விசும்	ஆஸ்சர்யகரமானதும்
பிசுஸூவாணஸூ	மித்ரன் வருணன் அக்னி இந்த
சுமெ	தேவதைகளுக்கு
வக்ஷம்	கண்டோபன்றதுமாகிய
சுநீகம்	மண்டலமானது
உடிமாசு	உண்டாயிற்று
ஸூரியம்	அம்மண்டலத்திலுள்ளஸூரியன்
ஜமகம்	ஜங்கமங்களுக்கும்
தஸூஷஸூ	ஸ்தாவரங்களுக்கும்
சூதா	ஆத்மாவாய்க்கொண்டு
உராவாயுயிவீ	ஆகாசம் பூமிகளையும்
சுநூரிசு	ஸ்வர்க்கத்தையும்
சூபூரி	வ்யாபிக்கிறான், பூரிக்கிறான்
பெவஹிதம்	தேவதைகளுக்கு ஹிதமானதும்

வக்ஷஸ்	அவர்க்கு கண்போன்றதும்
வாரஸாத	உதயகாலத்தில்
ஸக்யம்	வெளுத்ததும்
உதயாசு	உதயமாவதுமான
தக்ஷ	அந்தமண்டலத்தை
ஸாஷிஸகம்	நூறுவருஷம்
வஸுஷி	பார்க்கக்கடவேம் (யாவதாயுஷ மும் பூஜிக்கக்கடவேம்)
ஜீவெசு	நூறுவருஷம் ஜீவிக்கக்கடவேம்
நநாசு	புத்ரபெளத்ரதிஸமிருத்தாளாக க்கடவேம்
ஜோஷாசு	ஸந்துஷ்டாளாகக் கடவேம்
ஹவாசு	ஸ்வஸ்தானத்தில் அபிவிருத்தர்க ளாகக்கடவேம்
ஸுணவாசு	ப்ரியவாக்கியங்களையே கேட்கக் கடவேம்
புஷ்யவாசு	ப்ரியவசனங்களையே சொல்லக்க டவேம்
சுஜீதாஸுஷாசு	சத்ருக்களால் ஜயிக்கப்படாதவர் களாகக்கடவேம்
ஜெஷாசு	ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற
ஸௌரஸு	ஸௌர்யனை
ஹஸு	பார்க்கவேணுமென்று ப்ரார்த்தி க்கிறோம்
யஸ்	எந்தஸௌர்யன்
சுணவாசு உஹதஸ்	பெரிய ஸமுத்திரத்திலிருந்து
உதயாசு	உண்டானானே
ஸாரிஸு	ஜலத்தினுடைய
உயுஷாசு	மத்யத்தில்
விஸுஜாநஸ்	ப்ரகாசிக்குமவனும்

வ்யூஷஹி	அவரவர்களுக்கிஷ்டமான பலத்
	தைக் கொடுப்பவனும்
ரொஹி தாக்ஷி	சிவந்தகார்தியுடையவனும்
விவ்ஸிஷ்	ஸர்வஜ்ஞனுமாகிய
ஸஃ	அந்த
ஸத்ராஃ	ஸத்ர்யன்
உா	என்னை
உநஸா	ஆதரவேரடு
வஹநாதஃ	ரகழிக்கட்டும்

பட்டபாஸ்கரபாஷ்யம்—

ஸத்யோந - நித்யமான, ரஜஸா - ஜ்யோதிர்மய மண்டலாத்மகமான மண்டலத்தால், ஆவர்த்தமாநஃ - உதயாஸ்தமயங்களைப் பண்ணுமவன். விபச்சய - ஹிதங்களைப் பண்ணுமவன். சித்ரம் - லோகபூஜிதமானது. ஆத்மா - ப்ரேரகன். அல்லது 'ஸபச்சாயம்புருஷே யச் சாஸாவாதித்தீய' என்கையால் அவனே பரமாத்மா.

வித்யாரண்யபாஷ்யம்—

ஸத்யோந - அமோகமான, ரஜஸா - ஸந்தோஷிப்பதானமண்டலத்தால், ஆவர்த்தமாநஃ - உதயாஸ்தமயங்களில் ஸஞ்சரிப்பவர். ஆயாதி - ப்ரதிதினம் உதயமாகிறார். நிவேசயந் - தேவசரீரம் மதுஷ்யசரீரம் இதுகளை அந்தந்த காலத்தில் தன் ப்ரகாசத்தால் வ்யவஹார யோக்யமாகச் செய்பவர். வயம் - நாங்கள், தமஸஃ உத்தரம் ஜ்யோதிஃ - தமோநாசகமாகையால் உத்தமமான அக்னியின் தேஜஸ்ஸை, உத்பரிபச்சயந்தஃ - உத்கர்ஷத்தோடு நாலுபக்கத்திலும் பார்த்துக்கொண்டு, தேவத்ரா - தேவதைகளுக்குள்ளே, ஸத்ர்யம் - தேவம் - ஸத்ரப்ரபமாகவே யிருக்கிற அக்னி ஸம்பந்தியான, உத்தமம் ஜ்யோதிஃ - உத்திருஷ்டமான தேஜஸ்ஸை - அகந்ம - அடைந்தோம். சித்ரம் - நானாவர்ணமானதும் தேவநாம்காந்திகளுக்கு, அநீகம் - ஸேனைபோன்றதுமான மண்டலம்.

விசிஷ்டாத்வைதபாஷ்யம்—

ஸத்யோந - காலத்தால் உண்டாகும் விகாரமில்லாத நித்யவிபூதியோடும், ரஜஸா - ரஜோகுணம் கலந்த லீலாவிபூதியோடும் ஆவர்த்தமாநஃ - எப்போதும் இருப்பவரான, ஸவிதா-பரமாத்மாவானவர், அம்ருதம் - முமுகூஷ்களுக்கு மோகூத்தையும

மர்த்யம்ச - புபுக்ஷுங்களுக்கு ஐஹிகபலத்தையும், நிவேசயந் - கொடுத்துக்கொண்டு புவநா - ஸகலப்ராணி வர்கங்களையும், விபச்யந் - அவரவர் கர்மாநுகுணமாக நியமிப்பதற்காகநன்றாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு, ஹிரண்மயேந - ச்ரேஷ்டமான, ரதேந-கருடனென்றும் ரதத்தால், ஆயாதி - எழுந்தருளுகிறார். அவரை உபாஸிக்கிறேன். தமஸஃ - ப்ரகிருதிக்கு, பரி - மேல்பட்டதும்' உத்தரம் ஜ்யோதிஃ - ச்ரேஷ்டதேஜஸ்ஸுமான, ஸூர்யம் - பூஜ்யனான, தேவம் - பரமாத்மாவை. அப்ராக்ருததிவ்ய மங்களவிக்ரஹவிசிஷ்டனான பரமாத்மாவை உபாஸிப்பதால் பரமபதத்தை அடைகிறோம். கேதுபோல் ப்ரபாவத்தைக்காட்டும் கல்யாணகுணங்கள் அந்த பரமாத்மாவை ப்ரகாசப்படுத்துகின்றன. அவன் அந்தகுணவசனாய் நம்மை ரகஷிக்கும்பொருட்டு ராமகிருஷ்ணதிரூபேண அவதாரம் செய்திருப்பதால் அவனை உபாஸிப்பது, சித்ரம். தேவாஸூரயுத்தம் முதலியது நேரிடும்போதுதன் மூர்த்திபேதங்களேஸைநேபோல் தானே தோன்றுவித்து சத்ரு நிரஸரம் செய்தவர். ஸர்வப்ராணி ஜாதங்களுக்கும் அந்தராத்மா. சக்ஷுஃ - எல்லாருக்கும் ஜ்ஞானப்ரதாரம் செய்வது, சக்ரம். சுத்தஸ்வபாவமானது, உச்சரத்-க்ஷயமில்லாதது, நந்தாம - புத்ரசிஷ்யாதிகளோடு பகவத்சூனாபவம்செய்துகொண்டு ஸந்தோஷிக்கக்கடவோம். மோதமாவது அவ்வாநந்தத்தின் பரமகாஷ்டை. ச்ருணவாம - பகவத்கதைகளைக் கேட்கக்கடவோம். ப்ரப்ரவாம-பாஹ்யகுதுர்ஷ்டிகளுடன் உத்தமமாக வாதம்செய்யக்கடவோம். அஜீதா - வேதவிரோதவாதிகளான தார்க்கிகர்களால் ஜயிக்கப்படாமலிருக்கக் கடவோம். ஸகல ப்ராணி ஜாதங்களையும் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்தவர் என்பது மஹதோர்ணவாதஸ்விரஸ்ப மத்யாத் என்பவைகளின் கருத்து. தர்மப்ரவர்த்தகரும் செந்தாமரைக் கண்ணனுமான பரமாத்மா, தன் ஸங்கல்பத்தால் என்னை ஸ்வாநுபவ யோக்யனாகச் செய்யபட்டும்.

ஸ்ரீராமசந்த்ரோதயம்—

ரஜஸா - ஸர்வாநந்தகரமான, ஸத்யேந - ஸத்யவாக்யபரதையாலே, வர்த்தமாநஃ - ஸர்வகாலமும் இருப்பவரான, தேவஃ ஸவிதா - ஸ்ரீராமன், அமிருதம் - சிரஞ்சீவிமான விபீஷணனையும், மர்த்யம்ச - மரிக்கக்கூடியவரான ஸுக்ரீவனையும், நிவேசயந்-தன்பக்

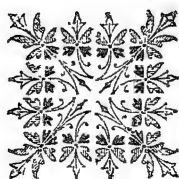
கத்தில் உட்காரவைத்துக்கொண்டு,புவநா - முன்தான் நடந்தவழி
முதலியவை யெல்லாவற்றையும், விபச்யந் - நன்றாய்ப் பார்த்து
ஸிதைக்குக் காட்டிக்கொண்டே,ஹிரண்மயேந - அழகான,ரதேந-
புஷ்பகவிமானத்தால், ஆயாதி - அயோத்தியைக்கு எழுந்தருளு
கிறார்.

மற்றவை முன்றுகாலங்களுக்கும் ஒரே நீதியானவை.

இக்கிரந்தத்தில் ஸஞ்ஞமமான ஸாரார்த்தங்கள் மாத்திரமே
எழுதப்பட்டன. விஸ்தாரார்த்தங்களையும் ரஹஸ்யார்த்தங்களையும்
ஸம்பந்தாயப்படி அவரவர் பெரியோர் முகமாய்க் கேட்டுத்தெரிந்
துகொள்வது.

ஸந்த்யாவந்தநபாஷ்யம்

முற்றிற்று.

ஹரிஃ ஓம்
ஸ்ரீ ராஜா.
ஸ்ரீஹயத்ரவரயநமஃ.

ஸாமவேதஸந்த்யாவந்தந பாஷ்யம்.

ஸாமவேத ஸந்த்யாவந்தநமும் அநேகமாய் இந்த யஜுர் வேத ஸந்த்யாவந்தநம் போலவே யிருக்கும் சில இடங்களில் மாதிரி வேறுபட்டிருக்கும் அந்தமந்தரங்களை மாத்திரம் எழுதப்படுகிறது.

ப்ராதஃ கால ஸந்த்யாவந்தநத்தில் யஜுர்வேதிகள் ஸூர்ய ஸ்ச என்று சொல்லுகிறவிடத்தில் இந்த மந்தரம் சொல்லப்படும்.

கஹஸுஜாக்ஷி துஸுவாநாதஸ்வாஹா.

பாஷ்யம்—

அஹஃ - ஆஸ்திரதர்களுடைய ஸம்ரக்ஷண விஷயத்தில் ஹீநனாகாதவன். எந்த ஆபத்திலும் அவர்களைக்கைவிடாமல் ரக்ஷிக்கிறவன். ஆதித்யஃ - ஸூர்யன்போல் ப்ரகாசிக்கிறவன். கல்யாணகுணங்களில் குறைவற்றவன். ஸூர்யமண்டலத்தின் மத்தியில் எழுந்தருளியிருக்கிறவன். அந்த பாமாத்மா என்னைப் பாபங்களில் நின்றும் ரக்ஷிக்கட்டும்.

தினத்துக்கு அபிமானிதேவதையான ஸூர்யன் என்னை ரக்ஷிக்கட்டும் என்று சிலர் வியாக்கியாசம்.

ஸாயங்காலத்தில் அக்ரிஸ்ச என்று சொல்லுகிறவிடத்தில் இது சொல்லப்படும்.

நாக்ரிஸுவாநாதஸ்வாஹா.

௬௦ ஸாமவேத ஸந்த்யா வந்தந பாஷ்யம்.

பாஷ்யம்—

ராத்ரி - ஸமஸ்த ஸூகங்களை யும் கொடுக்கிறவன். வருண:- தன்னை யாஸ்ரயித்தவர்களை ரகதிக்கைக்காகத் தானவர்களை வரிக் கிறவன். அவர்களால் ரகூகனாகவரிக்கப்பட்டவன். அந்தஸர்வேஸ் வரன் என்னை பாபத்தில் நின்றும் ரகதிக்கட்டும்.

ராத்ரிக்கு அபிமானிதேவதையான வருணதேவன் என்னை ரகதிக்கட்டும் என்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள்.

ப்ராத: காலஸந்த்யாவந்தநத்தில்ப்ராயஸ்சித்தாரக்யத்துக்கு இது மந்த்ரம்

யஜு:௧௫வ்ய-௧௫வ்ய | உஜமாசுவிஸு-௧௫ |

ஸவ-௨௦ தஜிஜ்யதெவஸெ||

பாஷ்யம்—

ஸூர்ய - ஜநங்களிடத்தில் தான் அந்தர்யாமியாயிருந்தும் தன்னுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்தினாலும் ஜநங்களை நல்ல கார்யங்களில் ப்ரவ்ருத்திப்பிக்கிற பரமாத்மாவே! வ்ருத்ரஹ - வ்ருத்ரன் என்று வறட்சியை யுண்டாக்கும் ஒரு அகரனுக்கு, (அல்லது) ஒரு பிசாசுத்துக்குப்பெயர். அதை நாசம்செய்கிறவனே! தன்னுடைய ஆஸ்ரிதர்களுக்குள்ள குறைவுகளைப் போக்கி ஸகலஸம்ருத் திகளையும் அளிக்கிறவன் என்று தாத்பர்யம். இந்த்ர - ஆஸ்ரிதர்க ளுக்கு எவ்வளவுகொடுத்தாலும் தன்னிடத்தில் கொஞ்சமும் குறையாத மஹத்தான ஐஸ்வர்யத்தை யுடையவனே! அத்ய-இப் பொழுது, யத்கச்ச - எந்த வ்யாபாரம்செய்கிறீரோ? அதையெல் லாம் ஜநங்களுடைய கௌமத்துக்காகச் செய்கிறீர். “நதேரூபம் நசாகார:” என்று சொல்லுகிறபடியே தான் ஸமஸ்தமான ஐஸ் வர்யங்களினாலும் பரிபூர்ணனாகையால் தனக்காக ஒன்று ஸம்பா திக்கைக்கு ஒரு வ்யாபாரமும் செய்யவேண்டியதில்லை. ஆயினும் ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தல், மத்ஸ்யம் கூர்மம் முதலிய அவதாரங்க ளைச் செய்தல், இந்திரன் முதலிய தேவர்களைக்கொண்டு மழைபெய் தல் முதலியவைகளைச் செய்வித்தல், தேவர்கள்ஹவிஸ்ஸைப்பெறு கைக்கும் மறுஷ்பர் யஜ்ஞம் முதலிய ஸத்கர்மங்களைச் செய்கைக் கும் யோக்யமான உதயம் முதல் அஸ்தமயம் வரைக்குமுள்ள காலத்தை ஸூர்யனைக்கொண்டு செய்வித்தல், இவையெல்லாம்

தன் னுடைய பக்தஜநங்களை ஸம்ரகித்கைக்காகச் செய்கிறீர் என்று துதிப்பர்யம். (ஸர்வம் இத்த்யாதி) இந்த ஸகலமான ஜகத்தும் உம் முடைய வசத்திலே யிருக்கிறது. இந்த ஜகத்து தன்னுடைய ஹிதத்தைச் செய்துகொள்ளுகைக்கு ஸாமர்த்தியமின்றி யிருக்கையால் ஸர்வசக்தியையுடைய உமக்குப் பரவசமாயிருந்து உம்மால் ரகித்கப்பட்டு ழேஷுமத்தை யடைகிறதென்று பொருள்.

வ்ருத்ராஸூரனைக்கொன்ற இத்திரன்போலிருக்கிற ஸூர்யனே! இன்றையதினம் நீர் எந்த வ்யாபாரம்செய்கிறீர்? அமெல்லாம் ஜநங்களுடைய சேஷமத்தை யுத்திசசித்துச்செய்கிறீர். ஆகையால் அமெல்லாம் உம்முடைய ஸ்வாதிநத்தி விருக்கிறதென்று துத்பர்யம் என்று ஒரு வ்யாக்கியாசம்.

மத்யாஹ்நத்தில் ப்ராயஸ்சித்ததார்க்ய மந்த்ரம்.

உதேஷிபுரஞ்சாலவடிவபுஷ்பம்நரபாவஸி |
கருநாரஜேஷஸநிபு ||

பாஷ்யம்.

ஸ-ஓர்ய - ஸ-ஓர்யனே ! ஸ-ஓர்யன் தன்னுடைய கிரணங்களினால் ஜலத்தையிழுத்து மேகமாக்கிப் பின்பு மழைபெய்விப்பதினாலும், தன் கிரணங்களை விடுவதினாலும் பயிர்முதலிய ஓஷதிகளை வ்ருத்திசெய்வித்து அதினால் ஜநங்களுக்குக் கூழமத்தைக்கொடுப்பதுபோல் ஸர்வேஸ்வரனும் ஜநங்களுக்கு நன்மையே கொடுக்கிறான். அப்படி நன்மையைச் செய்வதாகிற பெரிய ஸ்வபாவத்தையுடையவன். அதற்குத் தகுந்த உபகரணங்களை யுடையவன். அப்படிச்செய்கிறவர்களில் ஸ்ரேஷ்டனாயிருக்கிறவன்.

இந்த மந்திரம் ஸூர்யபரமாகவும் வ்யாக்ஷியானம் செய்திருக்கிறார்கள்.

ஸாயங்காலத்தில் ப்ராயஸ்சித்ததார்க்ய மந்த்ரம்.

நதஸுஜாயயா ந|ரிவஹீஸ் தஜாதுஃ
யொசுமயெஜாஸஹவஜாதினி ||

பாஷ்பம்—

எந்தப் பருவம், தனக்கு ஹோமன்ட்ரெய்விக்கிறவர்களோடு
மேல் லோகமான மோகத்தையடைவிப்பிக்கிற பரமாத்மாவா

கிய அக்ரியின் பொருட்டு ஹவ்யத்ஸதக்கொடுக்கிறானே? அவனுடைய சத்துருக்கள் அவனை எந்த மாயைகளினாலும் வெல்ல மாட்டார்கள். ஹவ்யமென்கிறது ஹோமம்செய்யத்தகுந்தவஸ்து. ஹோமமாவது - தேவதையை புத்தேசித்து ஒருவஸ்துவைக்கொடுத்தல். இங்கு ஹவ்யமாவது - ஜீவாத்மா. ஹோமமாவது - அனைப் பரமாத்மாவினிடத்தில் ஸமர்ப்பித்தல். ஜீவாத்மாவைப் பரமாத்மாவினிடத்தில் ஸமர்ப்பணம் செய்விக்கிறவன் ஆசார்யன். ஆக ஆசார்யனை முன்னிட்டுக்கொண்டு ப்ரணவத்தினால் ஜீவாத்மாவை பரமாத்மாவினிடத்தில் எவன் ஸமர்ப்பிக்கிறானே? அவனைகாமம் க்ரோதம் முதலிய சத்ருக்கள் எவ்விதத்திலும் தன் வசமாக்கிக் கொள்ள ஸாமார்த்யமுடையவைகளாக ஆகமாட்டா என்று தாழ்பர்யம்.

அக்ரிஸேவை பண்ணுகிறவனை சத்துருக்கள் ஜயிக்கமாட்டார்கள் என்று சிலர் சொல்லுவார்கள்.

காலையில் உபஸ்தாநத்தில் “உத்தமேஸிகரே தேவி” என்கிறது முதல் “கச்சேதேவியதாஸுகம்” என்கிற மந்த்ரம் சொன்னபின், “மித்ரஸ்ய சர்ஷணத்ருதஃ” என்கிற மந்த்ரம் யஜுர்வேதிகள் சொல்லுகிறவிடத்தில் இந்த மந்த்ரம் சொல்லவேணும்.

சுஹித்யாநாஜாரொக்ஷஸ்பாண-ஹாவரிவாதிநீழ் !

சுஹித்யாநாஜாரயிஷஸ்பாண-ஹாவரிவாதிநீழ் !

ஹித்யாநாஜாரயிஷஸ்பாண-ஹாவரிவாதிநீழ் !

ஹித்யாநாஜாரயிஷஸ்பாண-ஹாவரிவாதிநீழ் !

பாஷ்யம்—

ஸந்த்யாஸே ! அபேகஸ்திதமான ஸமஸ்த வஸ்துக்களினால் பரிபூர்ணமாயும், நாலுபக்கங்களிலும் போக ஸமர்த்தமாயும், ஜலம் நிறைந்து முழுகிப்போகுகைக்கு ஹேதுவான துவாரங்களில்லாததாயும், தன்னைபடைந்தவர்களை அக்கரையை யடைவிப்பிக்கிறதாயும், அநேகமானேகபணியை (ஓடக்காரன் தன்னைகையில் பிடித்துக்கொண்டு ஜலத்தைத் தள்ளிக்கொண்டு ஓடத்தை நடத்துகைக்கு ஸாதகமான தண்டத்தை) யுடையதாயுமிருக்கிற ஓடத்தை எங்களுடைய சேஷமத்துக்காக ஏகிதேன், ஸமஸ்தஸ்வர்ய பரிபூர்ணனா

யும், சேதநராயங்கீகரிக்கைக்குச் சுற்றும் ஜாகருகனாய் பார்த்துக்கொண்டிருந்து கொஞ்சம் ஸமயமுண்டானவாறே அப்பொழுது அவனிடத்தில் ப்ரவேசித்து அங்கீகரிக்கிறவனாயும், சேதநராதன்னை யாஸ்ரயித்த வநத்தரம் அவர்களுக்கு னூர்கதிவராமல் காத்து ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு நீக்கி மோக்ஷத்தை யடைவிப்பிக்கிறவனாயும், காமம் க்ரோதம் முதலிய அநேகமான வையகளை யழிக்கிறவனாயுமிருக்கிற ஆதித்யாந்தர்யாமியான ஸ்ரீமந்நாராயணனை பஜிக்கிறேன் என்று தாத்பர்யம். ஆதித்யாந்தர்யாமியாயிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம். இவ்விதம் மூன்று தரம் தியானம் செய்ய வேண்டும். நீர் உதித்தபின்பு உம்மை யதுசரித்து நான் உதிக்கிறேன். என்னுடைய சேஷமத்துக்கு வேண்டிய கர்மங்களைச் செய்கிறேன்.

ஸாயங்காலத்திலும் எல்லா மந்த்ரமும் இதவே. “உத்யந்தம் த்வாகித்யாநு உதிபாஸம்” என்கிற ஸீடத்தில் மாத்திரம், வுதிதிஷ்டஹோக்ஷாடித்யாநுபவபுதிதிஷ்டாஸ்டி. என்று அநுஸந்திக்கவேண்டும்.

பாஷ்யம்—

நீர் அஸ்தமித்தால் உம்மை யறுஸரித்து நானும் ஸகலகர்மங்
களில் நின்றும் நிவ்ருத்திக்கேற்றேன்.

இதற்குமேல் “ஸந்த்யாயநமஃ” என்று யஜுர்வேதஸந்த்யாவந்தரத்திற் சொல்லிய மந்த்ரங்களை யறுஸந்தித்துக்கொண்டு அங்கு சொன்ன க்ரியையகளையே செய்யவேண்டும்.

மத்யாஹ்நத்தில், “உத்தமேசிகரே” முதல் “யதாஸுாகம்” வரையில் அநுஸந்தித்து அதன்பின் “உதுத்யம் ஜாதவேதஸம்” தொடங்கி “தச்சக்ஷூர்தேவவ்றிதம் புரஸ்தாத்” என்றவனாயில் அநுஸந்திக்கவேணும். இந்தமந்த்ரம் யஜுர்வேதிகளுடைய ஸந்த்யாவந்த நக்ரமத்தில் மத்யாஹ்நம் உபஸ்தாந மந்த்ரத்திலிருக்கிறது. இதற்கு பாஷ்யம் அங்கே எழுதப்பட்டிருக்கிறது. “பய்யேயமசரதஸ்யாதம்” என்று அவர்கள் அநுஸந்திக்கிறவிடத்தில் இந்த மந்த்ரத்தை யிவர்கள் சொல்லவேண்டியது.

ஸூரியன் வடிவென உயர்ந்தான் | அழகிவனென வந்தான் |
வாய்மையென வந்தான் | லொருவனென வந்தான் |

௧௫ ஸாமவேத ஸந்த்யா வந்தந பாஷ்யம்.

வஹஸ்திரிவஸுஜா | சுஸிநாவிவரூபெண |
ஹஸ்திரிவஸுஜா | வஹஸ்திரிவஸுஜா |
வஹஸ்திரிவஸுஜா |

பாஷ்யம்—

நான்கண்ணினால் ஸூர்யன்போலாகக்கடவேன் ; ஸூர்யன் ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் தன் ப்ரகாசத்தினால் அறிவதுபோல் என் கண்ணில் ஒரு மறைவின்றி ஸமஸ்த வஸ்துக்களையுமறியக்கடவே ன். அகநி தன் தேஜஸ்ஸினால் ஒருவராலும் ஸ்பர்சிக்கப்பேபாகாமல் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறதுபோல் நான் சத்ருக்களினால் அவ மாநம் பண்ணப்படாமலிருக்கும்படி தேஜஸ்வியாக ஆகக்கடவே ன். வாயுபோல ப்ராணவிச்சேதமில்லாதவனாகக் கடவேன். சந்திர ன்போல் பரிமளத்தையுடையனாகக் கடவேன். ப்ருஹஸ்பதிபோல் புத்திமானாகக்கடவேன். அக்ஷிநி தேவதைகள்போல ரூபவானாகக் கடவேன். இந்திரணைப்போலவும் அக்ஷியைப்போலவும் பலவா னாகக்கடவேன். ஸ்வாமீ! சரீராவஸாதத்தில் ப்ரஹ்மலோகமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வாஸம்பண்ணக்கடவேன். “தவிஷந்தஃ பாபக் ருத்யாந்” என்கிறபடியே என்னுடைய பாபத்தை என்னுடைய சத்ருக்கள் அடையட்டும்.

ஸாமவேதஸந்த்யாவந்தந பாஷ்யம்

முற்றிற்று.

ஹரிஃ ஓம்
ஸ்ரீ ராஜா
ஸ்ரீ ஹயத்ரவாயநமஃ.

புருஷஸூக்தம்.

ஸஹஸ்ரஸ்ரீஷ்ட-பாபாராஷ்டஃ | ஸஹஸ்ராக்ஷஸஹஸ்ரவாக்ஷஃ ||
ஸஹகுஜிம்விஸ்வதொவ்யக்ஷா | சுதூதிஷ்ட ஓஸாஹுமய ||க்||

ஸஹஸ்ரஸ்ரீஷ்ட-பா	அநேகமான சிவஸ்ஸுக்களையு
	டையவராயும்
ஸஹஸ்ராக்ஷஃ	அநேகமானநேதர்நக்ளையுடைய
	வராயும்
ஸஹஸ்ரவாக்ஷ	அநேகமான திருவடி களையுடைய
	வராயும்
ஸஃ	லோகவேதங்களில் ப்ரஸித்தராயு
	மிருக்கிற
பாபாராஷ்டஃ	ஸ்ரீமந்நாராயணன்
ஹகுஜிம்	பூலோகத்தை
விஸ்வதஃ	நான்குபுறத்திலும்
வ்யக்ஷா	வ்யாபித்து
ஓஸாஹுமய	பத்துஅங்குல ப்ரமாணமான ப்ர
	ஹமாண்டத்தை
சுதூதிஷ்டஃ	ஆக்ரமித்தார்

விசிஷ்டாத்வைத பாஷ்யம்—

இந்த புருஷஸூக்தத்தின் மாஹாத்மயத்தை மதுமுதலான பெரியோர்கள் வர்ணித்திருக்கிறார்கள்.

அவன் இந்த ஸம்ஸாரத்துக்குக் காரணமானபுண்யபாபங்களை விட்டு மோக்ஷத்தையடைவன். எவனொருவன் ஸமஸ்தகல்யாணகுண பரிபூர்ணனாய், மிகவழகான விக்ரஹத்தை யுடையவனாய், ஜகத் காரணபூதனாய் ஸகல தேவர்களுக்கும் ஸ்வாமியாயிருக்கிற ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தன்னுடைய ஹ்ருதய கமலத்தில் தயாரம் செய்கிறானோ அவன் மோக்ஷத்தை யடைந்து அந்த பரமாத்மாவோடு ஸமாநரூப் ப்ரஹ்மாநந்தத்தை யநுபவிக்கப்பெறுவான் என்று புருஷஸூக்தத்தின் மஹிமையையும் இதில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட தேவதையின் மஹிமையையும் பரக்கவெளியிட்டார். இன்னுமே நகருஷிகள் இதன் வைபவத்தை யுரைத்தார்கள். ஆகையால் ஸகலவேதங்களிலும் இந்த புருஷஸூக்தமே ப்ரதானமென்று கொள்ளவேண்டும். ஸ்ரீயப்பதியாகிய பகவான் ஸ்ரீவைகுண்டமென்னும் திவ்ய நகரத்தில் ஸ்ரீபூமிநீளாதேவிகளுடன் அநந்தன் கருடன் வீஷ்வக்வேஸநர் முதலிய பரிஜநங்களினால் ஸேவிக்கப்பட்டவராய் எழுந்தருளியிருக்கையில், இந்த லீலாவிபூதியி லவதரித்து ஆஸ்ரிதர்களை ரகிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருப்பாற் கடலில் அநிருத்தாவதாரம் செய்தருளினார். அந்த அநிருத்தநாராயணனை இந்த புருஷஸூக்தம் ஸ்தோத்ரம் செய்கிறது.—அதில் இந்த முதல்ருக்கு அவர் எல்லாவிடங்களிலும் வ்யாபித்திருக்கிறார் என்று ப்ரதிபாதிக்கிறது,—

புருஷனென்றால் ஸ்ரீமந்நாராயணன், ஹேமவாமிதிஸுவோயம் தயாவாஸுஷஹதஸி | திராவாயீவவதெஹ் தெவாஸுஷெ வெஸநாதநெ || ஸவனவவாஸுஷெவொஸஸஸாந்நா துராவஷ உஷுதெ | வ்யூபாயிதா தவம்ஜமஷு தவ்வாஸுஷு” என்று பாத்தம்புராணத்திற் சொல்லியிருக்கிறது அதாவது—பகவான் என்றும் புருஷனென்றும் சொன்னால் இவ்விரண்டுபதமும் ஸ்ரீமந் நாராயணனையே முக்யமாய்ச் சொல்லும். பகவான் என்கிற பதத்துக்கு ஒரு தேஷங்களுமின்றிக்கேஸமஸ்த கல்யாணகுணங்களை யுடையவன் என்று அர்த்தம் என்று ஸ்ரீ ராசரபகவான் அருளிச்செய்தார். புருஷனென்கிற பதத்துக்கு எல்லாஸஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாய் வாஸம் செய்கிறவனென்றும் எங்கும் வ்யாபித்து நகரந்திருக்கிறானென்றும் அர்த்தம். இந்தகுணங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே யுண்டென்று ஸேவதார்த்தங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது

வேடுருவனா பகவான் என்றும் புருஷனென்றும் சொன்னால் அவர்களிடத்தில் இந்த குணங்களில்லாமையால் அந்த பதங்கள் அவர்களை முக்யமாகச் சொல்லாது. ஆயினும் பூஜார்த்தமாக இந்த பதங்களினால்வர்களைச் சொல்லுகிறது. இந்தப் பகவான் நுதரபகவான் என்று. அதுவுமின்றிக்கே ப்ரஹ்மாமுதலிய ஜகத்தெல்லால் ஸ்த்ரீ ஸமானமென்றும் ஸ்ரீமந்நாராயணே புருஷனென்றும் சொல்லியிருக்கிறது; ஆகையால் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருந்துக்ஷீராப்தியில் அநிருத்தனாயவதரித்த ஸ்ரீமந்நாராயணன் இந்த புருஷ சப்தத்துக்கு அர்த்தம். ஸஹஸ்ரம் என்றதற்கு அநந்தம் என்றார்த்தம். அந்த புருஷன் அநந்தமான சிரஸ்ஸுக்களையும், அநந்தமான நேத்ரங்க ளையும், அநந்தமான பாதங்களை யுமுடையவராயிருக்கிறார். திருப் பாற்கடலில் சயந்திருக்கும் அநிருத்த நாராயணனுக்கு ஸகலப் ப்ராணிகளடங்கிய இந்த ப்ரஹ்மாண்டம் சரீரமாகையால் இதற்குள் ளடங்கிய ப்ராணிகளின் சிரஸ்ஸுக்கள் இவருக்கு சிரஸ்ஸுக்க ளாகின்றன. ஆகையால் அநந்தமான சிரஸ்ஸு முதலிய அவயவ ங்களையுமுடையவராகிறார். அவர் பூலோகத்துக்குக் கீழும் மேலுமி ருக்கிற பதினாலு லோகங்களையும் வ்யாபித்து அவருடைய அங் குலத்தினால் பத்தங்குலம் ப்ரமாணமுள்ள ப்ரஹ்மாண்டத்தை யாக் ரமித்தார். இந்த ப்ரஹ்மாண்டம் அவருடைய ஸ்வரூபத்தி லொரு மூலையிலடங்கிவிட்டதென்று தாத்யர்யம்.

வித்யாரண்யபாஷ்யம்—

இந்த அநுவாகத்திற்கும் மேல் அநுவாகத்திற்கும் நாராயணம் என்று பெயர். நாராயணன் என்கிற ஒரு ரூபிதபஸ்ஸுபண் ணி பகவத்கடாக்ஷம்பெற்று அதினால் ஸ்வரம் வர்ணம் ஒன்றும் தப்பாமல் இந்த இரண்டநுவாகத்தையும் முதலில் அறிந்தபடியால் நாராயணம் என்று இதற்குப்பெயருண்டாயிற்று. மேலும் ஜகத் காரணமான நாராயணனை ப்ரதிபாதிக்கிறபடியாலும் நாராயணம் என்று பெயர். ஸமஸ்தமான ப்ராணிகளடங்கிய ப்ரஹ்மாண்டத்தை தேஹமாக வுடைய விராட்புருஷனை இங்கு புருஷபதத்தால் சொல் லுகிறது. இங்கு ஸஹஸ்ரம் என்கிறது ஆயிரம் என்கிற கணக்கன் று. அநேகம் என்று அதற்கார்த்தம். அநேகமான சிரஸ்ஸு நேத் ரம் பாதங்களை யுமுடையவர். ஸர்வப்ராணிகளும் இவருடைய சரீரத் திற்குள் அடங்கினபடியால் அந்த அவயவங்கள் எல்லாம் இவரு

டைய அவயவங்களாகும். அவர் அண்டஸ்வரூபமான பூமியைச் சுற்றும் வ்யாபித்து பத்தங்குலம் அதிக்ரமித்திருந்தார். பத்துஎன் பதற்கு அநேகம் என்றர்த்தம். இந்த அண்டத்துக்குவெளியிலும் வ்யாபித்திருந்தார் என்று தாத்பர்யம்.

மத்வபாஷ்யம்—

இந்த ஸ-ஓக்தத்தில் ப்ரஹ்மா விஷ்ணுவைக்குறித்துச் செய்த மாநஸயஜ்ஞத்தின் ப்ரகாரத்தையும், ஸ்ருஷ்டியின் ப்ரகாரத்தையும், தேவர்கள் செய்த கர்மயஜ்ஞஜ்நாந யஜ்ஞங்களின் ப்ரகாரங்களையும், மோக்ஷ ப்ராப்தியின் ப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிறது. ஸமஸ்தகுண பரிபூர்ணனான நாராயணன் ஆயிரம்சிரஸ்ஸு ஆயிரம் நேத்ரம் ஆயிரம் பாதங்களையுடையவர். அநந்தமான சிரஸ்ஸுக் களையுடையவருக்கு ஆயிரம்சிரஸ்ஸுக்கள்ஸித்தமாயிருக்குமாகையால் ஆயிரம் சிரஸ்ஸையுடையவரென்கிறது. அவர் பூமியோடுகூடிய ப்ரஹ்மாண்டத்தை வ்யாபித்து ப்ரஹ்மாமுதலியஜீவர்களுடைய பத்தங்குலம் அளவையுடைய ஹ்ருதயத்தில் அந்தர்யாமியாய் மிகவு மதிசயத்துடனிருந்தார்.

மஹீதரர் - நாபிக்குமேல் பத்தங்குலம் தேசத்துக்கு மேற்புறத்திலிருக்கிற ஹ்ருதய கமலத்தில் வாஸம்பண்ணுகரார் என்று வ்யாக்யாரம் செய்தார்.

வாஸம்பண்ணவெஷத்ஸவ-ஓ|| ப்ஜ-ஓ-தாயஹவ-ஓ||
உதாஜ-தக்ஷஸெஸாந-ஓ|| யஜநேநாந்ரொஹதி ||௨||

யசு

எந்தஜகத்தானது

ஹ-ஓ-தீ

முன்கல்பத்தில் இருந்ததோ;

யசு

எந்தஜகத்தானது

மேல்கல்பத்திலுண்டாகப்போகி

ஹவ-ஓ

றதோ, இந்த கல்பத்திலிருக்கிறதோ

யசு

எந்த ஜகத்தானது

கெ-ஓ-ந

அந்நத்தினால்

உ-தி-ரொஹதி

மறையாமல் (நசிக்காமல்) இருக்கிறதோ;

ஐ. ஐ. ஐ.

ஸவ-ஐ.

பா-ரா-ஷவனவ

உத

சுஜ-தகைவலு

ஐ-ஐ-ஐ

இந்த

ஸமஸ்தமான ஜகத்தம்

ஸ்ரீமந்நாராயணனே

மேலும்

மோகூதத்துக்கு

ப்ரபு ஸ்ரீமந்நாராயணனே

விசிவ் டாத்தவைதபாஷ்யம்—

கீழ்நுக்கினால் எங்கும் வ்யாபித்திருக்கிறுனென்று தேசபரிச்
சேதமில்லாமைபச் சொல்லிற்று. இந்த நுக்கினால் எப்போது
முளனென்று காலபரிச்சேதமில்லாமையைச் சொல்லுகிறது. கழி
ந்தகாலத்திலிருந்த ஜகத்தம், இனியுண்டாகப் போகிற ஜகத்தம்,
இப்போது காணப்படுகிற ஜகத்தம் இவையெல்லாம் அநிருத்த
நாராயணனென்று சொல்லப்படுகிற புருஷனே. மூன்றுகாலங்களி
லு முள்ளசேதநாசேதநங்களெல்லாம் பரமபுருஷனுக்குச் சரீர
மாகையால் அவையெல்லாம் புருஷனெனப்படும். தேவன் மறுவ்
யன் என்ற பதங்கள் ஆத்மாவுக்குப் பெயரன்றிக்கே சரீரத்துக்
கே பெயராயிருந்தபோதிலும் அந்த சப்தங்கள் அந்த சரீரத்தை
யுடைய ஆத்மாவைச் சொல்லுகின்றன. அதுபோல் இங்கும் ஜக
த்து என்றால் ஜகத்தைச் சரீரமாகவுடையவனைக் காட்டும். இப்படி
காலபரிச்சேதம் இல்லையென்று சொல்லி இனி போகமோகூதங்
களைக்கொடுக்கிறனுமவனே யென்கிறது. ஆஸ்ரிகர்களுக்கு அளிக்
கத்தக்க மோகூதத்தை யளிக்கிறவனுமிவனே. இந்த ஜகத்து அழி
ந்துபோகாதுபடி அநந்தைக்கொடுத்து மகாக்கிறவனு மிவனே.
இவனையாஸ்ரயித்தவர்களுக்கு ஒரு குறையும் நேரிடாதென்று
தாத்பர்யம்

வித்யாரண்யபாஷ்யம்—

பூதபவிஷ்யதவர்த்தகான காலங்களிலுள்ள இந்த ஜகத்து எல்
லாம் விராட்புருஷனே. இந்த கல்பத்திலிருக்கிற ப்ராணிகளுடைய
தேஹங்கள் விராட்புருஷனுக்கு அவயவங்களாகுமாப் போலே
சென்ற கல்பங்களிலுள்ள ப்ராணிகளென்ன இனி வரப்போகிற
கல்பங்களிலுள்ள ப்ராணிகளென்ன இவையெல்லாம் விரா
ட்புருஷனுடைய அவயவங்கள் என்று தாத்பர்யம். மேலும் இந்த

விராட்புருஷன் தேவதை யாகுகைக்கும் ஸ்வாமியாயிருக்கிறார். ப்ரஹ்மா இந்த்ரன் முதலிய தேவர்களாகவேனுமென்றால் இவரை யாஸ்ரயிதேதே அந்தஸ்தானத்தை யடைவார்கள் என்று தா தப் பர்யம. இந்தவிராட்புருஷன் ஜீவாத்மாக்களுடைய புண்யபாவங்க ளுக்குத் தகுந்தபடி அவர்களுக்கு பலத்தைக் கொடுக்கைக்காகத் தன்னுடைய நிஜஸ்வரூபத்தைவிட்டு இந்த ஜகதரூபமாய் ஆயிருக்கி றார். ஆகையால் இந்த ஜகத்துயதார்த்தமன்று. ஒருதங்கக்கட்டி குண்டலம் முதலிய ஆபரணரூபமாய் விகாரத்தையடைந்தால் அந்த குண்டலம் முதலியவைகள் தானுண்டாகுகைக்கு முன் னும் தானழிந்த பிறதும் காணாமையால் அனைகள் வாஸ்தவமெ ன்று கொள்ளப்படமாட்டா. அனைகளுக்குக் காரணமாகிய தங் கும் எப்போதும் காண்கையால் அதுவே வாஸ்தவமென்றுகொள் ளப்படும். அதுபோல இந்த ஜகத்தும் முன்னில்லாமலிருந்து இப் பொழுது தோன்று சிலநாள கழித்து அழிந்துபோகிறபடியால் அது வாஸ்தவமாகமாட்டாது. விராட்புருஷனுடையஸ்வரூபம் எ ப்போது மிருக்கிறபடியால் அதொன்றே வாஸ்தவமாயிருக்குமெ ன்று தா தப் பர்யம.

மதவ பாஷ்யம்—

பூதபவிஷ்யத் வர்த்தமானங்களாகிற மூன்றுகாலங்களிலுள்ள ஜகத்தெல்லாம் புருஷனுக்கே சேஷமாயிருக்கும். இவையெல்லா வறறுக்கும் புருஷனே ஸ்வாமி என்று கருத்து. இந்தலீலாவிபூதி யிலுள்ள கர்மவஸ்யர்களான ஸம்ஸாரிகளுக்கே யன்று இந்த ஸம் ஸாரத்தைவிட்டு நீங்கி மோக்ஷத்தையடைநதவர்களுக்கும் அவனே ஸ்வாமி. அந்நமென்றால் அழிந்துபோகிறவஸ்து. இந்த ஸம்ஸார த்திலுள்ள வஸ்துக்களெல்லாம் ஸம்ஸாரிகளுடைய புண்யபாபங்க ளழிந்தலா றே அழிந்துபோகுமாய்கையால் அவ்வஸ்துக்களை அந்ந மென்கிறது. அனைகையுடைய ஸம்ஸாரி ஜீவன்களை இங்கு அந்ந மென்று சொல்லுகிறது. அந்த ஸம்ஸாரிகளை அதிக்ரமித்தவன் முக் தனென்று சொல்லப்படுகிறான்.

வனதாவாநஸுஜஹிஜா|குகொஜ்யாபாஸ்யஹ்ருஷஃ |

வா|ஷொஸுஜிஸாஹொதாதி|சூவாஹஸுஜாஹுதஹி ||௩||

சுலோ

ஜஹிஜா

இந்தஅந்நத்தநாமாயணனுடைய

மாத்ராத்மியம்

வனதாவாநு	இவ்வளவு
சுதஃ	ஆகையால்
வாருஷஃ	அநிருத்தநாராயணன்
ஜ்யாயாநு	ஸ்ரேஷ்டன்
விஸா	ஸமஸ்தமான
ஹிதாநி	வஸ்துக்கள்
சுவஸு	இந்தஅநிருத்தநாராயணனுடைய
வாஹி	ஒருபாகம்
சுவஸு	இந்தஅநிருத்தநாராயணனுடைய
சுபுதம்	போக்யமாயிருக்கிற
திரிவாகு	மூன்றம்சம்
ஹி	ப்ரகாசிததுக்கொண்டிருக்கிற பர
	மபதத்திலிருக்கிறது.

விசிஷ்டாத்வைதபாஷ்யம்—

மூன்சொன்ன இரண்டுருக்குக்களி னர்த்தத்தையே மூன்று வது ருக்குசொல்லுகிறது—திருப்பாற் கடலில் சயந்திருக்கிற அநிருத்த நாராயணனுக்கு இன்னவிடத்திலில்லையென்கிற தேசபரிச்சேதமும்இல்லை. இன்னகாலத்திலில்லையென்கிறகாலபரிச்சேதமுமில்லை. ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வதேசத்திலும் நிறைந்திருக்கையாகிற மஹாமஹிமைமையுடையவன். ஆகையால் இவனுக்கு ஸமானமானவரொருவருமில்லை. இவனே எல்லாநாக்காட்டிலும் பெரியன். இந்த பெருமையைச்சொல்லுகிறது மேல் அநந்தகோடிப் பரமான்டங்கடங்கிய இந்த லீலாவிபூதிபானது இந்த நாராயணனுக்கு எகதேசமாயிருக்கிறது. இதைக்காட்டிலும் மூன்றுபங்கு அதிகமாயிருக்கிற நிர்யவிபூதிபானது, அம்ருதம்போல் மிகவு மினிதாய் ரஜோகுணம் தமோகுணங்களின் றிக்கே சுத்தஸத்வத்தினால் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால் புருஷைவண்ணவர்கள் அந்த நிர்யவிபூதியை த்ரிபாத்விபூதியென்று சொல்லுகிறார்கள்.

வித்யாரண்யபாஷ்யம்—

அதிதமாயும் அநாகதமாயும் வர்த்தமானமாயு மிருக்கிற இந்த ஜகத்து எவ்வளவு இருக்கிறதே? அவ்வளவும் இந்த புருஷனு

ஸைய மஹிமை. அதாவது - ஸாமர்த்த்யம். ஆகையால் இதுவாஸ்தவமன்று. வாஸ்தவம் புருஷனொருவனே - தன்னுடைய ஸாமர்த்த்யஸ்வரூபமான இந்த ஜகத்தைக்காட்டிலும் அந்த புருஷன் மிகவும் பெரியன், இதையே வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிறது மேல். புருஷனுடைய ஸாமர்த்த்யரூபமாயிருக்கிற மூன்றுகாலங்களிலு முள்ள ப்ராணிகள், புருஷனுடைய நான்காவதுபாகம். மிகுந்தமூன்றுபாகம் புருஷனுடைய ஸ்வஸ்வரூபம். அதற்கு நாசம்கிடையாது, அந்தஸ்வரூபம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கிறது. வேதத்தில் “அநந்தம்” என்று பரப்ரஹ்மத்தை அளவிறந்ததென்று சொல்லியிருக்கிறது. அப்படியிருக்க இங்கு நான்குபாகமாகச் செய்து சொல்லுகைக்குப்பொருளென்னென்னில்; விகாரரூபமான அம்சம் அதிகமென்றும் அதைக்காட்டிலும் விகாரத்தையடைந்திருக்கிற இந்த ஜகத்ரூபமான பாகம் கொஞ்சமென்றும் தூத்பர்யம்.

மத்வபாஷ்யம்—

நாராயணனுடைய மாஹாத்ம்யம் மாஹாத்மயத்தைக் காட்டிலும் அதிக மாஹாத்மயத்தையுடையவன். அதிக மாஹாத்மயத்தின் விதத்தைச் சொல்லுகிறதுமேல். ப்ரஹ்மா முத்தலான எம்ஸ்த ஜீவன்களும் இந்தபுருஷாளுக்குப் பாதம். அதாவது ப்ரதிபிம்பம். ப்ரதிபிம்பமானது பிம்பத்தைக்காட்டிலும் வேறாக விருப்பதுபோல் புருஷனைக்காட்டிலும் ஜீவன்கள் வேறுபட்டிருப்பார்கள். விகாரமின்றி எப்போதுமொருவகைப்பட்டிருக்கிற புருஷனுடைய எவ்வுருப் ப்ரமுகம் சமாயிருக்கும். அதில் ஒரு அம்சம் எவ்வெதவீபத்திலும், மற்றொன்று பாதாளத்திலும், கூர்ஸமுத்தரத்திலும் இன்னுமொரு அம்சம் ப்ரீவைகாண்டத்திலும் இருக்கிறது.

திருவாடிமலைத் திருமுருகேசுவரர் வாழ்க்கை வரலாறு
வாதுநம் | ததெதாவிஷ்ணு க்ராமம் + ஸாஸ்தாநாநாநகரம் ||

வாராந்திரம்

ஸ்ரீ மந்தாராயணன்

திரவாக்

மூன்றாவதாரத்தைப் படிப்பவனும்

உளது-68

மேல்பாகத்திலிருக்கிறவனாய்க்

உ

தெகாண்டி

ଉତ୍ତରୀୟ

அறிந்தார். (ஸங்கல்பித்தார்)

சுஸு)	இந்த ஸ்ரீ மந்தாராயணனுடைய
வாஹி	ஒரு அவதாரமான (அநிருத்தன்)
ஹ	இவ்வுலகத்தில்
சுஸு	அவதரித்தார்
தத:	அதற்குப்பிற்பாடு
விஷுக்	நானுபக்கத்திலும்
ஸாஸநாநஸநெநசுவி	ஜீவன் ஜடம் இவைகளை யுத்தேசி
	த்து
வசுநாசு	வ்யாபரித்தார்

விசிஷ்டாத்வைதம்—

தரிபாத்திபூதியென்று சொல்லப்படுகிற பரமபதத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற பரவாஸுதேவனாகிற பரமபுருஷன், ஸங்கர்ஷணன், அநிருத்தன், ப்ரத்யும்நன், என்கிற மூன்றவதாரங்களை யெடுத்துக்கொண்டு மூலப்ரகிருதிக்கும் மேலே எழுந்தருளியிருந்தே அநந்தேகாடி ப்ரஹ்மாண்டங்களுடைய ஸம்ரக்ஷண விஷயமாக ஸங்கல்பத்தைச் செய்தார். இவைகள் ஸுரக்ஷிதங்களாயிருக்கும் படி ஸங்கல்பித்தார் என்று அர்த்தம். அந்த மூன்றவதாரத்தில் ஓரவதாரமான அநிருத்த நாராயணன் இந்த லீலாவிபூதியில் ஆஸ்ரிதர்களை ரக்ஷிக்கக்காகத் திருப்பாற்கடல், ஸ்வேதத்வீபம் முதலிய விடங்களிலும், அயோத்யை த்வாரகை முதலிய திவ்ய நகரங்களிலும் அவதரித்தார். அவதரித்த பின்பு ஆஸ்ரித ஸம்ரக்ஷணத்துக்காக அநேக வ்யாபாரங்களைச் செய்தார். ஸங்கல்ப மாத்ரமேரக்ஷணத்துக்குப் போருமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஆஸ்ரிதர்கள் விஷயத்திலுண்டான ப்ரீதியினால் தானேநரில் வந்து தன்னுடம்புநோவக் கார்யம்செய்து ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்கிற திருவுள்ளத்தினால் ராமக்ருஷ்ணாதியான அநேக அவதாரங்களைச் செய்தார்.

வித்யாரண்யபாஷ்யம்—

இந்த விராட்புருஷனுக்கு ஸம்ஸார ஸம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கிற அதிகபாகம் எதுவுண்டோ? அது மிகவுஞ்சிறந்ததாயிருக்கிறது. நான்காவது பாகமானது அஜ்ஞாநத்தா லுண்டான இந்த ஸம்ஸாரத்தில் மாயையினால் மூடப்பட்டு பிறப்பிற் பட்டிகளோடு கூடியதாயிருக்கிறது. ஸாசநம்—போஜனம் முதலிய வ்யவ

ஹாரங்களோடு கூடிய ஜீவன். அநசரம் அதில்லாதமரம் முதலிய ஜடவஸ்து. பசுமறுஷ்யர் முதலிய ப்ராணிகளென்ன, மலைமரம் முதலிய அசேதநவஸ்துக்களென்ன இவ்விரண்டாலும் உலகம் எப்படி நிறையுமோ? அப்படி தானே அந்தந்த அநேகவிதமான ரூபங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஜகத்தில் வியாபித்திருக்கிறான்.

மத்வபாஷ்யம்—

கூழ்ராப்தி, ஸ்வேததத்வீபம், ப்ரீவைகுண்டம், என்றுமுன்சொல்லப்பட்ட மூன்று இடங்களிலும், மூன்றம்சத்தோடு எழுந்தருளியிருக்கிறவனாய் ஸத்வகுணப்பிரதானனாயிருக்கிற பரமாத்மாவே ஒவ்வொரு வஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாய் ஆவிர்பவித்திருக்கிறான். அந்த பரமாத்மானுடைய மற்றோ ரம்சமானது அக்ரிஸ் வருபமாய் எல்லாருடைய க்ருஹங்களிலும் யாகத்தினு லாராதிக்கத்தகுந்தவனாய் எழுந்தருளியிருக்கிறான். அந்த பரமாத்மாவில்வளவு மஹிமையுடையவனாகையால், முக்தர்ஸம்ஸாரிகள் என்றிருவகைப்பட்ட சேதர்களுடைய உள்ளே ப்ரவேசித்து அந்தர்யாமியாயும், வெளியிலிருந்து அவர்களுக்கு ஆதாரமாயும், இருந்துகாலுபக்கங்களிலும் வ்யாபித்திருக்கிறான்.

தஸூஅரீராயஜாயத ! வீராஜோகயிவஹுஷஃ !
வஜாதொடதஸிவகுத ! வஸூதூகுபிஷயொவஹுஃ ||௫||

தஸூஅ	அந்த அநிருத்தநாராயணனிடத்
	திலிருந்து
விராடஃ	விசேஷமாய் பிரகாசித்துக்கொ
	ண்டிருக்கிற ப்ரஹ்மாண்டம்
கஜாயத	உண்டாயிற்று
விராஜோகயி	ப்ரஹ்மாண்டத்தை யாஸ்ரயித்து
வஹுஷஃ	(நான்முகனாகிற) புருஷன்
ஜாதஃ	உண்டானான்
ஸஃ	அந்தநான்முகன்
ஹுபிஷ	பூமியை
வஸூஅ	பக்கங்களிலும்

சுயம்

சீமும்

வாய்

மேலும்

சுதூரியுத

ஆக்ரமித்தார்

விசிஷ்டாத்வைதபாஷ்யம்—

நாலாவது ருக்கில் ஸாமான்யமாகச் சொன்ன ஸ்ருஷ்டியை ஐந்தாவது ருக்கு விசேஷமாகச் சொல்லுகிறது. அந்ருத்த நாராயணனுடைய நாபிகமலத்திலிருந்து விசேஷமான ப்ரகாசத்தை யுடையதாய் ஸுவர்ணமயமான ப்ரஹ்மாண்டம் உண்டாயிற்று. அந்தப்ரஹ்மாண்டத்தில் சதூர்முக ப்ரஹ்மா உண்டானான். ப்ரஹ்மாண்டத்தை சரீரமாகவுடைய அந்ருத்த நாராயணனுடைய நாபிகமலத்திலிருந்துண்டான சதூர்முக ப்ரஹ்மா பெரிய தேஹத்தை யுடையவராய் பூமியின் பக்கங்களையும், கீழ்புறத்தையும், மேல்புறத்தையும் வ்யாபித்தார்.

வித்யாரண்ய பாஷ்யம்—

முன் ருக்கில் ஜகத்தை வ்யாபித்திருந்தாரென்று சொல்லிற்று. இந்தருக்கு அதையே நன்றாய் விவரித்துச் சொல்லுகிறது.— அந்த ஆதிபுருஷனிடத்திலிருந்து விராட் உண்டாயிற்று. அதாவது—தேவர் மறுஷ்யர் பசுபகூபியென்று அநேகவிதமாயும், அதிலும் ப்ரஹ்மா இந்த்ரன், ப்ராஹ்மணன் சூத்ரன், பசுநாய், கருடன் காகம் என்று அநேகபேதங்களை யுடையதாயும், அதிலும் தனிகள் தரித்ரன், வித்வான் மூர்க்கன், பலவான் தூர்ப்பலன், இவைமுதலிய அநந்தமான பேதங்களுடையதாய் மிருக்கிற ப்ராணிகளினாலும், கல் ஜலம் மரம் மண் என்றிவைமுதலாக அநந்தவிதமாயும், அதிலும் மைநாகம் பருக்கைக்கல், கங்கை குட்டை கல் பவ்ருஷம் நாகதாளி, ஸுவர்ணம் கனிமண்ணென்று மிப்படிப் பலவகைப்பட்ட அசேதநங்களினாலும் நிறைந்து விசித்ரமாய்த் தோற்றுகிற ப்ரஹ்மாண்டம். அந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தையே ஆதாரமாகக்கொண்டு அந்த தேஹத்துக்கு அபிமானியொருவனுண்டானான். எந்த பரமாக்மா வேதங்களில் சொல்லப்படுகிறதோ? அவனே தன்னுடைய மாயையினால் ஆச்சர்யமாய் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற ப்ரஹ்மாண்டத்தை ஸ்ருஷ்டித்து அதைத் தனக்கு தேஹமா

கக்கொண்டு அந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தில் தானே ஜீவஸ்வரூபியுமா னான். என்றித்தம். இவ்வர்த்தம் அதர்வணவேதத்தில் உத்தர தாபிரியிற் சொல்லியிருக்கிறது. அண்டத்தில் ஜீவஸ்வரூபியா யுன் டானபின்பு தானே தேவர் மதுஷ்யர் என்று பிரிந்தபின்பு பூமி யை ஸ்ருஷ்டித்தான்; அந்தரம் ஜீவாத்மாக்களுக்கு சரீரத்தை யும் ஸ்ருஷ்டித்தான்.

மத்வ பாவ்யம்—

அந்த புருஷனிடத்தில் நின்றும் ப்ரஹ்மாண்ட முண்டாயிற் று. அதில் அந்த ப்ரஹ்மாண்டத்துக் கபிமாரியான சதுர்முகப்ர ஹ்மா உண்டானார். அப்பொழுது பரமாத்மா அந்த ப்ரஹ்மாவுக்கு நியாமகராய் ஆனார். அந்த ப்ரஹ்மா அரிருத்தனான தனக்கநந்தரத் திலும் ருத்ராதிகளுக்கு முன்னுமுண்டானார். பின்பந்த ப்ரஹ்மா பூமியோடு கூடிய ஸமஸ்த லோகங்களையும் ருத்ராதி தேவர்களை யும் அதிக்ரமித்திருந்தார்.

யதூராவெண்ணஹவிஷா|ஷெவாயஜ்ஜதநுத |
வஸனொடஸூவலீஷாஜ்ய|ஸ்ரீஷ்ஷய்யஸூரலவி: ||௧||

ஷெவா:	தேவர்கள்
யசு	எப்போது
யாவாவெண்ண	சதுர்முகஸ்வரூபனாயிருக்கிற
ஹவிஷா	ஹவிஸ்ஸினால்
யஜ்ஞ	த்யானரூபமான யஜ்ஞத்தை
சுதநுத	செய்தார்களோ (அப்பொழுது)
சுவா	இந்த யஜ்ஞத்துக்கு
வஸன:	வஸந்தருதுவானது
சூஜ்ய	நெய்யாக
சூவீசு	ஆச்சது
ஸ்ரீஷ்ஷ	க்ரீஷ்மருதுவானது
யய:	ஸமித்தாக
சூவீசு	ஆச்சது
ஸாசு	சரத்ருதுவானது

ஹவி:

ஹவிஸ்ஸாக

சூவீசு

ஆச்சுது

விசிஷ்டாத்வைத பாவ்யம்—

சதுர்முகப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்த பின்பு பரமபதமாகிற திவ்யலோகத்தில் ஸ்ரீவைகுண்டமென்கிற திவ்ய நகரத்தில் வஸிக்கிற ஸேநைமுதலியார்முதலியநித்யஸூரிகள்த்யானயஜ்ஞத்தைச் செய்தார்கள். ஸ்ருஷ்டிவிஷயமாக த்யானம் செய்தார்கள் என்றர்த்தம். அந்த யஜ்ஞத்தில் வஸந்த காலத்தைநெய்யாகவும் க்ரீஷ்மகாலத்தை பலாசம் ஸமித்துக்களாகவும்சரத்தகாலத்தை யஜ்ஞத்தில் புரோடாசமென்று சொல்லப்படுகிற ஹவிஸ்ஸாகவும் த்யானித்தார்கள். புரோடாச ஹவிஸ்ஸாவது அரிசியின் மாஸினால் செய்யப்பட்டு ஹோமம் பண்ணப்படுகிற அடை, ஸவர்க்கம், பசு, தநம், இந்த்ரியம், சத்ருநாசம் முதலிய பலங்களை உத்தேசித்து யஜ்ஞம்செய்கிறது. அந்த யஜ்ஞத்தில் ப்ரதானமாய் பசு ஹோமம் செய்யவேண்டியதாகையால், அதில் பசுவே ஹோமம் செய்யவேண்டும் த்ரவ்யங்களில் முக்யமான உபகரணம். ஸமித்து நெய் புரோடாசம் முதலியவைகளும் அதற்கு உபகரணங்கள். அதுபோல் ஜகத் ஸ்ருஷ்டியாகிற பலத்தை யுத்தேசித்து ஸங்கல்பரூபமாகிற யஜ்ஞம் செய்யும்போது அதில் ப்ரஹ்மாவை ப்ரதானமான உபகரணமாகவும் காலத்தை அதற் குபயோகியாகவும் செய்தார்கள். ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரஹ்மாவை ப்ரதானகாரணமாகவும் காலத்தை ஸஹகாரிகாரணமாகவும் ஸங்கல்பித்தார்கள் என்றர்த்தம், இந்த ஸம்ஸாரத்தில் கர்மவஸ்பர்களாயிருக்கிற ப்ரஹ்மா ருத்திரன்முதலிய தேவர்களும் பரமாத்மாவை தூரத்தில் நின்று ஸ்துதித்துஅவனிடத்தில் நின்று உபதேசத்தைபடைந்து ஜகத்தைப் படைக்கவும் அழிக்கவும் ஸமர்த்தர்களாயிருக்கிறார்கள். ஸேனையுமுதலியார் முதலிய நித்ய ஸூரிகள் ஸர்வஜ்ஞர்களாய் பகவத் கடாசூம்பெற்று எப்போதும் அவனுடைய ஸமீபத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு அவனுடைய ஸகல கார்யங்களையும் தாங்களே செய்துகொண்டு போகிறவர்களாகையால் இவர்களுக்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்டியில் ஸங்கல்பம் கூடியிருக்கும். “தேவா:” என்பதற்கு இந்த்ரியம் என்றாவது அர்த்தம். இந்த்ரியங்களுக் கபிமானிகளான தேவர்கள் மற்றுமுண்

டான ஸ்ருஷ்டியைக் குறித்து இவ்விதமாக த்யாநித்தார்கள் என்று இந்த யோஜனையில் அர்த்தம்.

வித்யாரண்ய பாஷ்யம்—

முன்சொல்லிய க்ரமப்படி தேவர்களுக்கு சரீரத்தை ஸ்ருஷ்டித்த பின்பு அத்தேவர்கள் மேன்மேல் ஸ்ருஷ்டி வ்ருத்தியடைகைக்காக அதற்கு ஸாதநமாக ஒரு யஜ்ஞத்தைச் செய்தார்கள். யஜ்ஞத்துக்கு வேண்டிய நெய் ஸமித்து முதலிய ஸாதநங்கள் அப்பொழுது ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட டிராமையால்விராட்புருஷனையே அந்த யஜ்ஞத்துக்கு ஸாதநமாக மநஸ்ஸினால் ஸங்கல்பித்து அந்த விராட்புருஷருபமான ஹிஸஸ்ஸினால் எப்பொழுது மாநஸிகமான யஜ்ஞத்தைச் செய்யத்தொடங்கினார்களோ? அப்பொழுது அந்தயஜ்ஞத்தில் வஸந்த ருதுநெய்யர்கவாயிற்று வஸந்த ருதுவையே நெய்யாகக் கற்பித்தார்கள் என்றர்த்தம். அப்படியே க்ரீஷ்மருதுவைஸமித்தாகவும் சரத்தகாலத்தை புரோடாசமாகிற ஹிஸஸ்ஸாகவும் கற்பித்தார்கள். ஜகத்தெல்லாம் விராட்புருஷஸ்வரூபமாகையால் முன்பு ஸாமான்யமாக அவனை ஹிஸஸ்ஸாகக் கற்பித்து பின்பு வஸந்தகாலம் முதலியவைகளை நெய்முதலியவைகளாகக் கற்பித்தார்கள்.

மத்வபாஷ்யம்—

பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்தானமான மோக்ஷத்தை யபேகித்தருஷிகள் நாராயணனைக்குறித்து யஜ்ஞம் செய்தார்களென்று சொல்லுகைக்காக யஜ்ஞம் செய்யவேண்டிய வஸந்தம் க்ரீஷ்மம் முதலிய காலங்களின் ஸ்ருஷ்டியையும் முதலில் சொல்லுகிறது. தேவா: = பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்தானமான மோக்ஷத்தையடைய யோக்யதையை யுடையவர்களாய் ஜ்ஞானயோகத்தை முக்யமாக அநுஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கிற ஜீவாத்மாக்கள். புருஷேண - புருஷனென்று பெயரையுடைய நாராயணனுக்குப் பராநீநமாயிருக்கிற பதினாலேலாகஸ்வரூபமான ஹிஸஸ்ஸினால். ருத்ரனென்கிற புருஷனாகிற பசுவினால் என்றாவது அர்த்தம். ஜ்ஞானவான்களான டஹர்ஷிகள் ருத்ரனைப்பசுவாகச்செய்து நாராயணனைக்குறித்து முன்பு புருஷமேதம் என்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கிற யஜ்ஞத்தைச் செய்தார்கள். பின்பு அந்த நாராயணனிடத்திலிருந்து வஸந்தகாலமும் நெய்யும்

க்ரீஷ்மகாலமும் ஸமித்தும் ச்ரத்காலமும் புரோடாசநுபமான ஹவிஸ்ஸும் உண்டாயின. வஸந்தகாலத்தில் ப்ராஹ்மணனும், க்ரீஷ்மகாலத்தில் கூத்தரியனும், சரத்காலத்தில் வைச்யனும் யஜ்ஞம் செய்யவேண்டுமென்று வேதத்தில் வேறோரிடத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடியால் ப்ராஹ்மணர் முதலியவர்கள் வஸந்தம் முதலிய காலங்களிலேயே யஜ்ஞம் செய்யவேண்டுமென்று அறிவிக்கைக்காக வஸந்தம் முதலிய மூன்றுகாலங்களின் ஸ்ருஸ்தியைச்சொல்லிற்று.

ஸவாஸுராவஸுநரியபித்ரிஸுஸவஸியிஃகூதாஃ ।

ஹவாயபிஜ்ஞஃதநாநாஃசவபுநாநாஃஷாஸாஸு ॥௭॥

சுஸு

ஸவ

த

வரியபி

இந்த யஜ்ஞத்துக்கு

ஏழுகளாயிருக்கிற

(அக்நிக்கு மூன்றுபக்கத்திலும்

வைக்கப்படுகிறபலாசம்முதலி

ய மரங்களின் கொம்புகளாகி

ற) பரிதிகள்

சுஸு

திஸுஸ

வஸியி

உண்டாயின

இருபத்தொன்றுகளான

அக்நியில் (ஹோம் செய்யப்படுகி

ற பலாசம் முதலியவைகளின்

கொம்புகளாகி)ஸமித்துக்கள்

கூதாஃ

ஹவாஃ

செய்யப்பட்டன

தேவர்கள்

யஜ்ஞ

ஞ

தநாநாஃ

ஷாஸாஸு

வஸாஸு

யஜ்ஞத்தை

பண்ணுகிறவர்களாய்க்கொண்டு

சதுர்முகப்ரஹ்மாவை

(அக்நியில் ஹோமம் செய்யவே

ண்டிய) பசுவாக

சவபுந

(பூபஸ்தம்பத்தில்) கட்டினார்கள்

விசி.—ஸாத்யர்களுண்டு பெயரையுடைய நித்யகுரிகள், ஸ்ருஷ்டிருபமாகிய யஜ்ஞத்தில் ஏழுபதார்த்தங்களைப் பரிதியாகச்செய்தார்கள். அவையாவன—ப்ருதிவீ, ஜலம், தேஜஸ்ஸு, வாயு, ஆகாசம், ஆகிய ஐந்து பூதங்களும், அஹங்காரம், புத்தி ஆக ஏழு. பரிதியென்பது—அக்ரிக்கு தெற்கு மேற்கு வடக்கு திகுக்களிலும், உத்தரவேதிக்கு முன்கூறிய மூன்றுதிக்குக்களிலும் வைக்கப்பட்ட ஆறு பலாசம் முதலியவைகளின் தண்டம்; கிழக்கு திக்கில் ஸூரியன் ஆக ஏழு லோகத்தில்செய்யப்பட்ட யஜ்ஞத்தில் ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறது. ஹோமம்செய்யவேண்டிய ஸமித்துக்களாக இருபத்தொரு பதார்த்தங்களைச் செய்தார்கள். அவையாவன—ப்ருதிவீ முதலிய ஐந்து பூதங்கள், கந்தம், ரஸம், ரூபம், ஸ்பர்சம், சப்தம், ஆகிய ஐந்து தர்மத்தினைகள், கண், காது, மூக்கு, நாக்கு, சர்மம், இவைகளிலிருக்கிற ஐந்து ஜ்ஞானேந்திரியங்கள், வாய், கால், கை, பாதம், ஆண்பெண் குழிகள், இவைகளிலிருக்கிற ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், மனஸ்ஸு, ஆக இருபத்தொன்று. இந்த ஸாமக்ரிகளைக் கொண்டு யஜ்ஞம் செய்யத்தொடங்கி அதில் சதுர்முகப் ப்ரஹ்மாவைப் பசுவாகச்செய்தார்கள்.

வித்.—அந்த யஜ்ஞத்தில் காயத்ரீ முதலிய ஏழு சந்தஸ்ஸுக்களை ஏழுபரிதிக்களாகவும் சித்திநாமுதல்பன்னிரண்டுமாஸம், வஸந்தம் முதல் ஐந்துருக்குகள், மூன்றுலோகங்கள், ஸூரியன், ஆகிய இருபத்தொன்றையும் இருபத்தொரு ஸமித்துக்களாகவும் பாவித்தார்கள். புலஸ்தியர், புலஹர் முதலிய ப்ரஜாபதிகள், சரீரத்திற்குள்ளே ஸஞ்சரிக்கும் முக்யப்ராணன், இந்திரியங்களுக்கு அபிமாரி தேவதைகள் ஆகிய இந்த தேவர்கள் மாநஸபஜ்ஞத்தைப் பண்ணிகிறவர்களாய் அந்த யஜ்ஞத்தில் விராட்புருஷனையே யஜ்ஞபசுவாகப் பாவித்தார்கள். இதை யுட்கொண்டே முன்பு “புருஷேண ஹவிஷா” என்று சொல்லப்பட்டது.

மத்—இந்த ப்ரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து யஜ்ஞத்துக்கு உபயோகியாகிய ஏழு பரிதிகள் உண்டாயின. “தரி” என்கிற வித்தால் “ஸப்த” என்பதை மூன்றுதரம் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டுமென்று அபிப்பிராயம் தோற்றுகிறது. யஜ்ஞத்துக்கு வேண்டிய இருபத்தொரு ஸமித்துக்கள் உண்டாயின. “தேவா” என்றால் ஜ்ஞானயோகநிஷ்டர்கள்; சென்றது நடக்கிறது நடக்கப்போகிறது ஆகிய

மூன்றுகாலங்களிலு முள்ளவைகளை யறிகிறவர்கள். பரமாத்மஜ்ஞாநத்தினால் முக்தியை யடையவேண்டுமென்றிருக்கிறவர்கள். இவர்கள் யஜ்ஞபுருஷனென்று பெயரையுடைய பரமாத்மாவைக் குறித்து யஜ்ஞத்தைச் செய்கிறவர்களாய் அந்த யஜ்ஞத்தில் சதூர்முகப் ப்ரஹ்மானினுடைய பெரியபிள்ளையான ருத்ராணைப் பசுவாக தியானித்து நாராயணனென்கிற தேவதையைக் குறித்து ஸமர்ப்பித்தார்கள்.

தயஜ்ஞவேணி-ஹிபுளக்ஷநு|வாராஷ-ஜாதஜமூ-தஃ|
தெநஜெவாகுயஜ்ஞ|ஸாயுராஜஷயஸுயெ || அ||

சுமீதஃ	முதலில்
ஜாதஜ	உண்டான
தஜ	அந்த
யஜ்ஞ	ஹோமம்செய்கைக்ஞேயோக்யமா
	யிருக்கிற
வாராஷஜ	சதூர்முகப் ப்ரஹ்மாவாகிறபுருஷனை
ஹிபுளி	மூலப் ப்ரக்ருதியில் (சேர்த்து)
புளக்ஷநு	ப்ரோகித்தார்கள்
தெந	அந்தபசுவினால்
ஸாயுராஜ	ஸாத்யர்களென்றுபெயரையு
	டைய
ஜெவாகு	தேவர்கள்
யெ	எந்த
ஜஷயஃ	ருஷிகள் (உண்டோ)
தெ	அவர்கள், (போல)
சுயஜ்ஞ	யாகம்செய்தார்கள்

விதி—இல்விடத்தில் “யஜ்ஞம்” என்றால் யஜ்ஞத்தில் ஹோமம் செய்யவேண்டுமென்றவிஸ்ஸைச்சொல்லுகிறது. “பர்ஹி” என்றால் ப்ரக்ருதிக்குப்பெயர். எல்லாருக்கும் முன்னே யுண்டான சதூர்முகப் ப்ரஹ்மாவாகிய ஹிஸ்ஸை மூலப் ப்ரக்ருதியிற் சேர்த்து இந்தயஜ்ஞத்தை யறுஷ்டிக்கிற ஸாத்யரென்கிற தேவர்களாகிய நித்யஸ-ஹிகள் ப்ரோக்ஷணம் என்கிற ஸம்ஸ்காரத்தைச் செய்தார்கள். பின்பு

ப்ரோகதித்த ப்ரஹ்மாவாகிற பசவினால் யாகத்தைச் செய்தார்கள். பரபரங்களை யுள்ளபடி யறிந்து இதர விஷயங்களை அல்பமாகவெண்ணி பரமாத்ம ப்ராப்தியாகிய மோக்ஷத்தை இச்சித்திருக்கிற ருஷிகள் பரமாத்மாவைக் குறித்து எப்படியாகம் செய்வார்களோ? அதாவது—யாகமென்பது ஒருத்ரவ்யத்தை ஒரு தேவதையை யுத்தேசித்துக்கொடுப்பது. தன்னுடைய ஆத்மாவாகிய ஹிஸஸ்ஸி னால் பரமாத்மாவாகிய அக்நியில் யாகம்செய்வது ; ஜீவாத்மாவைப் பரமாத்மாவினிடத்தில் ஸமர்ப்பிப்பது ருஷிகள் செய்யும் யாகமென்று அர்த்தம். அப்படியே ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வாஸம் செய்கிற நித்யஸூரிகள் அநிருத்தராராயணனாகிய அக்நியில் சதா முகப்ரஹ்மாவாகிய ஹிஸஸ்ஸை ஸமர்ப்பிக்கையாகிய யஜ்ஞத்தைச் செய்தார்கள் என்று அர்த்தம். ருஷிகள் பரமாத்மாவினிடத்தில் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையாகிற யஜ்ஞத்தைச் செய்கிறார்கள் என்கிற இவ்வர்த்தம் “ப்ரஹ்மணேத்வா” என்கிற ஸ்ருதியிற் சொல்லியிருக்கிறது.

வித்—யஜ்ஞத்துக்கு ஸாதகமான பசுவாக பாவித்து யூபஸ்தம் தில் கட்டப்பட்டும் எல்லா ஸ்ருஷ்டிக்கும் முன்னே யுண்டாயிடுங்கிற அந்த விராட்புருஷனை தாங்கள் செய்கிற மாநஸயஜ்ஞத்தில் உபயோகிக்கும்படி ஸம்ஸ்காரரூபமான ப்ரோக்ஷணத்தைச் செய்தார்கள். பின்பு ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயோகியான ஸாதநங்களை யுடைய ரான தக்ஷர் முதலிய ப்ராஜாபதிகளென்ன, முக்யப்ராணனென்ன, இவர்களும், இவர்களால் செய்யப்படுகிற ஸ்ருஷ்டிக்கு அநுகூலர்களாயும், அந்த ஸ்ருஷ்டிக் குபயோகியான வேதமந்திரங்களைத் தங்களுடைய தபஸ்ஸினால் பரமாத்மாவை ஸந்தோஷிப்பித்து அவனிடத்திலிருந்து அடைந்தவர்களாயு மிருக்கிற ருஷிகளும் ப்ரோக்ஷணம் செய்யப்பட்ட விராட்புருஷரூபமான பசுவை மாநஸயஜ்ஞத்தில் ஹோமம் செய்தார்கள்.

மத்—யஜ்ஞபுருஷனென்று பெயரையுடைய பரமாத்மாவைக் குறித்துச் செய்கிற மாநஸயக்னத்தில் இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு முன்னே உண்டாயிருக்கிற ருத்ரனைப் ப்ரோஷித்தார்கள் யாகத்துவ குவேண்டிய ஸாதநங்களை யுடையவர்களாய் மோக்ஷத்தை யடைய வேணுமென்றிருக்கிற ஜ்ஞாநயோக நிஷ்டர்களான ருஷிகள் தங்களுக்கந்தர்யாமியான பரமாத்மாவினால் ப்ரேரேபிக்கப் பட்டவர்

களாய் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை யுத்தேசித்து தங்கள் தங்கள் யோக்யதைக்குத் தகுந்தபடி மானஸ யஜ்ஞத்தைச் செய்தார்கள்.

தஸாஜிஜ்ஞா தவஹுதஃ | ஸஹுதஃ ப்ருஷாஜிஜ்ஞா ||
வஸஹுதஃ ஸாஹுதஃ ப்ருஷாஜிஜ்ஞா ||

ஸவஹுதஃ (தன்சரீரத்தை) யெல்லாம் ஹோமம் செய்யப்பட்ட

தஸாஜி அந்த
யஜாஜி யஜ்ஞத்துக்கு ஸாதகமான ப்ரஹ்மாவினிடத்திலிருந்து

ப்ருஷாஜி தயிரோடுகூடிய நெய் (ஐகத்காரணபூதமான வீர்யம்)

ஸஹுதஃ உண்டாயிற்று (அந்தப்ரஹ்மா)

தாநு யஜ்ஞத்துக்கு ஸாதகமான

வஸஹுத பசுக்களையும்

வாய்நாநு வாயுமார்ச்சத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற பகவிகளையும்

சூரணாநு காட்டில் ஸஞ்சரிக்கிற ம்ருகங்களையும்

ஹக்ரு ஸ்ருஷ்டித்தார்

யெ எந்த

ப்ருஷாஜி கிராமத்திலிருக்கிற ம்ருகங்களுண்டோ?

தாஹு அவைகளையும்

ஹக்ரு ஸ்ருஷ்டித்தார்

விசு—தன்னுடைய ஸகலசரீரத்தையும் அநிருத்தநாராயணனாகிற அக்நியில் ப்ரணவத்தை அது ஸந்தித்துக் கொண்டு ஹோமம் செய்தவனுப் (பரமாத்மாவினிடத்தில் தன்னை ஸமர்ப்பணம் செய்தவனுப்) தேவர்கள் செய்த ஹோமத்துக்கு ஸாதகமாயிருக்கிற சதுர்முகப்ரஹ்மாவினிடத்திலிருந்து தயிரும் நெய்யும் உண்டாயிற்று ப்ருஷதாஜ்யமாவது—ஐகத ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமான வீர்யம் அந்த வீர்யம் ஸ்ருஷ்டியாகிய ஸஹுதம் ஸ்ருஷ்டியும் சதுர்முகப்ரஹ்மாதானே பகவத் கடாசுத்தினால் செய்தனென்கிறது. அந்தரத்தில்

யாகத்துக்கு ஸாதகமாகிய தயிர்நெய்களைக் கொடுக்கிற பசுக்களை ஸ்ருஷ்டித்தார். வாயு ஸஞ்சாரத்துக்கு பேராக்யமான ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற பகலிகளையும், காட்டில் ஸஞ்சரிக்கிற புலி கரடி முதலிய ஜந்துக்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தார். ஊர்களிலும் ம்ருஹங்களிலும் ஸஞ்சரிக்கிற பூனைமுதலியவைகளையும் ஸ்ருஷ்டித்தார்.

வித்—ஸர்வஹுத்-ஸகலபதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபமாயிருக்கிற பரமாத்மாளந்த யாகத்தில் அழைக்கப்படுகிறாரோ? அந்த யாகத்துக்கு ஸர்வஹுத் என்று பெயர் பரமாத்மாவைக் குறித்து ஹோமம் செய்யப்படுகிற அந்த மாநஸயஜ்ஞத்தில் கீன்றும் தயிர் நெய் முதலிய பேராக்யவஸ்துக்கள் உண்டாயிற்று. வாயுவை தேவதை யாகவுடைய லோகப்ரஸித்தமான பசுக்களை விராட்புருஷன் உண்டாக்கினார். அப்படியே காட்டில் ஸஞ்சரிக்கிற இரண்டு குளம்புகளையுடைய ம்ருகங்களையும் க்ராமங்களில் ஸஞ்சரிக்கிற குதிரை முதலியவைகளையும் ஸ்ருஷ்டித்தார். பசுக்களுக்கு அந்தரிசூதம் தேவதையாயிருக்க வாயு தேவதையென்று சொல்லுகிறது—பசுக்களுக்கு தேவதையாகிய அந்தரிசூதத்துக்கு வாயு தேவதையாகையால் வாயுவை பசுக்களுக்கு தேவதையென்கிறது.

மத்—யஜ்ஞனென்று பெயரையுடைய பரமாத்மாவின் விடத்திலிருந்து யஜ்ஞத்துக்கு அங்கமாகியப் பராயணியம் உதயநீயம் முதலிய ஹோமங்கள் உண்டாயின. “ஸம்ப்ருதம்” என்றால் யஜ்ஞத்துக்கு வேண்டிய ஸாமகரிகள். அவைகள் தயிர் நெய் முதலியவைகள். அவைகளு முண்டாயின. அந்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு ப்ரஜப்மா முதலிய தேவர்களுக்காக வாயுவை தேவதையாகவுடைய ப்ரஸித்தமான ஸகலவிதபசுக்களையும், காட்டில் ஸஞ்சரிக்கிற பன்றி முதலியவைகளையும், க்ராமத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற ஆடு முதலிய ம்ருகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தார்.

தஸூஷுஜா தவ-ஹுத் | ஐவஸூஷாநிஜஜிரோ |

ஹூஷுஜா தவ-ஹுத் | ஐவஸூஷாநிஜஜிரோ |

ஸவ-ஹுத்

(தன்சரீரத்தை) யெல்லாம் ஹோமம் செய்யப்பட்ட

தஸூஷு

அப்படி ப்ரஸ்த்தமான

யஜாஸு

யஜ்ஞத்துக்கு ஸாதகமாகிய சதுர்

ஐவம்
ஸாஜாதி
ஜஜிரௌ
தஸாஸு
மஹாஸு
ஜஜிரௌ
தஸாஸு
யஜுஃ
சுஜாயத

முகப்ரஹ்மாவினிடத்திலிருந்து
ருக்வேதங்களும்
ஸாமவேதங்களும்
உண்டாயின
அந்தப்ரஹ்மாவினிடத்திலிருந்து
சந்தஸ்ஸுக்கள்
உண்டாயின
அந்தப்ரஹ்மாவினிடத்திலிருந்து
யஜுர்வேதம்
உண்டாயிற்று

விசி—யஜுருத்தில் தேவர்களால் பசவாகபாவிக்கப்பட்டு அந்ருத்தாக்கியில் ஹோமம் பண்ணப்பட்ட அந்தசுதூர்முகப்ரஹ்மாவினிடத்திலிருந்து ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம், த்ரிஷ்டுப் முதலிய சந்தஸ்ஸு இவைகளுண்டாயின. “யோப்ரஹ்மானம் விததாதி பூர்வம் யோவை வேதாம்சப்ரஹ்மணாதிதஸ்ஸம்” என்று ஸ்ரீமந்நாராயணன் சுதூர்முகப்ரஹ்மானை ஸ்ருஷ்டித்து அவருக்கு வேதங்களையும் உபதேசித்தார் என்று சொல்லியபடி பரமாத்மாவினால் உபதேசிக்கப்பட்ட வேதங்களைப் ப்ரஹ்மாப்ரகாசிப்பித்தார் என்று தாத்பர்யம்.

வித்—சந்தாம்ஸி - காயத்ரீ முதலியவை மிகுந்ததுஸ்பஷ்டம்.

மத்—ஸர்வயஜுருபாக்தாவானஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினிடத்திலிருந்து ருக்வேதத்துக்கு அபிமானிகளான தேவதைகளும் ஸாமவேதத்துக்கு அபிமானிகளான தேவதைகளும் யஜுர்வேதத்துக்கு அபிமானிகளான தேவதைகளும் உண்டாயின. முன்புள்ள வேதங்களைப் ப்ரகாசத்தை யடைந்தனவென்று பொருள்.

தஸாஸுராசுஜாயத | வாக்ஸெவாஸயாடிதஃ |

மாவொஹஜஜிரௌ தஸாஸு | தஸாஜா தாசுஜாயயஃ || ௧௧ ||

தஸாஸு
சுராஃ
சுஜாயத

அந்த சுதூர்முகப்ரஹ்மாவினிடத்
திலிருந்து
குருகைகள்
உண்டாயின

வனகெவ

ஒருபக்கத்திற் பற்களையுடைய
பசுமுதலானவைகளும்.

உலயாடித்

இரண்டுபக்கத்திற் பற்களையுடைய
கழுதைமுதலியவைகளும்

மாவ

(யஜ்ஞத்துக்கு உபயோகியான)ப
சுக்களும்

தஸாஸு

அந்தப்ரஹ்மாவினிடத்திலிருந்து

ஜஜிரொ

உண்டாயின

தஸாஸு

அந்தப்ரஹ்மாவினிடத்திலிருந்து

சுஜா

ஆடுகளும்

வய

பகடிகளும்

ஜாதா

உண்டாயின

விதி—குதிரைகளும்ஒருபக்கத்திற் பற்களையுடையபசுக்களும்இரண்டுபக்கத்திலும் பற்களையுடைய கழுதை முதலிய மிருகங்களும் யஜ்ஞத்தில் எந்தபசுக்களின் தயிர் பால் உபயோகிக்கிறதோ? அந்த பசுக்களும் ஆடுகளும் கருடன்முதலிய பகடிகளும்ப்ரஹ்மாவினிடத்திலிருந்து உண்டாயின.

விதி—இரண்டு பக்கத்திலும் பற்களையுடைய கழுதைமுதலியவைகளும், கோவும், ஆடும், பகடிகளும், குதிரையும் உண்டாயின.

மதி—அந்தப்ரஹ்மாவின்விதிவினிடத்திலிருந்துகுதிரைகளும், கீழும்மேலும் பற்களையுடைய மதுஷ்யர் முதலியவைகளும், பசுக்களும், ஆடுகளும், உண்டாயின. “ஆவய?” என்று பதச்சேதம். கம்பளி எந்த ஜந்துக்களின் மயிர்களினாலுண்டாகிறதோ? அந்த மிருகங்களும் உண்டாயின.

யதாராஷ்வரபுஷ்யஸு|கதியாவஸுபயநு|

ஐவஸுஸுபுஷ்யஸு|கதியாவஸுபயநு|

யசு

எப்பொழுது

வாராஷ்வர

சதுர்முகப்ரஹ்மாவை

வஸுபுஷ்ய

(பசுவாகச்) செய்தார்களோ?(அ

ப்பொழுது)

கதியா

எத்தனை ப்ரகரமாக

வடுகூயநு	கல்பித்தார்கள்
சுஸு	இந்த ப்ரஹ்மாவினுடைய
ஜ-வடி	முகமானது
கிடி	எதுவாக
சூவீசு	ஆயிற்று
வாஹு	கைகள்
சுள	யார்களாக
உவடுதெ	சொல்லப்படுகின்றன
உளரூ	துடைகள்
சுள	யார்களாக
உவடுதெ	சொல்லப்படுகின்றன
வாடிள	திருவடிகள்
சுள	யார்களாக
உவடுதெ	சொல்லப்படுகின்றன

விதி—யஜ்ஞத்துக்குக்கர்த்தாக்களான ப்ரஹ்மணர் முதலியவர்களின் ஸ்ருஸ்டியை இனி சொல்லுகிறது. அதைப் ப்ரஸ்சேநாத்ரூபமாகச் சொல்லுகைக்காக முதலில் ப்ரஸ்நம் பண்ணுகிறார்.—தேவர்களான நித்யஸூரிகள் மாநஸயஜ்ஞத்தில் ப்ரஹ்மாவைப் பசுவாகக் கற்பித்தேபாது ப்ரஹ்மாவினுடைய அவயவங்கள் எத்தனை விதமாகக் கற்பிக்கப்பட்டன. எந்த எந்த அவயவங்களில் நின்று ம் எந்த எந்த பதார்த்தங்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன வென்று ப்ரஸ்நம் செய்து இனி விசேஷமாகக் கேட்கப்படுகிறது. முகம் எதுவாகவாயிற்று. கைகள், துடைகள், திருவடிகள், இவைகள் யாராகவானார்கள். முகம், கை, துடை, திருவடி, இந்த அவயவங்களில் நின்றும் யாரார் உண்டானார்களென்று ப்ரஸ்நத்தின் தாத்பர்யம்.

வித.—ப்ரஸ்சேநாத்ரூபமாக ப்ரஹ்மாதி ஸ்ருஷ்டிகளைச் சொல்லுகைக்காக முதலில் ப்ரஸ்நத்தைச் சொல்லுகிறது—விராட்புருஷனை தேவர்கள் தங்கள் ஸங்கல்பத்தினால் உண்டிபண்ணின பொழுது எத்தனைவிதமாகச் செய்தார்கள். இனி ஒவ்வொரு அவயவங்களையும் பிரித்துக் கேட்கிறது. முகம், கை, துடை, கால் இவைகளில் நின்றும் யாரார் உண்டானார்கள்.

மத்—ஜ்ஞாநவான்கள் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவைத் தாங்கள் செய்
யப்போகிற யஜ்ஞத்தில் ஆராதிக்கத்தகுந்தவராக தியானித்த
போது எந்த எந்த அவயவங்களை எந்த எந்த ஜாதிக்கு உத்பாத
கங்களென்று தியாநித்தார்கள். முகம், கை, துடை, கால் இந்த
அவயவங்கள் எந்தெந்த ஜாதிக்கு உத்பாதகங்களாக ஆயின.

வ்ராஹணோ஽ஸுஜாவாலீஸிவாஹூராகநுஃஸுதஃ!
ஊராததஸுஜபஸுஜாஃ! வஹூரூஸூஹூரூஸுஜாயத ||

கஸுஜ

இந்த சதுர்முகப் ப்ரஹ்மாவினுடைய

ஜாவஸு

முகமானது

வ்ராஹணஃ

ப்ராஹ்மணனாக

சுஸீஸி

ஆயிற்று

வாஹூ

திருக்கைகள்

ராகநுஃ

சூத்திரியனாக

சுதஃ

செய்யப்பட்டது

ஊராத

துடை

தசு

அப்பொழுது

வெஸுஜஃ

வைஸ்யனாக ஆயிற்று

வஹூரூ

திருவடிகளில்நின்றும்

ஸூஹூ

சூத்திரன்

சுஜாயத

உண்டானான்

விதி.—உத்தரம் சொல்லுகிறது. இந்த ப்ரஹ்மாவினுடைய
முகம் ப்ராஹ்மணனாயிற்று. என்றால் ப்ராஹ்மணன் இவருடைய
திருமுகத்தில் நின்றும் உண்டானான் என்றத்தம். இப்படியே மேல்
இடங்களிலும் திருக்கை திருத்துடை திருவடிகளிலிருந்து கிரம
மாக சூத்திரியன், வைஸ்யன், சூத்திரன், இவர்கள் உண்டானார்
கள் என்று அர்த்தம் சொல்லவேணும். சதுர்முகனை சரீரமாகவு
டைய அநிருத்தநாராயணன் தன்னுடைய அவயவங்களிலிருந்து
இவர்களை ஸ்ருஷ்டித்தார்.

வித.—விராட் புருஷனிடத்திலிருந்து ப்ராஹ்மனாகி ஜாதி
யினுத்தத்தியைச் சொல்லுகிறது. விராட்புருஷனுடைய முகம்கை

துடை கால் இவ்வவயவங்களில்நின்றும்ப்ராஹ்மணன்கூத்திரியன் வைஸ்யன் சூத்திரன் இவர்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள். ஏழாவது கரண்டத்தில் ப்ராஹ்மணாதி வர்ணங்களினுட்பத்தி இவ்விதமாக வே சொல்லியிருக்கிறபடியால் இங்குள்ள ப்ரசுரோத்தர வாக்கியங்களுக்கு இதே அர்த்தமென்று கொள்ளவேணும்.

மத.—புருஷனென்கிற பெயரையுடைய இந்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினுடைய முகத்தில் நின்றும் ப்ராஹ்மணஜாதிக்கு அபிமானியான ப்ராஹ்மாவும் ப்ராஹ்மணஜாதியும் உண்டானார்கள். கைகளில் நின்றும்கூத்திரியஜாதிக்கு அபிமானியான ஸ்வாயம்புவ மறவும் கூத்திரிய ஜாதியும் உண்டானார்கள். துடையிலிருந்து வைஸ்யஜாதிக்கு அபிமானியான வஸுவும் வாஸ்து என்கிற தேவதையும் வைஸ்ய ஜாதியும் உண்டானார்கள். காலிலிருந்து சூத்திரஜாதிக்கு அபிமானியான அஸ்விநி தேவதையும் க்ருத்தய என்கிற தேவதையும் சூத்திரஜாதியும் உண்டானார்கள்.

வஜ்ரோகதஸொஜாதி | உகெக்ஷாஸூத்ரோகஜாயத |
உவொஹிஜ்ரோகத | உவொஹிஜ்ரோகஜாயத || ௧௬ ||

உகஸூ	மனதில்நின்றும்
வஜ்ரோ	சந்திரன்
ஜாதீ	உண்டானான்
உகெக்ஷா	கண்ணில்நின்றும்
ஸூத்ரோ	ஸூத்ரன்
சுஜாயத	உண்டானான்
உவொஹி	முகத்தில்நின்றும்
ஜ்ரோ	இந்திரனும்
சுமிஸ	அக்நியும் (உண்டானார்கள்)
உவொஹி	ப்ராணனிடத்தில் நின்றும்
வாயு	வாயுவானவன்
சுஜாயத	உண்டானான்

விதி.—ஸர்வலோகத்துக்கும் உபகாரமான ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது. அகிருத்தநாராயணனுடைய சரீரஸூதியான சூத்ர முகப்ராஹ்மாவின் மனதில் நின்றும் லோகத்திலெல்லாருக்

மும் ஸந்தோஷத்தை யுன்பெண்ணுகிற சந்திரன் உண்டானான். கண்ணிலிருந்து லோகத்தி னிருளைப் பி பாக்கி ஸமஸ்த வஸ்துக்க னையும் ப்ரகாசிப்பிக்கிற ஸ-ஞர்யன் உண்டானான். முகத்திலிருந்து இந்திரனும் அக்நியும் உண்டானார்கள். ப்ராணனில் நின்றும் ஸர்வ ப்ராணிகளுடைய ஜீவனத்துக்கு ஹேதுவாகிய வாயு உண்டா லான்.

வித்.—தயிர்முதலிய த்ரவ்யங்கள், கோமுதலிய பசுக்கள், ருக்குமுதலிய வேதங்கள், ப்ராஹ்மணர்முதலிய மதுஷ்யர்கள், இவைகள் விராட்புருஷனிடத்தில் நின்றும் உண்டானாற்போல் சந் திரன் முதலிய தேவர்சளும் அவரிடத்திலிருந்தே உண்டானா ர்கள்.

மத்.—ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவினுடைய மனதிலிருந்து சந்திரனும், கண்ணிலிருந்து பன்னிரண்டு ஆகித்யர்களிலொருவனான விவஸ் வான் என்று பெயரையுடைய ஸ-ஞர்யனும், முகத்திலிருந்து இந் திரனும், வைச்வாநரன் என்று பெயரையுடைய அக்நியும், ப்ராண னிடத்திலிருந்து பிரதான வாயுவும் உண்டானார்கள்.

நாஹுாசூர்வீக்ஷஸிஷ்டு|ஸ்ரீஷ்டு-பாடிஸஸூவத-த|
வஹுாஹ்ருவிஷ்டு-ஸுஸுாசூாசு| தயாஹொகாஹ்-ஸுசுஹ்யநு ||

நாஹுாஃ	கொப்பூழில்நின்றும்
சுஹ்ருக்ஷு	ஆகாசமானது
சூர்வீசு	உண்டாயிற்று
ஸ்ரீஷ்டு	சுரஸ்ஸில் நின்றும்
டிஸு	ஸ்வர்க்கலோகமானது
வஹ்வத-த	செவ்வையா யுண்டாயிருந்தது
வஹுாஸு	கால்களில் நின்றும்
ஹ்ருவி	பூலோகமானது
சூர்வீசு	உண்டாயிற்று
ஸுாசூாசு	கா தில்நின்றும்
ஹ்ரு	திக்குகள்
சூவ்நு	உண்டாயின
தயா	அப்படியே
ஹொகாநு	லோகங்கள்
சுசுஹ்யநு	உன்பெண்ணினார்

“அகல்பயந்” என்று பஹு-வசநமாயிருப்பது. சார்தஸம் என்றாவது சொல்லவேணும். இவ்விதமாக சதுர்முகப்ரஹ்மாவைக் கொண்டு விஷ்வக்ஸேநர் முதலிய நித்யஸ-ஞரிகள் உலகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தார்கள் என்றர்த்தம் என்றாவது சொல்லவேணும்.

விசி.—அநிருத்த நாராயணனுடைய சரீரருபியான சதுர்முகப்ரஹ்மாவின்னுடைய நாபியிலிருந்து ஆகாசமும், சிரஸ்ஸுக்களிலிருந்து ஸ்வர்க்கலோகமும் உண்டாயின. ஸ்வர்க்கலோகத்தைச் சொன்னது ஸ்வர்க்கலோகம் முதல் ஸத்யலோகம் வரையிலும் மேல்பாகத்திலிருக்கிற எல்லா லோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். மேல் லோகங்கள் உண்டாயிற்றென்றர்த்தம். திருவடிகளிலிருந்து பூலோகமுண்டாயிற்று. இங்கும் பூலோகத்தைச் சொன்னது பூலோகம் முதல் பாதாளம் வரையிலும் கீழ்பாகத்திலுள்ள லோகங்களுக்கு உபலக்ஷணம். கீழ்லோகங்களெல்லாம் திருவடிகளிலிருந்து உண்டாயிற்றென்று அர்த்தம். காதிலின்றும் திக்குகள் உண்டாயின. அப்படியே அந்த சதுர்முகப்ரஹ்மா ஸப்தத்வீபங்களினால் பிரிக்கப்பட்டு இருக்கிற லோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தார். ப்ருதீவி, ஜலம், தேஜஸ்ஸு, வாயு, ஆகாசம், அஹங்காரம், மஹத், ஆகிய ஏழு தத்வங்களினால் சூழப்பட்டிருக்கிற இந்தப்ரஹ்மாண்டத்தையும், இதுபோலவே யிருக்கிற அநந்தமானப்ரஹ்மாண்டங்களையும் பரவாஸுதேவன் ஸ்ருஷ்டித்தார். அண்டத்துக்கு உள்ளிருக்கிற ஸமஸ்தலோகங்களையும் அநிருத்த நாராயணனுடைய சரீரருபியான சதுர்முகப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டித்தார் என்று தாத்பர்யம்.

வித்.—இந்திரன்முதலிய தேவர்கள் விராட்புருஷனிடத்திலிருந்து எப்படி உண்டானார்களோ? அப்படியே ப்ராணன் இந்த்ரியம்முதலிய தேவர்கள் அந்தரிக்ஷம் ஸ்வர்க்கம் முதலிய லோகங்களைப்ரஜாபதியினுடைய நாபி முதலிய அவயவங்களில் நின்றும் ஸ்ருஷ்டித்தார்கள்.

மத்.—ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின்னுடைய நாபிகமலத்தில் நின்றும் ஆகாசமும், சிரஸ்ஸிலின்று ஸ்வர்க்கமும் உண்டாயிற்று. கீழ்லோகம் மேல்லோகம் மத்யலோகம் என்று லோகத்தை மூன்றாகச் சொல்லும்போது அம்மூன்றும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின்னுடைய அங்

கங்களில் நின்றும் உண்டாயிற்றென்று சொல்லி, லோகத்தைப் பதினாலாகச் சொல்லும்போது அப்பதினாலு லோகங்களும் அவருடைய அங்கங்களில் நின்றும் உண்டாயிற்றென்று சொல்லுகிறது. “ததாலோகாந்” என்றுதொடங்கி, பாதாளம்முதலியபதினாலு லோகங்களும் பகவானுடைய பாதம் முதலிய அங்கங்களில் நின்றும் உண்டாயினவென்று ஜ்ஞாநவான்கள் திபாநம் செய்தார்கள்.

வெடாஹமெதும்புரமுஷாஹாஷ்டி! சூழிதடுவணம்மது
ஸஸும்பாரொ | ஸவம்பாணிநம்பாணிவிவிதய்யரி! நாஜாநிக்ய
கூபாலிவடிநடிடாமெ || ௧௧ ||

ശബ-ദാണി

ஸமஸ்தமான்

நாடுபொணி

சுரீரங்கனா

விவித்)

உண்டுபண்ணா

நாஜாதி

பெயர்களை

കുടുംബം

செய்து

சுவிவடிநு

சொல்லாநின்றுகொண்டு

யது

எந்தபிரமாத்மா

சுவெஸ

இருக்கிறதோ ?

வனதழ்

இப்படிப் ப்ரஸித்தராயும்

உயரானது

ஸ்ரீரத்திராயம்

ஆசிரியர்

மூலப் ப்ரக்ருதிக்கு

வார்டு

அக்கரையில்

சுடிதடுவண்கள்

ஸூர்யனுடைய காங்கிரேபான்ற

காந்தியை யுடையவராயுமிருக்
கிற

ചന്ദ്രൻ

புருஷனாயிருக்கிற ஸ்ரிய:பதியை

யீனா:

புத்திமாயிநுக்கிற

சுஹிதா

அஹம்சத்தத்துக்கு அர்த்தமாயி
ருக்கிற ஜீவன் (எவன்)

ବେଢ଼ି.

அறிகிறாஐ? (அவன் முக்தியை
படையக்கடவன்)

விசி.—எந்த ஸர்வேஸ்வரன், ஜீவாத்மாக்களிடத்தில் தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபயினால் அவர்கள் படுமநர்த்தத்தைப்போக்கி மோகூத்தை யளிக்கக்காச அவரவர் கர்மாதுகுணமாக அவரவர்களுக்கு சரீரத்தைக்கொடுத்து அவர்களுக்கு தேவனென்றும் மறுஷ்யனென்றும் இது முதலான பெயர்களையிட்டு அப்பெயர்கள் உலகத்தில் ப்ரஸித்தமாம்படி தான் அந்த நாமங்களை யுச்சரித்து, முன்கல்பத்தில் இந்த ஜகத்துளப்படி யிருந்ததோ? அதே ப்ரகாரமாக இந்த கல்பத்திலும் இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தும் அதுக்கோராபத்துவாராமல் சகலித ஆக்கொண்டும் போந்து, ஸத்வம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு, என்கிற குணத்ரயரூபமாயிருக்கிறதமஸ்ஸு என்று சொல்லப்படுகிற மூலப்ரக்ருதிக்கு மேல்பாகத்தில் கேவலம் ஸத்வமயமாயிருக்கிற பரமபதத்தில் ஒரேகாலத்தில் ஆயிரம் ஸூர்யன் உதித்தாற்போல்மஹாதேஜஸ்ஸையுடையவராய் எழுந்தருளியிருக்கிறாரோ? இப்படிப்பட்ட மஹாமஹிமசாலியாய் ஸமஸ்தகல்பானகுண பரிபூணராய், ஸமஸ்த வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் ஸ்ரேஷ்டராய், ஸர்வாந்தர்யாமியாய், ஸகல ஜகத்துக்கும் நியாமகராய், ஆஸ்ரிதருடைய அல்பமான குணத்தையும் அத்யதிசுமாய் நினைத்திருக்கிறவராய், புருஷசப்த வாச்யரானஸ்ரியஃபதியை “அஹம்” என்கிற ப்ரத்யயத்துக்கு விஷயமாயிருக்கிற புருஷன் யாவனொருவன் பரமாத்ம த்யானத்தில் மிகுந்த ப்ரீதியையுடைய வறையக்கொண்டு பக்தியோகத்தினால்ஸ்ரியஃபதியை ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறானோ? (அவன் மோகூத்தை யடைவனென்று மேலோடு அந்வயம்.)

வித்.—சீழ்சொல்லப்பட்ட விராட்புருஷனுடைய த்யானம் இங்கு ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. இந்த அதுவாகத்தைப் பரம புருஷனுடைய அதுக்ரஹத்தினால் பெற்று நாராயணனென்கிற ருஷி தன்னுடைய த்யானத்தில் விராட்புருஷனை ஸாக்ஷாத்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறார். எந்த விராட்புருஷன் தேவனென்றும் மறுஷ்யனென்றும் பசுவென்றும் பகலியென்றும் சொல்லப்படுகிற அநேக ஜீவன்களுடைய சரீரத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, அதற்கு தேவன் மறுஷ்யன் பசு பகலி என்கிற பெயரையுமிட்டு, அப்பெயர் உலகத்தில் வழங்கும்படி தானே அதை முதலில் வ்யவஹரித்தவராயிருக்கிறாரோ? அப்படிப்பட்ட ஸமஸ்தகுணங்களையுடைய ஸூர்யனைப் போல்

ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற விராட்புருஷனை நான்ஸாக்ஷாத்கரித்
தேன். அவர் அஜ்ஞாநத்துக்கப்பால் வஸிக்கிரார். ஆகையால் ஒரு
குருவை யாப்ரயியாமலும் சாஸ்த்ரத்தை யதிகரியாமலு மிருக்
கிற மூடர்களுக்குக் கண்டனுபவிக்கப் போகிறதில்லை.

இந்த மந்த்ரத்துக்கும் மேல் மந்த்ரத்துக்கும் மத்வபாஷ்யம்
கிடைக்கவில்லை.

யாதா வுரஸாஸு உராஜஹார | உக்ரஃ ப்ரவிசாநு
ஸுதஸு | தஜேவாவிசாநு தஜஹவதி | நாநுபேநாசுய
நாயவிநுதெ ||௧௭||

யட

எந்தஸ்ரியபதியை

வாஸாஸு

முன்னே

யாதா

ப்ரஹ்மாவானவர்

உராஜஹார

உதஹரித்தாரோ? (த்யாநம்செய்
தாரோ)

ப்ரவிசாநு

இவரைவிசேஷமாய் பரமாத்மா
வென்றறிந்த

உக்ரஃ

இந்திரன்

வாஸாஸு

முன்னே

யட

எந்தஸ்ரியபதியை

உராஜஹார

உதஹரித்தாரோ? (த்யாநம்செய்
தாரோ)

ஸுதஸு

(கிழக்குமுதலிய) நாலுதிக்குகளு
ம்(நாலுதிக்குக்களிலுள்ளருஷி
களும்)

ப்ரஹிஸு

(அக்ரிமூலைமுதலிய) நாலு விதிங்
குக்களும்(விதிக்குக்களிலுள்ள
ருஷிகளும்)

வாஸாஸு

முன்னே

யட

எந்தஸ்ரியபதியை (உபாஸநம்
செய்தார்களோ)

தட

அந்தஸ்ரியபதியை

வனவழி	இந்தப்ரகாரம் (எவன்)
விபாநு	அறிகிறானே? (அவன்)
உஹ	இந்த ஜந்மத்திலேயே
சுஜாத்	முத்தனாக
வவதி	ஆகிறான்
சுயநாய	மோகூத்தின் பொருட்டு
சுநஜ்	வேறொரு
வநூ:	வழியானது
நவிஜ்ஜெ	இல்லை

விசி.—இவ்வளவு மஹிமையை யுடைய ஸ்ரீய:பதியை இதற்கு முன் யாராவது ஆராதித்தார்களோ வென்னில் ஆரதித்தவர்கள் அனைவர் உண்டென்று இதில் சொல்லுகிறது. சதூர்முகப்பற்றமா இந்த ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கைக்கு முன்பு ஸ்ரீமந்நாராயணனை த்யாநம்செய்தார். நூறு அஸ்வமேதயாகத்தைச் செய்து இப்பொழுது இந்தப் பதவியை யடைந்து த்ரிலோகாதிபதியாக யிருக்கிற இந்திரனும் இவனாகையே ஸமஸ்தகல்யாணகுண பரிபூர்ணரான பரமாத்மா வென்று த்யாநம் செய்து அந்த பதவியை யடைந்தார். மேல்மந் வந்தரத்தில் இந்தப் பதவியை யடைந்து த்ரிலோகாதிபதியாகைக் காக பலிசக்ரவர்த்தியும் ஸ்ரீய:பதியை பரப்ரஹ்மமென்று உபாஸநம்செய்தார். கிழக்கு முதலான திக்குக்களைச் சொல்லுகிற “ச,ச ஸ்ர:” என்கிற பதமும் அக்ரிகோணம் முதலானமூலைகளைச் சொல்லுகிற “ப்ரதிச:” என்கிற பதமும் அந்தந்த திக்குக்களிலுள்ள இந்திரன் அக்விமுதலான திக்குக்களையும், ப்ருகு, மரீசி, கர்தமர், தக்ஷர், வஸிஷ்டர், நாரதர், வால்மீகி, பராசரர், வ்யாஸர், சுகா, செளனகர், யாஜ்ஞவல்க்யர், ஆபஸ்தம்பர், முதலிய ருஷிகளையும் சொல்லுகிறது. இவர்களெல்லாரும் ஸ்ரீய:பதியை யாராதித்து மேன்மையையடைந்தார்கள். இப்படி அனைகம்ஜ்ஞாநாதிகர்களால் உபாஸிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸ்ரீய:பதியான ஸ்ரீமந்நாராயணனை கீழ்ச் சொன்ன குணங்களோடு கூடியவராக எவனெருவன் உபாஸிக்கிறானே? அவன் பகவத்ப்ராப்தியாகிய மோகூத்துக்கு ஸாதகமாகிய பக்தியை யறுஷ்டிக்கும்போதே ஜந்மமரணங்க ளில்லாமலிருக்கிற முத்தனாவன் போல் ஸுகியாயிருப்பன். (அல்லது) இஹ - என்கிறதற்கு இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே என்றர்த்தம். (அல்லது)

இந்த ஜந்மாவஸாதத்தில் முக்தியையடைகிறுனென்றத்தம். ஸ்ரிய பதியே ரக்ஷகன். அவனே உபாயமும் உபேயமும் என்கிற அத்ய வஸாயத்தைக் காட்டிலும் வேறுவிதமான மார்க்கம் மோக்ஷத் துக்குக் கிடையாது. ஸ்ரிய:பதியே உபாயோபேயமென்றிருக்கிற வனுக்கு மோக்ஷம் ஸித்தமென்றும் அப்படி இராதவனுக்கு மோக்ஷம் கிடையாதென்றும் தாத்பர்யம். நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரம்ப்ரஹ் மமென்றும் அந்தப்ரஹ்மவிஷயகமான அத்தைவத ஜ்ஞாநத்தினுல முக்தியென்றும் சொல்வதுஸமஸ்தப்ரமாணபாதிதங்களாகையால் ஜீவப்ரஹ்மாத்வைத ஜ்ஞாநம்முதலியவை முக்திக்கு ஸாதகமாக மாட்டாதென்றும் தாத்பர்யம்.

வித்—ப்ரஹ்மாவானவர் இந்தவிராட்புருஷனுடையஸ்வரூபத் தை எல்லாருமறிந்து க்யாநிக்கைக்காக ப்ரகாசிப்பித்தார். ப்ரதி சஃசதஸ்: - எல்லாதிக்குக்களிலுமுள்ள ப்ராணிகளே,ப்ரவித்வாந்- நன்றாய் அறிந்த, சக்ர: - இந்திரன், இந்திரன் ஸமஸ்தப்ராணிகளு டைய துர்தசையைக் கண்டு அவர்களிடத்தில் தயையையுடைய வராய் அவர்களுடைய கேதமத்துக்காக இந்த விராட்புருஷனுடைய ஸ்வரூபத்தை எல்லாருமறியும்படி ப்ரகாசிப்பித்தான். அந்த விராட்புருஷனைக் கீழ் ப்ரதிபாதித்தபடி எவனறிகிறுனே? அவன் இந்த ஜந்மத்திலேயே முக்ததயை விடுவன். எப்பொழுது நான் விராட்புருஷன் என்று ஜீவாத்மஸ்வரூபமும் பரப்ரஹ்மஸ்வரூப மும் ஒன்றென்றறிகிறுனே? அப்பொழுது தன் சரீரம் முதலிய வைகளில் ஆத்மப்ராந்தி கழிந்து ஜ்ஞாநியானபடியால் முன்புஆத் மாவாக எண்ணியிருந்த சரீரம் அழிந்தாலும் தன்னை அழிந்தவ னாக நினைக்கமாட்டான். மோக்ஷத்துக்கு இப்படிப்பட்டவிராட்புரு ஷனுடைய ஸாக்ஷாத்காரமொழிய வேறு வழி கிடையாது. கர்மம் ஸந்தாநம், தநம் முதலியவைகள் மோக்ஷத்துக்குக் காரணமன் றென்று சொல்லியிருக்கிறபடியால் அத்தைவத ஜ்ஞாநமே மோக்ஷ த்துக்கு ஸாதகமென்று தாத்பர்யம்.

யஜெநயஜ்யஜகெஷ்வா: | தாடியஜ-பாணிப்யஜா நரூஸ னு | தெஹநாக்ஷுஹிஜாநஸூவஜெ | யத்ருவ-டுவெ-ஸூயரூஸ னிஷேவா: ||

ஷேவா:

யஜெந

யஜ்ஜ

சுயஜஜெ

தாதி

யஜ-பாணி

நித்யஸ-ஞரிகளாகிய தேவர்கள்

யஜ்ஞத்துக்கு ஸாதகனயிருக்கிற
ப்ரஹ்மாவினாலே

ஸ்ருஷ்டி ரூபமான யஜ்ஞத்தை

செய்தார்கள்

அந்த

யஜ்ஞம்முதலிய தர்மங்கள்

புயோதி

சூவாநு

யத்ரு

வகுவெ-ஓ

ஸாயுரோ

ஜெவா

ஸதி

நாக்

தெ

ஜஹிஜாந

வஸுதே

முக்யங்களாக

ஆயின

எந்தபரமபதத்தில்

ப்ராசீநர்களான

ஸாத்யர்களென்று பெயரையுடைய

தேவர்கள்

வாஸம்செய்கிறார்களோ? (அந்த)

பரமபதத்தை

இவ்விதமாக அநுஸந்திக்கிறவர்கள்

மாஹாத்மயத்தை யுடையவர்களாய்

அடைகிறார்கள்.

விதி.—ஸாத்யர் என்று பெயரையுடைய நித்யஸூரிகள் செய்த ஸ்ருஷ்டிருபமான யஜ்ஞத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறது வேதம். சதுர்முகப் ப்ரஹ்மாவைப் பசுவாகச் செய்து அந்த ஹவிஸ்ஸினால் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிருபமான யஜ்ஞத்தை நித்யஸூரிகள் செய்தார்கள். ப்ரஹ்மாவைக்கொண்டு ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தார்கள் என்று தாத் பர்யம். அவர்கள்செய்த இந்த ஸ்ருஷ்டியாகிற யஜ்ஞமானது ஸமஸ்தபுருஷார்த்தங்களுக்கு முபயோகியாகையால் முக்யமாயிருந்தது. இந்த ஜகத்தில் பிறந்து யாகம், தபஸ்ஸு, தானம், முதலியவைகளைச் செய்தால் தர்மார்த்த காமமோகூங்களாகிய புருஷார்த்தத்தை யடையலாமாகையால் ஸ்ருஷ்டி முக்யமாயிற்று. இதை யார் அர்த்தத்துடன் அநுஸந்திக்கிறார்களோ? அவர்கள்மஹா பஹி மசாலிகளாய் நித்யஸூரிகளாகிய அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேஸநாதிகள் வாஸம்செய்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தை யடைந்து ஸூகத்தை யறுபிப்பார்கள்.

விதி.—இந்த அநுவாகத்தினர்த்தத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறது இந்த மந்தரம். ப்ராணன்முதலிய தேவர்கள் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட மாநஸயஜ்ஞத்தினால் விராட்புருஷனை யாராதித்தார்கள். இவ்விதமாக ஜகத்து விகாரத்தை யடைகைக்குக் காரணமாய் ப்ரஸித்தமாயிருக்கிற முக்யமான பஞ்சபூதங்கள் உண்டாயின. எந்தவிராட்ஸ்வரூபத்தில் பகவத்பக்தியையுடைய பெரியோர்கள் வலிக்கிறார்களோ? (பகவத்பக்தியைச் செய்து எந்தவிராட்ஸ்வரூபத்தைப்பெரியோர்களடைந்தார்களோ)? அந்த விராட்ஸ்வரூபமாகிய ஸ்வர்க்கத்தை அந்த விராட்ஸ்வரூபத்தை யுபாஸித்தவர்கள் அடைகிறார்கள். இந்த மந்தரத்தில் முன்பாதியினால் இந்த அநுவாகத்திற் சொல்லிய ஸ்ருஷ்டி ப்ரகாரமும், பின்பாதியினால்

“வேதாஹம்” என்கிற மந்த்ரத்திற் சொல்லிய பகவதுபாஸநமும் அதின் பலமும் சொல்லப்பட்டது.

மத்.—ஜ்ஞாநவான்கள் கீழ்ச்சொன்ன யாகத்தினால் பகவானை யாராதித்தார்கள். ஆதலால் அவர்கள் இந்த ஜகத்துக்கு ஆதாரமாக ஆனார்கள். இப்படி பகவானை யாராதித்து மஹாமஹிமசாலிகளாய்க்கொண்டு நித்யஸூரிகள் வாஸம்பண்ணுகிறமோகூதத்தை யடைந்தார்கள்.

ஸ்ரீ

உத்தரா நுவாகம்.

சுஹஸுஹுருத்யுயிடுவெரவாஹு! விஸுக்ஷணஸுஷு
தந்தாயி! தவஸுக்ஷணாவிஷயசுருவரெதி! தஹுருஷஸுவிஸு
ஜாநுமெ || ௧ ||

சுஹு

(ப்ரஹ்மாண்டமானது) ஜலத்தில்
நின்றும்

ஸுஹுருத்யு

உண்டாயிற்று

வ்யுயிடுவெர

பூமியினுடைய ஸம்பந்தியாகிய

ரவாஸு

அந்நாஸத்தில் நின்றும்

ஸுஹுருத்யு

(சராசரரூபமாகிய ப்ரபஞ்சம்) உ

ண்டாயிற்று

விஸுக்ஷணஃ

ஸர்வேஸ்வரனிடத்தில் நின்றும்

சுயிஸுஷுதந்த

விலக்ஷணமாக உண்டாயிற்று

ஸுஷு

ஸர்வேஸ்வரன்

தவஸு

அந்தப்ரபஞ்சத்தினுடைய

ரூபி

ஸ்வரூபத்தை

விஷயசு

தரித்தவனாய்

வனதி

வ்யாபிக்கிறான்

தசு

ஆகையினால்

விஸுக்ஷ

ஜகத்து

வாருஷஸு

ஸர்வேஸ்வரனுக்கு (சேஷமென்

று)

சுமெ

முன்னமே

சுஜாநு

அறிந்தேன்

விசி.—இந்த ப்ரஹ்மாண்டமானது ஜலத்தில் உண்டாயிற்று. அதிலுள்ள தேவமநுஷ்யாதி ப்ராணிகள் பூமியிலுள்ள அந்நாஸத்தினால் வ்ருத்தியடைந்தார்கள். உண்டாகும்போது தங்கள் தங்கள் கர்மாநுகுணமாக பகவானால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு உயர்வு தாழ்வு

களை யடைந்தார்கள். பரமாத்மா இதை ஸ்ருஷ்டித்து இதை ஸம்
ரகழிக்கைக்காக இதில் அந்தர்யாமியாய் ப்ரவேசித்தார். ஆகையால்
இந்த ஜகத்தைப் பரமாத்மாவுக்குச் செஷ்டுதமென்று நானறிந்தேன்.

வித்.—விராட்என்று சொல்லப்படும் ப்ரஹ்மாண்டமானது ஜல
த்தினலும் பூமியினலும் உண்டாயிற்று. இதில் கடினமான பாகம்
பூமியும் ம்ருதுவான பாகம் ஜலமுமாய் சேர்ந்து அண்டமாயிற்று.
இந்த அண்டம் ஸர்வேஸ்வரனாலுண்டாயிற்று. ஸர்வேஸ்வரனென்
பவன் ப்ரஹ்மாண்டத்துக்கு அபிமானி புருஷன். அந்த ஸர்வேஸ்
வரன் அண்டத்திலுள்ள லோகங்களை ஸ்ருஷ்டித்து அவைகளில்
தான் தேவமநுஷ்பாதிப் ப்ரணிகளாகவானான். சராசரங்களோடு கூ
டிய இந்த ஜகத்து ஸ்ருஷ்டிக்கும்போதே அநேகமாயுண்டாயிற்று.

வெஷாஹுஜெதம்பாருஷாஷாஹாஸு | சுஷித்யவணஃ
தஜஸஃ ப்ராஸாஸு | தஜெவஃ விசுரநஜு | தஹஹவதி | நானஜஃ வநூ
விஷுஜெதசயநாய || ௨ ||

வனதஜ

ஜஹாஹு

சுஷித்யவணஃ

தஜஸஃ

ப்ராஸாஸு

வாருஷா

சுஹு

வெஷ

தஜ

வனவஜ

விசுரநு

ஹ

சுஜுதஃ

ஹவதி

சயநாய

சுநஜஃ

வநூ

நவிஷுஜெத

இந்த

பெரியவனாயிருக்கிற

ஸூர்யனுடைய காந்திபான்

காந்தியையுடைய

மூலப்ரகிருதிக்கு

அக்கராயிலிருக்கிற

ஸ்ரீயப்பதியை

நான்

அறிகிறேன்

அந்தஸ்ரீயப்பதியை

இந்தப்ரகாரம்

அறிகிறவன்

இந்த ஜம்மத்திலே

முத்தனாக

ஆகிறான்

மோகூத்தின்பொருட்டு

வேறுவிதமான

மார்க்கம்

இல்லை

விசி.—ஸகலஜகத்துக்கும் காரணமாய் ப்ரக்ருதிமண்டலத்து
க்கு அப்புறத்தில் சுத்த ஸத்வமயமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஆயி
ரம் ஸூர்யனோடு ஸமானமாய் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற பரம
புருஷனான ஸ்ரீயப்பதியை நானறிகிறேன் என்று வேதபுருஷன்

சொல்லுகிறான். இப்படியறிந்தவனுக்கு பலம் சொல்லுகிறது மேல். இந்த ஸ்ரியப்பதியை உபாயோபேயமாக எவனறிகிறானோ? அவனிற்த ஜந்மத்திலேயே மோக்ஷத்தையடைவன். ஸித்தோபாயஸ்வரூபமான இந்த ஸ்ரியப்பதியைக் காட்டிலும் மோக்ஷத்துக்கு வேறு உபாயமும் கிடையாது.

வித்—இதற்குர்த்தம் முன்னதுவாகத்தில் “வேதாஹமேதம்” என்கிற மந்த்ரத்திற்குச் சொல்லியபடியறிக்க.

புஜாவதிஸூரதிமஹைக்ஷணீ! சுஜாயஜாநாஸஹயா
விஜாயதே! தஸ்ய யிராஹரிஜாநநியொநிடி | ஶ்ரீவீநாஹ்நிஜ
நிவெயஸஃ || ௩ ||

புஜாவதிஃ

மஹை

க்ஷணீ

வரதி

சுஜாயஜாநஃ

ஹஹயா

விஜாயதே

தஸ்ய

யொநிடி

யிராஃ

வரிஜாநநி

வெயஸஃ

ஶ்ரீவீநாடி

வடி

ஹநி

ஹத

பரமாத்மா

உள்ளே

அந்தர்யாமியாய்

ஸஞ்சரிக்கிறார்

உத்பத்தியில்லாதவன்

அநேகப்ரகாரமாய்

அவதரிக்கிறான்

அந்த ஸ்ரியப்பதியினுடைய

அவதாரகாரணத்தை

புத்திமான்கள்

அறிகிறார்கள் (அவர்கள்)

பரமாத்மாவின்னுடைய ஸம்பந்தி
யான

ஸூர்ய கிரணம்போல்ப்ரகாசிக்

கிற நித்யஸூரிகளுடைய

ஸ்தாநத்தை

ஆசைப்படுகிறார்கள்

விசி.—ஸித்தோபாயமான பரமபுருஷன் சேதநர்களுக்குத் தன்னிடத்தில் அத்வேஷத்தையும் ஆபிமுக்யத்தையும் பிறப்பிக் கைக்காக அந்தர்யாமியாயிருக்கிறான். பின்பு, தானிற்த லோகத்தி லவதரிக்கைக்கு வேறொரு ப்ரயோஜநமில்லாவிடினும் தன்னு டைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை இவர்களுக் கருபவிப்பிக் கைக்காக நரஸிம்ஹராமக்ருஷ்ணாதி அனேக அவதாரங்களைப் ப்ரதிபு கம் செய்கிறார். இந்த அவதாரங்கள் ஆஸ்ரித ஸம்ரக்ஷணத்துக் காகவென்று ஜ்ஞானிகளறிகிறார்கள். நித்யஸூரிகள் வஸிக்கிற

பரமபதத்தை ஆசைப்பட்டு அதற்காக ஸ்ரீயஃபதியினுடைய அவதார ஹஸ்யத்தை யறிகிறார்கள்.

வித்—ப்ரஹ்மாண்டத்துக்கபிமாரியான புருஷன் ப்ரஹ்மாண்டத்திற்குள் தேவமநுஷ்யாதி சரீரத்தைப் பரிக்ரஹித்து ஸஞ்சரிக் கிறார். அவருடைய ஸ்வரூபம் ஜ்ஞாநாதந்தஸ்வரூபமாகையால் உத்பத்தியில்லாவிடினும் மாயையை யங்கீகரித்து அநேகரூபமாய் ஜன்மிக்கிறார். அவருடைய வாஸ்தவஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாநிகளறிகிறார்கள். அத்ரிமுதலிய ருஷிகள் இவரை யாராதநம்செய்தே உலகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்க ஆசைப்படுகிறார்கள்.

யொஷெவெஹுஸூதவதி | யொஷெவாநாஃவஹுரொஹிதஃ |

வஹுவெஹாயொஷெவெஹுராஜாதஃ | நஜொராஹாயவஹுயெ ||

யஃ	எந்தஸ்ரீயஃபதியானவன்
ஷெவெஹுஃ	நித்யஸுஹிகளுக்காக
சூதவதி	(பரபங்களை) நாசம்செய்கிறாரோ?
யஃ	எந்த ஸ்ரீயஃபதி
ஷெவாநாஃ	நித்யஸுஹிகளுக்கு
வஹு:	முன்னே
ஹிதஃ	ஹிதத்தைக்கொடுக்கிறாரோ?
யஃ	எவர்
ஷெவெஹுஃ	நித்யஸுஹிகளைக்காட்டிலும்
வஹுவஃ	முதல்வராகஆனாரோ? (அப்படிப் பட்ட)
ராஹாய	ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற
வஹுயெ	பரப்ரஹ்மஸ்வரூபமான ஸ்ரீயஃ
	பதியின்பொருட்டு
நஜஃ	நமஸ்காரம்

விதி.—ப்ரபந்தன் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக் கடவன் என்று காட்டுகிறது இந்த மந்த்ரம். எந்த பரமாத்மா நித்யஸுஹிகளுக்கு ஸ்வாதுபவ விரோதியான ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி ஸ்வாதுபவத்தைக் கொடுத்து அவர்கள் செய்கிற உபசாரங்களைத் தான் முன்னின்று அங்கீகரிக்கிறாரோ? உஜ்வலமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடைய அந்த பரமாத்மஸ்வரூபத்தின்பொருட்டு நித்யமாகக் கைங்கர்யம் பண்ணக்கடவேண்டும்.

வித்.—எந்த ஸர்வேஸ்வரன் தேவதைகளுடைய ஹ்ருதயத்தில் ப்ரவேசித்து தேவதையாக ப்ரகாசிக்கிறானோ? எவன் ப்ருஹஸ்பதியாயிருக்கிறானோ? எவன் தேவர்களுக்கு மூத்தவனான ப்ரஹ்மாவாயிருக்கிறானோ? அந்த ஸ்வயம்ப்ரகாச ஸ்வரூபமாகிய ஸ்வரூபத்துக்கு நமஸ்காரம்.

ரூஹஸ்யாஹ்ஜநபணஃ| ஷெவாசுமெகுதஷஸுவநு |
யமெஸுவஸ்யாஹ்ஜநபணஃ| தவஸுஷெவாசுஸநுவஸௌ ||

ஸுபாஹ்ஜ	ப்ரப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸம்பந்தி
ரூஹஸ்ய	யான
ஹ்ஜநபணஃ	ப்ரீதியை
ஷெவாஃ	உண்டுபண்ணுகிற
சுமெகு	பக்தர்கள்
தஷ	[பகவானுடைய] எதிரில்
சுஸுவநு	அந்தநமஸ்கென்கிறசொல்லை
யஸுவ	சொன்னார்கள்
ஸுபாஹ்ஜ	எந்த
வஸுஷ	ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை யறிந்தவன்
விஷுஸு	இவ்விதமாக
தவஸு	அறிகிறானே?
வஸு	அவனுடைய
ஷெவாஃ	ஸ்வாதீநத்தில்
சுஸநு	ப்ரஹ்மாதிரி தேவர்கள்
	ஆகிறார்கள்

விதி.—கைங்கர்யப்ரார்த்தனையில் சிஷ்டாசாரத்தை காட்டுகிறது இந்தமந்திரம். கைங்கர்யப்ரார்த்தனையை விட்டு வேறு ப்ரயோஜனமில்லாத நித்யஸூத்ரிகள் ஸ்ரியபதிக்கு எதிரில்நின்றகைங்கர்யத்தைப்ரார்த்தித்து பகவந்முகேகால்லாஸத்தை யுண்டுபண்ணினார்கள். இந்த கைங்கர்யப்ரார்த்தனையை எவ்வளவிற்குநே? அவனுக்குப்ரஹ்மாதிகளும் ஸ்வாதீநராயிருப்பார்கள்.

விதி.—ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் தேவர்கள் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை யறிந்து அந்தப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தைஸம்போதித்துச்சொன்னார்கள். அதென்னவென்றால்; பரமாத்மாவே! உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை எவ்வளவிற்குநே? அவன் வசத்தில் ப்ரஹ்மாதிரி தேவர்கள் இருப்பார்கள். ப்ரஹ்மஜ்ஞானீதான் ப்ரஹ்மமாயகையால் தானே தேவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாகையால் தன்வசத்தில் அவர்கள் இருப்பார்களென்று கருத்து.

ஹ்ஸுமெகுதஷஸுவநு| சுஹாராசுமெகுதஷஸுவநு| மகக்ஷ
சுரணிரூபஸ்ய| சுஸுநவஸுஷுஷு| ஹ்ஜநபணஃ| சுஸுஷுஷுஷு
ண| வஸுஷுஷுஷு || சு ||

தெ-உமக்கு, ஸ்ரீ ஸ்ரீ பூமிதேவியும், வக்ஷஸீஸ் - ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியும், வத்ஸுள-பார்யைகள்; (அவர்கள்) சுஹோராத்திர - பகலுமிரவும், வாஸெஸ் - பக்கத்திலிருக்கிறார்கள்; ரா-உவஸீ-(உம்முடைய) விக்ர ஹம், ஸக்ஷத்ராணி - நக்ஷத்ரம்போலமாகயிருக்கிறது; சுஸீருள - அச்விநிதேவர்கள் போல், வ்ராவஸீ - (உம்முடைய முகம்) அழகாயிருக்கிறது; ஐஷ்டீ - இஷ்டத்தை, உநிஷாண-கொடும்; சுஜேஷ்ட - இந்த கைங்கர்யத்தை, உநிஷாண - கொடும்; ஸவ-ஸீ - எல்லாவற்றையும், உநிஷாண - கொடும்.

விசி.—லக்ஷ்மியோடு கூடிய நாராயணனுக்கே கைங்கர்யம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறது. லக்ஷ்மீஎன்கிற பதத்தோடு கூடியிருக்கிற ஹ்ரீஎன்கிற பதத்துக்கு பூமிதேவி அர்த்தம். ஸ்ரீதேவி பூதேவிகள் ஆகிற இருவரும் உம்முடைய பார்யைகள். இவர்களிருவரும் உம்முடைய பக்கத்திலே எப்போதும் வஸிக்கிறார்கள். உம்முடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹம் மிகவும் முகியதாயிருக்கிறது. திருமுகமண்டலமும் மலர்ந்து ஸுந்தரமாயிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடு கூடிய தேவரிருடைய விஷயத்தில் அடியேன் ப்ரார்த்தித்த கைங்கர்யத்தையும் இன்னும் ஸகலஇஷ்டங்களையும் தந்தருளவேணும்.

விசிஷ்டா த்வைதபாஷ்யம் ஸம்பூர்ணம்.

வித்.—ஹ்ரீஎன்று லஜ்ஜைக்கு அபிமாநிதேவதை. லக்ஷ்மீஎன்று ஐஸ்வர்யத்துக்கு அபிமாநிதேவதை. இவர்களிருவரும் உமக்கு பார்யைகள் போலிருக்கிறார்கள். பகலுமிரவும் உம்முடைய சரீரத்துக்கு இரண்டு பக்கங்களாயிருக்கிறதுகள். நக்ஷத்ரங்கள் உமக்கு சரீரங்களாகவும், அச்விநிதேவர்கள் முகமாகவும் இருக்கிறார்கள். நான்பெகிழ்த்த தத்வஜ்ஞாதத்தையும், இந்தலோகத்திலுண்டான பசுதநம் முதலியவைகளையும் கொடும்.

புருஷஸூக்த வித்யாரண்யபாஷ்யம் ஸம்பூர்ணம்.

புருஷஸூக்த பாஷ்யம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீரஸு.
ஸ்ரீ ஸ - உ க் த ம்.

ஹிரண்யவண-டாஹிரணீஸ்வ-வண-டாஜதஸ்யஜாஃ
வஹீ-டாஹிரணயீஸ்வ-ஹீ-ஜாதவெஷாஃராவஹ|| க.

ப்சதிபதம்.

ஜாதவெஷ:

பகவானே

ஹிரண்யவண-டாஃ

ஸ்வ-வரணத்தின் கார்த்திபோன்ற கார்த்தியு
டையவளாயும்

ஹிரணீஸ்

ஸமன்-தமான பாடங்களைப் போக்குகிறவ
ளாயும்

ஸ்வ-வண-டாஜதஸ்யஜாஃ தங்கத்தினாலும் வெள்ளியினாலும் செய்ய
பட்ட மாலைபயுடையவளாயும்

வஹீ-டாஃ

ஸ்ந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணுகிறவளா
யும்

ஹிரணயீஸ்

ஸ்வ-வரணம் முதலான ஸமஸ்த ஸம்பத்து
க்களையதிகமாக வுடையவளாயு மிரு
க்கிற

ஹீ-டாஃ

ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை

ஹீ

எனக்கு

ஸ்ரவஹ

கிட்டும்படி பண்ணும்.

விசேஷார்த்தம்.

ஜாதவேத: - புண்யம் முதலான காரணங்களினால் வந்ததன்றி
க்கே எப்போதுமுண்டான செல்வத்தையுடைய விஷ்ணுவே! ஹிர
ண்யவரணம் - ஆஸ்ரிதர்க் கபேக்ஷித்ததைக் கொடுக்கக்குத் தகு
ந்த அழகியதான ஸமஸ்த லக்ஷணங்களையுடையவள், ஹிரணீம் -
பாபத்தைப் போக்குகிறவள்; மான்-போலழகிய கண்ணையுடையவள்,
ஸ்வ-வரணரஜதஸ்-ஜாம - தன்னழகுக்குத் தகுந்த பொன் வெள்ளியி
னால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களையுடையவள், சந்த்ராம் - எல்லா
ரையு மாநந்திப்பிக்கிறவள், ஹிரண்மயீம் - ஸமஸ்ததங்களுையுடைய
வள், லக்ஷ்மீம் - எல்லாராலும் ஸேவிக்கத்தக்கவள்; ஸமஸ்த குண
ங்களையுடையவள். இப்படிப்பட்ட லக்ஷ்மியை, மம - எனக்கு,
ஆவஹ - அடைவிப்பியும்.

விசிஷ்டாத்வைதபாஷ்யம்.

ஜாதவேதஃ - ஸமஸ்தமான வஸ்துக்களின் ஸமுநாதத்தில் வாஸம்பண்ணுகிற பசுவானே! ஹிரண்யவர்ணம் - ஹிரண்யமென்று விஷ்ணுவுக்குப் பெயர். விஷ்ணுவினுடைய பத்தியானவள். ஹரிணீம் - ஆஸ்திராநுடைய ஸம்ஸார துக்கத்தைப் போக்குகிறவள், ஸுவர்ணரஜசஸ்ரஜாம் - வாடாமலும் அநேகமான வர்ணங்களையுமுடைய புஷ்பமாலையையுடையவள், சந்த்ராம் - எல்லாருக்கு மாந்தத்ததை யுண்டாக்குகிறவள், ஹிரண்மயீம்-பவித்ரஸ்வரூபமானவள், லக்ஷ்மீம் - ஸமஸ்த லக்ஷணங்களையுடையவள், இப்படிப்பட்ட-மோக்ஷலக்ஷ்மியை, மம - எனக்கு, ஆவஹ - அடைவிப்பியும்.

வித்யாரண்யபாஷ்யம்.

ஜாதவேதஃ - வேதத்தை யறிகிறவன் ; புத்திமான் ; அப்படிப்பட்ட அக்கியே ! ஹிரண்யவர்ணம் - ஸுவர்ணம்போன்ற சாந்தியையுடையவள், ஹரிணீம் - பசுமைபான ரூபத்தையுடையவள் ; மானுருவத்தைத் தரித்தவள், ஸுவர்ணரஜசஸ்ரஜாம் - தங்கத்தினாலும் வெள்ளியினாலும் செய்யப்பட்ட புஷ்பங்களினால் கோர்க்கப்பட்ட மாலையையுடையவள் ; தங்கத்தினாலும் வெள்ளியினாலும் செய்யப்பட்ட அரைநூல் மாலையையுடையவள் ; அழகிய வெள்ளியினால் செய்யப்பட்ட மாலையையுடையவள் ; அப்படிப்பட்ட அரைநூல் மாலையையுடையவள், சந்த்ராம் - சந்திரன்போல் ப்ரகாசிக்கிறவள், ஹிரண்மயீம் - ஸுவர்ணரூபமாயிருக்கிறவள் ; ஸுவர்ணம்போன்ற விக்ரஹத்தை யுடையவள், லக்ஷ்மீம் - ஸமஸ்த லக்ஷணங்களையுடையவள். இப்படிப்பட்ட லக்ஷ்மியை, மம - எனக்கு, எனக்காக ; ஆவஹ - கூட்டிடுமா.

தாண்டீஸ்ரஹஜாதவெஷொலுக்ஷீஜநவமாலிநீழ்|

யஸ்யாஹிரணஸுவிநெயம்மாஜஸூவாஸுஷாநஹஸ்|| ௨.

ஜாதவெஷஃ

லக்ஷ்மீபதியே !

யஸ்யாஸ்

எந்த லக்ஷ்மீ, (வந்தால்)

ஹிரணஸு

பொன் முதலிய தந்தையும்

மாஸ்

பசுக்களையும்

சுஸுஸ்

யானை முதலிய வாஹங்களையும்

பாஸுஷாந

(சிஷ்யர் முதலிய புருஷர்களையும்

சுஹஸ்

மான்

விநொய்யு

அடைவேடு; ;

உரூ

அந்த லக்ஷ்மியை

சுநவமாரிநீழ்

(எண்ணெவிட்டு) பிரிபாதவளாக

செ

என்பொருட்டு

சூவஹ

அடைவிப்பியும்.

விதி.—ஹே ஜாதவேதஃ - பகவானே ! அஹம் - நான், எந்த மோக்ஷலக்ஷ்மியினால் தனம், பசு, வாஹனம், பிள்ளைகள் இவகளை யடைவேடு ? ஸ்திரமான அந்த மோக்ஷலக்ஷ்மியை எனக்கடைவி ப்பிக்கவேணும். எந்த மோக்ஷலக்ஷ்மியின் க்ருணபரினால் ஜ்ஞாநம் ஐஸ்வர்யம் ஸௌகம் முதலானவை யடையப்படுகிறதே? அந்த மோக்ஷலக்ஷ்மியை என்னிடத்தில் ஸ்திரமாரிநுக்குமபடி பண்ணும் என்று தாத்தார்யம்.

விதி.—ஹே ஜாதவேதஃ-ஓ அக்கியே ! எந்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியி னால் நான் ஸமஸ்தமான ஐஸ்வர்யத்தையுமடைவேடு ? அப்படியி ட்ட லக்ஷ்மியை என்னிடத்தில் எப்போது மிருக்கும்படி சொல்க வேண்டும்.

சுஸ்ரவசிவ-புராணபிரபாகரஹஸிநாடிபு, வொயிநீழ்.

ஸ்ரீபந்நவீசுவஹயஸ்ரீபுரெஷீஜுஷதா|| ௩.

சுஸ்ரவசிவ-புரூ

(பரியாணம் புறப்படும்போது ஸேனை யின்) முன்னே குகைகளை யுடைய வ ளாயும்

புரூபிரபாகர

நடுவில் தேர்களை யுடையவளாயும்

ஹஸிநாடிபு, வொயிநீழ் (தனக்கிருப்பிடமான சாமஸ்ப்பூஷி ருக்கிற) யானைகளின் சப்தத்தினால் எ முப்பப்பட்டவளாயும்

ஸ்ரீபுரூ

பகவானுடைய திருமார்பை யாஸ்ரயித்தி ருக்கிறவளாயும்

செஷீ

(தன் பதியான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவை) க்ர டிப்பிக்கிறவளாயு மிருக்கிற ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மியை

உவஹயெ

ஸம்பத்திலுழங்கி றேன்

செஷீ

பராக்ஷிக்கிற

ஸ்ரீ

(அந்த) ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மியானவள்

சீர

என்னை

ஜெஷதாழ்

ப்ரீதிபண்ணிவைக்கட்டும்.

விசே.—அச்வஃ-எங்கும் வ்யாபித்துள்ள பகவான்; அவனைமுன் னிட்டுக்கொண்டு அவதரித்து லோகத்தை ஸம்ரக்ஷிக்கிறவன், ரதம த்யாம் - ஜீவாத்பாக்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் வாஸம்பண்ணுகிறவன், பகவானுடைய விக்ரஹத்தின் நடுவில் திருமார்பில் வாஸம்பண்ணுகிறவன், ஸஸ்திராத்ப்ரபோதிரீம் - ஸ்ரீசஜேந்த்ராமூர்வான் முதலையினால் நோவுபட்டு கூப்பிட்டபோது அந்த சப்தத்தைக்கேட்டு அவனை சீக் கிரத்தில் ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று அதிக த்வரையையுடையவன்.

விசி.—தன் கோயிலில் முதல் ப்ராகாரத்தில் குதிரைகளையும், நடுப்ராகாரத்தில் தேர்களையும் உடையவளாய், மூன்றாவது ப்ராகா ரத்திலிருக்கிற யானைகளின் சப்தத்தினால் எழுப்பப்பட்டவளாய், எல் லாராலும் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டவளான மோக்ஷலக்ஷ்மியை அழைக்கி கிறேன். ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற அந்த மோக்ஷலக்ஷ்மி என் னை யடையட்டும், ஸமஸ்தமான ஐஸ்வர்யங்களையுடைய மோக்ஷ லக்ஷ்மியானவள் என்னுடைய ப்ரார்த்தனையை உபேக்ஷியாமலங்கீக ரித்து என்னை யடையட்டும்.

வித்.—குதிரைகளை முன்னேயும்தேர்களை நடுவிலுமுடையதாய் யானைக்கூச்சலினால் தானிருந்த விடத்தை யறிவிக்கிறதாய், மிகவும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸௌந்ருபமான லக்ஷ்மியை ஸமீபத் திலழைக்கிறேன். அல்லது - அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை யழைக்கிறேன். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி என்னை யடையட் டும். “அஸ்வபூர்ணம்” என்றும் பாடமுண்டு. அப்போது குரைகளி னால் நிறைந்த ஸைக என்று அர்த்தம்.

காஃவொஷ்விதாஃஹிரணு ப்ராகாராஜாஜ்ஞா ஜெஜ்ஞேஷு பூராதவயுஷ்டி | வஜேஷ்விதாஃவஜ்ஜவணாஃ க்ஷாலிஹாவஹ ன்யெஸ்தியு ||

காழ்

ஸுகஸ்வரூபத்தையுடையவளாயும்

வொஷ்விதாழ்

வெளிப்புறம்பட்டிருக்கிறபுன்சிரிப்போடு

கூடிவளராயும்

ஹிரணுப்ராகாராஜ்

ஸுவர்ணமயமானமதியையுடையவளாயும்

ஜ்ஞேஷு

(யானைகள் அம்ருதகலசங்களினால் திரும

ஞ்சனம் செய்வதினால்) ஸரமாரிபுக்கிற

வித்ரஹத்தை யுடையவளாயும்

ஐயனீழ்	(லாவண்யத்தினால்) ப்ரகாசிக்கிறவளாயும்
தூவாழ்	(பகவதநுபவத்தினாலுண்டான ஆநந்தத் தினால்) பரிபூர்ணையாயும்
தவயுயனீழ்	(ஆஸ்ரிதர்களைத் தன் கடாக்கூத்தினால்) ஆநந்திப்பிக்கிறவளாயும்
வஜை	(தனக்காஸநமான) கமலத்தில்
லிதாழ்	இருக்கிறவளாயும்
வஜவணடாழ்	தாமரைப்பூப்போன்ற ரூபத்தையுடைய வளாயுமிருக்கிற
தாழ்	அந்த
ஸ்ரியு	லக்ஷ்மியை
ஹ	இந்த என்னிடத்தில்
உவஹயெ	அழைக்கிறேன் (என்னிடத்தில் ப்ரஸந் நையாகும்படிச் செய்கிறேன்.

விசே.—சூக்யடாழ் - தவயுயினால் பரிபூர்ணமான மநஸ்ஸையு
டையவள்.

விசே.—கூடாழ் - ப்ரஹ்மஸ்வரூபினியாய், (அல்லது) வாசாமகோ
சரமான குணங்கையுடையவளாய், புன்சிரிப்பையுடையவளாய், பரி
சுத்தமான மதியையுடையவளாய், க்ஷீரஸமுத்ரத்தைக்கடையும்தோது
அந்த அம்ருதகணங்களினால் நனைந்த விக்ரஹத்தையுடையவளாய்,
ப்ரகாசமானாய், நிரதிசயானந்தத்தை யுடையவளாய், எல்லாருக்
கும் ஆரத்தத்தைக் கொடுக்கிறவளாய், ஆஸ்ரிதர்களுடைய ஹ்ருதய
கமலத்தில் வாஸம்பண்ணுகிறவளாய், தாமரைப் பூப்போன்ற நிறக்
தையுடையவளான மோக்ஷலக்ஷ்மியை என்னுடைய ஸமீபத்திலழை
க்கிறேன்.

வித்.—ஒருவராலுமறியப்போகாத மாஹாத்மயத்தையுடையவ
ளாய், நானுபக்கங்களிலும் பரவாசின்ற புன்சிரிப்பையுடையவளாய்,
ஸ்வவர்ணமேபால் மிகவுமழகிய விக்ரஹத்தையுடையவளாய், ருத்ர
ரூபினியாய், ஒளியையுடையவளாய், தானும் ஸந்நிதாஷித்து ஆஸ்ரி
தர்களையும் இஷ்டங்களை யளித்து ஸந்நிதாஷிப்பிக்கிறவளாய், கமல
ப்பூவில் வாஸம்பண்ணுகிறவளாய், கமலப்பூவின் நிறத்தையுடையவ
ளான அந்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை ஸமீபத்தில் கூப்பிடுகிறேன்.

வடூராவ் ஹாலாம்பலவாஜு ஹீஸ்ரி யவொகெஷெவஜுவா
 ஸீகாராடி தாஃவழி நீலீஸ்ரணஜஹ்வ-வஷெஜெஉகூஜெஜெநஸு
 தாஃவாஹ்வெண || ௫.

வடூரடி	(ஆஸ்ரிதரை) ஸந்தோஷிப் பிக்கிறவளு
	மாய்
வஹாலாடி	ஸ்ரீஷ்டமாவகாந்திபைபுடையவளுமாய்
வொகெ	ஜகத்தின்
யலவா	(ஆஸ்ரிதஸமாக்கணத்தினாலுண்டான கீர்
	கத்தியினல்
ஜஹ்வீ	பாகாசிக்கிறவளுமாய்
ஷெவஜுவாடி	(பாஹ்மாதி) தேவர்களால் ஸேவிக்கப்ப
	ட்டவளுமாய்
உகாராடி	(அவர்கள் ஷ்டந்தை) அறிக்கிறவளுமாய்
வழிநீ	மஹாபத்மம் முதலான சித்தியாயுடையவ
	ளுமாய்
தாடி	வேதங்களில் பாஸித்தமாகச் சொல்லப்
	பட்டவளுமாய்
ஸாடி	ஈ என்கிற எழுத்துக்கு அர்த்தமாயிருக்
	கிறவளுமான
ஸ்ரீயடி	ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை
ஹாடி	நான்
வவஷெஜெ	பாபத்திபண் னுகிறேன்
ஜெஹ்வீ	என்னுடைய தாரீதிரியமானது
நஸுதாடி	அழியட்டும் 'என்னுடைய இஷ்டத்தை
	நான் பெறுகக்காக
காடி	உம்மை
ஸாணடி	உபாயமாக
வஜுண	நினைக்கிறேன்.

விசே.—“பத்மிநீம்” என்கிறவிடத்தில் “பத்மநேமி” என்றும்
 பாடம். அதினர்த்தம் - நேமி யென்பது - வண்டிச்சக்கரத்தின் உரு
 னையை. அது வண்டியிலுள்ள பொருளை வேறிடத்தில் அடைவிப்பி
 க்க ஸாதநமாயிருக்கும். அதுபோல் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி தன் கையிலிரு

* வஷெஜெநீ.

க்திற தாமரைப்பூவாகிற மேயினால் அழ்நிதர்களுடைய கஷ்டத்
தைப்போக்கி, அவர்களிடத்தையுள் யனித்துக் கடைசியில் தன் திரு
வடியில் சேர்த்துக் கொள்ளுகிறான்.

விசி.—ஸந்தோஷத்தையுண்டுபண்ணுகிறவளாயும், உயர்ந்த சிற
த்தையுடையவளாயும், கீர்த்தியினால் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற
வளாயும், ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ள தேவர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டவ
ளாயும், எங்கும் வ்யாபிக்கிறவளாயும், மஹாபத்மம் முதலான நிதிக
ளையுடையவளாயும், ஈ என்கிற சப்தத்தினால் சொல்லப்பட்டவளாயு
மிருக்கிற மோக்ஷலக்ஷ்மியை என்னுடைய அநிஷ்டம்நசிக்கக்காகச்
சரணமடைகிறேன்; என்னுடைய அஜ்ஞாநம் விஷயசாபல்யம் முத
லியதூர்க்கி அழியட்டும். மோக்ஷலக்ஷ்மியே! நான் இஷ்டத்தைப்பெ
றுக்கக்காகவும் உன்னையே சரணமாக வடைகிறேன்.

வித்.—சந்த்ரன்போல் ப்ரகாசிக்கிறவளுமாய், மிக்க லாவண்யத்
தை யுடையவளுமாய், ப்ரஸித்தமான கீர்த்தியையுடையவளுமாய்,
ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ள தேவர்களும் ப்ரதிபுடன் ஸேவிக்கத்தக்கவ
ளுமாய், கம்பீர ஸ்வபாவமுடையவளுமாய், தாமரஸதாருபினியு
மாய், (அல்லது) தாமரஸ புஷ்பஸ்வரூபினியுமா யிருக்கிற ஸ்ரீமஹா
லக்ஷ்மியை, இந்த லோகத்தில் யென்னை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று
ப்ரபத்திபண்ணுகிறேன். ஆகையால், என்னுடைய அமங்களமெல்
லாம் நசிக்கட்டும். அப்படி அமங்களங்களைப் போக்கத்தகுந்த உன்
னை நான் சரணமாக அங்கீகரித்தேன்.

சுலோகவெண்து தவஸொயிஜாநெ தாவநஸ்திலவவ்யுகோ
யஸிவஃ | தவஸுமொநி தவஸாநுடிதௌ*ஜாநாநாநாநாநாநா
ஹாசுலக்ஷீ: ||

சுலோகவெண்து ஸூர்யனுடைய காந்திபோன்ற காந்தி
யையுடையவளே!

தவ	உம்முடைய
தவஸு:	அநுகூஹத்தினால்
வநஸ்தி:	பூவிலல்லாமல் காய்க்கிற
ஸிவ:	தேஜஸ்ஸாகிற
வ்யுகோ:	மரமானது
கலிஜாத:	உண்டாயிருக்கிறதா
சுய	அதுக்குப் பிற்பாடு

அ

ஸ்ரீஸுதேவ.

கவுடு

அந்த தேஜஸ்ஸாகிற மரத்தினுடைய

வயராகி

ஜ்ஞாநமாகிற பழங்கள்

தவவா

(உம்முடைய) அதுக்ரஹத்தினால்

கஜராகி

உள்ளேயிருக்கிற

சாயா:

அஜ்ஞாநங்களென்ன

யாது

எந்த

வாஹு:

வெளியிலிருக்கிற தோஷங்களோ? அ

வைகளென்ன

தா:

அவ்விரண்டு விதமான

சுருத்தி:

துர்க்கதிகளை

நாடினா

போக்கட்டும்.

விசேஷம்—“மாயாந்தராயாம்ஸ்ச” என்றும் பாடும். அப்போது, மாயாந்தராயாம் - அஜ்ஞாநத்தையும் பகவத் பதநத்துக்கு விரோதியான விக்ரங்களையும் என்று அர்த்தம்.

விசேஷம் — ஸ்வரீயன் போல் அதிககார்தியையுடைய மோக்ஷலக்ஷ்மியே! உம்முடைய அதுக்ரஹத்தினால் என்னிடத்தில் தேஜஸ்ஸு என்கிற பூவில்லாமல் காய்க்கும்படியான ஒருமரம் உண்டாயிருக்கிறது, ஜ்ஞாநமென்பது அதின் பழம் - அந்த பழம், உம்முடைய அதுக்ரஹத்தினால் என்னுடைய அஜ்ஞாநத்தையும், இந்திரிய வ்யாபாரங்களையும் அழித்து விட்டும்,

விசேஷம் — ஸ்வரீயன் போன்ற கார்தியையுடையவளே! உம்முடைய ஆஜ்ஞாநத்தினால் உம்முடைய கையில் பூவில்லாமல் காய்க்கிற வில்வமரமொன்றுண்டாயிற்று, அதின் பழங்கள் உம்முடைய அதுக்ரஹத்தினால் மரஸ்ஸுக்கும் நேத்ரம் முதலானவைகளுக்கு முண்டான அலக்ஷ்மியைப் போக்கட்டும்.

உவெவெதுஜாநமெவஸவஃகீதிபூணிநாஸஹ ।

வ்யாடிஹதெதாவிராவெஷ்டுஹிஸகீதிபூணிநாஸஹ । எ.

தெவஸவஃ

தேவர்களுக்குத் தோழனான பகவானும்

கீதிபூ

யசஸ்ஸம்

ணிநாஸஹ

ரத்தங்களோடுகூட

சாடி

என்னை

உவெவெது

அடையட்டும்

சுவலிங்	இந்த
நாடுஷா	லோகத்திலே
புராணம்தொடர்வா	உண்டானேன்
செ	என்பொருட்டு
கிதிட்ட	யாஸ்ஸையும
ஐயிடு	(ஸமஸ்தவஸ்துக்களின்)ஸம்ருத்தியையும்
ஐராது	கொடுக்கட்டும

விசே.—“தேவஸக:” என்கிற விடத்தில் “தேவிஸஹ” என்றும் பாடம். அப்பொழுது, தேவி - லக்ஷ்மியே! ஸஹ - ஓரேகாலத்தில் என்று அர்த்தம்.

விசு.—பகவான் என்னிடத்தில் ப்ராஸந்ருகட்டும்; வித்யையினு
லும் ஐச்வர்யத்தினுலும் எனக்கு ப்ராஸித்தியுண்டாகட்டும்; அநேக
விதமான ரத்னங்கள் என்னிடத்தில் சேரட்டும். இந்த லோகத்திற்
பிறந்த எனக்கு யசஸ்ஸையும் ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடைய பூர்த்தியை
யும் கொடுக்கட்டும்.

வித்.—தேவனென்றால் மஹரேதயன். அவனுக்குத் தோழன் குபேரன். கீர்த்தியென்றால் யசஸ்ஸுக்கு அதிஷ்டான தேவதையான யக்ஷுகள் விகை. (அல்லது) குபேரனுடைய பணம் வைக்கும் வீடு. மணியென்றால் சிந்தாமணி யென்கிற கேட்டைதக்கொடுக்கிற ஒரு ரத்தம் ; (அல்லது) குபேரனுடைய பணத்துக்கு அதிகாரி. இவர்கள் என்னை யடையட்டும். இந்த லோகத்திற் பிறந்த எனக்கு யசஸ்ஸையும், ஸமஸ்தவஸ்துக்களின் பூர்த்தியையும் கொடுக்கட்டும்.

கூடும் திவாஸாபிமாஜெ, ஷாபிமாஜிம் நாஸாயாபிமாஜி.

கவனித்திவந்த அம்மவன் அந்த நேரத்தில் அந்த மூலையில்
அ. 1

சுதந்திரவாஸாஜிதாழ் பசிதாஹம் இவைபாகித மாலிங்கத்தத யு
 ண்டுபண்ணகித .

ஜெ. ஷாழி பெரியவளான

சுயக்நிழல் அலகும்பியை

சுறுஷ் நான்

நாஸயாதி (உம்முண்டய அதுகாஹத்தால்) போக்க
டிக்கேறன்

சுவாமிநிதி தாரித்ரியத்தையும்

ஸவ-பூரூ
கஸப்யஜிஹ
ஜெ
மூஹாஸி
நிணபூசு

ஸமஸ்தமான
வ்ருத்தியில்லா மையையும்
என்னுடைய
விட்டில் நின்றும்
போக்கடியும்.

விசே.—அபூதிம்-க்ருஹம், பூமி, தோட்டம் முதலான ஸம்பத் துக்கு விரோதியும், அஸம்ருத்தம் - ரத்னம், வஸ்த்ரம், தாந்யம் முத லான ஸம்ருத்திக்கு விரோதியுமான-அலக்ஷ்மியைப் போக்கடியும்.

விசி.—பசி தாஹம் முதலிய அசுத்த ஸ்வரூபமாயும் இதற்கு மு ன்பு வெகுநாளாய் வ்ருத்தியடைந்து மிருக்கிற அஜ்ஞாநம் தாரித்ர யம் முதலான அலக்ஷ்மியை உம்முடைய ஆஸ்ரய பலத்தினால் நான் அழித்து விடுகிறேன். இதுக்கு முன்புள்ள அஜ்ஞாநம் விஷயசாப் ல்யம் முதலான அலக்ஷ்மியை என்னுடைய சரீரத்தில் நின்றும் துறத்தும்.

வித்.—பசி தாஹம் முதலிய அசுத்தத்தையுண்டாக்குகிறவனும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியான உமக்கு முன்னே பிறந்தவளுமான அலக்ஷ் மியை நான் நாசம்செய்து விடுகிறேன். ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியே! ஏழ் மையையும் குறைவையும் என்விட்டில் நின்றும் வெளியில் துறத்தும். மஹாபாரதாஹாபாஷ்ய-பூசு-நித்ய-வஸுஷா-கஸீஷிணீஸு ।

ஸவ-பூரூ-ஹிதா-நா-கா-பி-ஹா-வ-ஹ-யெ-ஸ்ரீ-யஸு || கூ.
மஹாபாரதாஸு பரிமளத்தை லக்ஷணமாக வுடையவனும்

(தன்னுடைய வாஸஸ்தாநத்தைப் பரி மளிக்கப்பண்ணுகிறவனும்)

ஹாபாஷ்ய-பூசு (பிறரால்) அவமாதம் பண்ணப்படாதவ னும்

நித்ய-வஸுஷாஸு எப்போதும் பரிபூர்ணையும்
கஸீஷிணீஸு எல்லா ஸம்ருத்திகளையுடையவனும்

ஸவ-பூரூ-ஹிதா-நாஸு ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும்
ஸவ-பூரூசு நியமகத்தைப் பண்ணுகிறவளுமான

ஹிதாஸு அந்த

ஸ்ரீ-யஸு ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை

ஹ-ஹ இநத க்ருஹத்தில்

உ-ப-ஹ-யெ அழைக்கிறேன்.

விசே.—கந்தத்வாராம் - தன் வரவுக்குப் பரிமளத்தை ஸாதரமாகவுடையவன் ; தன்னுடைய ஆராதனத்துக் குப்பைபாகியாக சூதநம் புஷ்பம் தூபம் முதலிய பரிமள தர்வங்களுையுடைய க்ருஹத்தில் வஸிக்கிறவன். தூராதர்ஷாம் - பரிமள வஸ்துவில்லாதவர்களுக்கு அடையப்போகாதவன். நல்ல பரிமளமுள்ள விடத்திலேயே லக்ஷ்மீ வாஸம்செய்வன் என்று தாத்பர்யம்.

விசி.—எவ்விடத்தில் நிரதியமான பரிமளம்விசுகிறதோ? அந்த பரிமளத்தைக்கொண்டு இவ்விடத்தில் லக்ஷ்மீ வஸிக்கிறாளுென்று அறியத் தகுந்தவருமாய், அஞ்ஞானிகளுக்கு எவ்விதத்தாலு மறியப்போகாதவருமாய், எப்போதும் நிறைந்த ஐச்வரியத்தையுடையவருமாய், யானை குதிரை முதலான ஸம்பத்துக்களை யுடையவருமாய், ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் ஆதாரமுமாயிருக்கிற அந்த மோகூலக்ஷ்மியை என்னிடத்தில் அழைக்கிறேன்.

வித்.—வாஸநையை லக்ஷணமாகவுடையவளாயும், ஒருவராலும் சாதிப்பிக்க வொண்ணாதவளாயும், எப்போதும் பயிர் முத்தியவைகளால் நிறைந்தவளாயும், பசுக்கூட்டத்தின் ஸம்ருத்தியையுடையவளாயும், ஸமஸ்த ஜீவன்களுக்கு மாதாமாயுமிருக்கிற பூமிஸ்வரூபமான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை இந்த லோகத்திலழைக்கிறேன்.

உநஸஃகாஸிராகுதிவாவஸுதஸீபீஹி |

வஸூநாஸூவபிஹஸுஜயிஸ்ரீஸூயதாஸ்யஸஃ ||

க௦.

உநஸஃ	மனஸ்ஸினுடைய
காஸு	ஆசையையும்
சூகூதிஸு	ஸந்தோஷத்தையும்
வாவஃ	வாக்கினுடைய
ஸதஸு	உண்மையையும்
வஸூநாஸு	பசுக்களுடைய
ஸவஸு	ஸ்வரூபத்தையும்
சுஹஸு	தர்யத்தினுடைய
ஸவஸு	ஸ்வரூபத்தையும்
யஸஃ	கீர்த்தியையும்
சுஸீபீஹி	அடைவோம்
ஸ்ரீ	ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி

பிழி

என்னிடத்தில்

புயதாடி

ஆசிரயிக்கட்டும் (இருக்கட்டும்).

விசே.—மநஸ்ஸினாலாசைப்பட்டது, மனோரதத்தினால் ஸங்கல்பித்தது, வாயினால் யாசித்தது, பசுக்களையும் தாங்கியதையுமுடையவனென்கிற ப்ரஸித்தி இவைகளை நாங்கள் அநுபவிக்கக்கடவோம். இதற்காக ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி என்னை யடையட்டும்.

விசி.—மநஸ்ஸின விச்சித்தது, ஆர்த்தம், வாக்கின் உண்மை, பசு அந்நம் இவைகளின் ஸம்ருத்தி, இவைகளை யடையக்கடவோம், மோக்ஷலக்ஷ்மியும் கீர்த்தியும் என்னை யடையட்டும்.

வித்.—பசுக்களின் பால் பெய் முதனியவை, அநேக ரஸங்களோடுகூடிய அந்நம் இவைகளை புஜிப்போம். ஸம்பத்தும் யசஸ்ஸும் எனக்குண்டாகட்டும். மிகுந்தது முன்போல்.

கடிபுரெநபு, ஜாலுதாபிஸம்ஹகடிபுரெ

ஸ்ரீயம்வாலாயபெகூவெலா தராவஹிநீழ்||

கக.

கடிபுரெந

கர்த்தமனென்று பேரையுடைய உன்

னாலே

பு ஜாலுதா

(ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி) பெண்ணாக ஆளுள்

கடிபுரெ

கர்த்தமனே !

பிழி

என்னிடத்தில்

ஸம்ஹ

இருக்கும்

பெ

என்னுடைய

கூவெ

வாழ்ச்சியில்

பாதாடி

(எனக்குத்) தாயாரான

வஹிநீழ்

தாமரைப்பூமாலையையுடைய

ஸ்ரீயம்

ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை

வாலாய

வாஸம்பண்ணும்படி செய்யும்.

விசே.—ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி க்ஷீரஸமுத்தரத்தில் ஆவதரித்தபோது கர்த்தமர் என்கிற ரூஷி அந்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை நீ எனக்குப் பெண்ணாகவேணும் என்று எடுத்து வளர்த்தார் அதுமுதல் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்குக் கர்த்தமர் தகப்பனாரானார்.

விசி.—கர்த்தமனே ! மோக்ஷலக்ஷ்மீ தன் கடாக்கூத்தினும்மை ஸ்ரீரஷ்டாகச் செய்தாள். அப்படி லக்ஷ்மீகடாக்கூம் பெற்றநீர் என்

னிடத்தி லநுகர்ஹம் பண்ணவேணும். நீர் புருஷகாரம்பண்ணி ஸகல ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்குறிவளாய் தாமரைப் பூமாலையை யணிந்திருக்கிற மோக்ஷலக்ஷ்மியை என்னுடைய குலத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணும்படி செய்யும்.

வித்.—கர்த்தமரே! உம்மால் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மீ நல்ல பிள்ளையை யுடையவளாக ஆளுள். அப்படி ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்குப் புத்ரரான நீர் என்னுடைய க்ருஹத்தில் வாஸம் செய்யவேணும். கமலமாலையைக் தரித்த உம்முடைய மாதாவான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை என்னுடைய குலத்தில் வாஸம்பண்ணும்படி செய்யும்.

சுவஸுஜனஹிபிராநிவிஶ்ணுவஸுமெ

நிவபெவீரோதாஸுபிரியவாஸயபெகுவெ॥

௧௨.

சுவ:

ஹிபிராநி

ஸுஜனஹி

விஶ்ணு

பெ

ஸுமெ

வஸு

பெவீ

ரோதாஸு

பிரிய

பெ

குவெ

நிவாஸய

வ

ஜலமானது(உம்மால்அதுப்பப்பட்டதாய்)

தயிர்நெய்முதலிய ஸ்நேஹத்தையுடைய

வஸ்துக்களை

உண்டுபண்ணட்டும்

சிக்ஷிதரே!

என்னுடைய

க்ருஹத்தில்

வாஸம்பண்ணும்

ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற

எனக்குத்தாயாரான

ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை

என்னுடைய

க்ருஹத்தில்

வாஸம்பண்ணிவைவும்

அவ்யயம்.

விசே.—சிக்ஷிதர்என் பவர் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் சோயிலில்வாரபாலர் என்று புராணங்களில் ப்ரஸித்தம்.

விசி.—சிக்ஷிதரே! அம்,ந,த ஸ்வரூபிணியான மோக்ஷலக்ஷ்மி உம்முடைய புருஷகாரத்தால் ஜகத்தை நல்ல குணங்களையுடையதாக ஸ்ருஷ்டிக்கட்டும். நீர் என்னுடைய க்ருஹத்திலே வாஸம்செய்யவேணும். அவ்வளவே யன்றிக்கே, ஸகல ஜகத்துக்கும் காரண

மாய் மிகவும் விளங்காகின்றதுள்ள மோக்ஷலக்ஷ்மியை என்னுடைய வம்சத்தில் ஸ்ரீமாத வாஸம் செய்விக்கவேணும்.

வித.—ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்குப் புத்ரரானசிக்லீதரே! ஜலதேவதை பால் தயிர் முதலான ஸ்ரீதேவதைபுடைய வஸ்துக்களை யுண்டாக்கட்டும். நீர் என் க்ருஹத்தில் வாஸம் செய்யவேணும். உமக்குத் தாயாரான ஸ்ரீதேவியை என்னுடைய குலத்தில் வாஸம் செய்விக்க வேணும்.

சுராவாஸாரிணீ*வாஷிவிஜ்ஜாஹ்வஜாமிநீ|

வந்தூஹிரணயீ*வக்ஷிஜாதவெஷாஜாவஹ||

சுந.

ஜாதவெஷ:

பகவானே !

சுராவாஸாரிணீ

(சுதீரஸமுத்ரத்தின் நிவகைளினால்) நனை

ந்தவளாயும்

வாஷாரிணீ

கமலப்பூவில் வாஸம்செய்கிறவளாயும்

வாஷி

புஷ்டிஸ்வரூபையாயும்

விஜ்ஜா

பிங்களமென்கிற (பொன்போன்ற) நிறத்

தையுடையவளாயும்

வஜாமிநீ

தாமரைப் பூமாலையையுடையவளாயும்

வந்தூ

ஸந்தோஷிப்பிக்கிறவளாயும்

ஹிரணயீ

ஹிரண்யம் முதலான தங்களை யுடையவ

ளாயிருக்கிற

வக்ஷி

ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை

ஜி

எனக்கு .

சுவஹ

அடைவிப்பியும்.

விசே.—ஆர்த்ராம் = தமையினால் பூர்ணமானவள். “புஷ்டிம்” என்கிற விடத்தில் “பஷ்டிம்” என்றும் பாடம். அப்போது ஸகல யஜ்ஞங்களையும் நிறைவேற்றிக் கொடுக்கிறவள் ; அல்லது தடிபோ விருக்கிற விக்ரஹத்தையுடையவள்.

விதி.—ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவே ! அம்ருதத்தினால் நனைந்திருக்கிற திருமேனியையுடையவளுமாய், அந்தரிக்ஷலோகத்துக்கு ஈஸ்வரியுமாய், (அல்லது) எல்லாருடைய ஹ்ருதயகமலத்தில் வஸிக்கிறவளுமாய், தாமரைமாலையையுடையவளுமாய், ஆந்தஜநகையுமாய், பரிசுத்தையுமாயிருக்கிற மோக்ஷலக்ஷ்மியை என்னிடத்தில் சேர்ப்பியும்.

வித்.—புஷ்கரிணீம் - யானைகளின் தும்பிக்கையினு லுபிஷ்டகம் செய்யப்பட்டு அதினால் நனைந்திருக்கிற விக்ரஹத்தையுடையவள், புஷ்டிக்கு அபிமானிதேவதையாய், (அல்லது) புஷ்டிஸ்வரூபையானவள். மிகுந்தது முன்போல்.

சூரூபம் யுகரிணீயவ்விஸுவணாஹேஜாமிநீ |

ஸூரூபாஹிரணயீயக்ஷீஜாதவெஷாஜிவஹ || கச.

ஜாதவெஷ:

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவே !

சூரூப

அம்ருதத்தினால் நனைந்திருக்கிற திருமே

னியையுடையவளாயும்

யுகரிணீ

செங்கோலைத் திருக்கையிலுடையவளா

யும்

யவ்வி

தண்டம்போல் ருஜுவாயிருக்கிற திரு

மேனியையுடையவளாயும்

ஸுவணா

நல்ல நிறத்தையுடையவளாயும்

ஹேஜாமிநீ

ஸ்வாநந்தத்தினால் செய்யப்பட்ட மாலை

யையுடையவளாயும்

ஸூரூப

ஸூர்யனைப்போல் ப்ரகாசிக்கிறவளாயும்

ஹிரணயீ

ஹிரண்யம் முதலிய தங்களையுடையவ

ளாயுமிருக்கிற

யக்ஷீ

ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை

ஜி

என்னுடைய (விஷயத்தில்)

சூவஹ

ஆவாஹநம்பண்ணும் ; ஸ்திரப்படுத்தும்.

விசே.—“யுகரிணீயவ்விஸுவணாஹேஜாமிநீ” என்கிறவிடத்தில் “புஷ்கரிணீம் புஷ்டிம்” என்றும் பாடம். அப்போது, புஷ்கரிணீம் என்றதற்கு முன் சொன்னதே அர்த்தம். புஷ்டிம் - புஷ்டிஸ்வரூபமானவள். ஸூர்யம் - லோகத்தை செவ்வையாய் நடப்பிக்கிறவள்.

விசு.—யுகரிணீம்-லோகபரிபாலனத்துக்காக செங்கோலைக்கையிலுடையவள். யஷ்டிம் - தர்மதண்ட ரூபமாயிருக்கிறவள். ஸூர்யம் - வாக்ரூபமாயிருக்கிறவள். அந்த மோக்ஷலக்ஷ்மியை என்னிடத்தில் அடைவிப்பியும். மிகுந்தது முன்போல்.

வித்.—யுகரிணீம் - செங்கோலையுடையவள். (அல்லது) பாபம் செய்தவர்களை சிக்குக்கிறவள். (அல்லது) தண்டம் என்கிற ஆயுத

தந்தக் கையிலுடையவள். யஷ்டிம - தண்டஸ்வரூபையானவள். ஸுவர்ணம் - விசேஷமான அழகையுடையவள். ஸூர்யாம்-ஸூர்யரூபையாயிருக்கிறவள். மிருந்தது முன்போல்.

தாண்டிசுவஹஜாதவெடொலுக்கீழ் நவமாலீநீழ் | யவ்யூம்
ஹிரண்யம் ப்ருஹதம்மாவொடொலுக்கீழ் ஸூரநு விநெய்யம்வாரு
ஷாநஹ்யு || கரு.

ஜாதவெடி:

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவே !

யவ்யூழ்

எந்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி (என்னுடைய க்ரு
ஹத்தில் வாஸம்செய்தால்)

ப்ருஹதம்

அதிகமான

ஹிரண்யம்

தந்ததையும்

மூரவ:

பசுக்களையும்

சூரநு:

பரிசாரிகைகளையும்

வாருஷாநு

குதிரைகளையும்

சுஹ்யு

புத்ரபௌத்ரர்களையும்

விநெய்யம்

நான்

தாழ்

அடைவேளே

லக்ஷ்மீ

அப்படிப்பட்ட

மே

மோகூலக்ஷ்மிமய

என்பொருட்டு

என்பொருட்டு

சுநவாயினீழ்

சுநமில்லாதவளாக

சுவஹ

அடைவிப்பிடும்.

விதி.—எந்த மோகூலக்ஷ்மியின் கடாகூத்தினால் தந்தம், பசுக்கள், பரிசாரிகைகள், குதிரைகள், புத்ராதிகள் இவை முதலான ஐஸ்வர்யத்தை யடைவேளே; ஸ்வரமீ! அந்த மோகூலக்ஷ்மி என்னிடத்தில் எப்போதும் வஸிக்கும்படி செய்யவேணும்.

விதி.—எந்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் கடாகூத்தினால் தந்தம் கோமுதலிய இந்த ஸம்பத்துக்களுண்டாகுமோ? அந்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி என் க்ருஹத்திலே நித்யமாய் வஸிக்கும்படி செய்யவேணும்.

ஸ்ரீஸூக்தம்.

ஸம்பத்தாகக் கோறுகிறவன் இந்த ஸ்ரீஸூக்தத்தில் பதினேந்துருக்குக்களையும் தினந்தோறும் ஜபிக்கக்கடவன். ஜபத்துக்கு முதல்

லில் இந்த ருக்குக்களைக் கொண்டே ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு ஆராதனம் செய்பவென்றும், அதின் காமம்.—இதில் ஹரிண்டவர்ணம் என்கிற முதல் ருக்கினால் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை ஆவாஹனம் செய்து, தாமம் ஆவஹம் என்கிற இரண்டாவது ருக்கினால் ஆஸநமும், அஸ்வபூர்வாம் என்கிற மூன்றாவது ருக்கினால் அர்க்யமும், காமஸோஸமிதாம் என்கிற நாலாவது ருக்கினால் பாத்யமும், சந்த்ராமபாபாஸாம் என்கிற ஐந்தாவது ருக்கினால் ஆசமமும், ஆதித்யவரீணை என்கிற ஆறாவது ருக்கினால் ஸ்ரீரமமும், உஸபதுமாம் என்கிற ஏழாவது ருக்கினால் வஸ்த்ரமும், சுஷூத்பிபாஸாம் என்கிற எட்டாவது ருக்கினால் திருவாபாணமுகமும், கந்த்வாராம் என்கிற ஒன்பதாவது ருக்கினால் சந்தனமும், மகஸ்காமம் என்கிற பத்தாவது ருக்கினால் புஷ்பமும், கர்தமேந என்கிற பதினோராவது ருக்கினால் தூபமும், ஆபஸ்ஸருஜந்து என்கிற பன்னிரண்டாவது ருக்கினால் தீபமும், ஆர்த்ராம் புஷ்கரிணீம் என்கிற பதின்மூன்றாவது ருக்கினால் ரெய் சர்க்கரை சேர்த்த பாயஸாந்த கிவேதமும், ஸமர்ப்பித்து, ஆர்த்ராம் யுகரிணீம் என்கிற பதினாலாவது ருக்கினால் பாதக்ஷிணம் செய்யவேண்டியது, ஸ்நானம், வஸ்த்ரம், நைவேத்யம், ஸமர்ப்பித்த பின்பு ஆசமனம் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டியது, பின்பு அக்தியைப் பரதிஷ்டைபண்ணி பரிஷேசனம் பண்ணி அந்தரம் பெய்யினால் ஒவ்வொரு ருக்குக்கும் ஆதியில் பரணவந்தையும் கடைசியில் ஸ்வாஹா என்கிறதையும் சேர்த்து ஹோமம் செய்யவேண்டியது, பின்பு வில்வமரத்தின் ஸமித்தினுலும் பலாசமரத்தின் ஸமித்தினுலும் முன்போலவே ஒவ்வொரு ருக்கினுலுமே ஹோமம் செய்து பின்பு பெய்யினால் ஹோமம் செய்து ஹோமத்தை முடித்து அதற்குப்பிற்பாடு ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை யாதித்துக்கொண்டு ருக்குக்களின் முதலில் பரணவந்தையே சேர்த்து இரபத்தெகட்டுதரம் ஸ்ரீஸூக்தத்தை ஜபம்செய்து கடைசியில் தாம்மஆவஹம் என்கிற பதினாந்தாவது ருக்கினால் உதவாஸகம் செய்யவேண்டியது, இப்படிதினந்தோறும் செய்தால் அகண்டமான ஐசுவர்யத்தையடைவது. இதின் ஒவ்வொரு ருக்கை ஜபித்தால் ஒவ்வொரு பலத்தைக் கொடுக்கும் அதில்—கவது தேஜஸ்ஸுபேராகம் சந்த்ரலோகங்களுடும், உவது பசுதாஸீதாஸர்களையும், ஈவது ராஜ்யசததுருநாசங்களையும், சுவது விந்யையையும், ஈவது புனதபல் ராஜஸம்மாங்களுடும், சுவது சாஸ்வதமான தந்தையையும், எவது குபேரதாசனம் சிவகாமணி நவநிலகளி எப் பராப்தியையும், அவது தாரித்ய நாசத்தையும், கூவது க்ருஷி

யினால் தநவ்ருத்தி பசுதாந்ய ஸம்ருத்திகளையும், சு0-வது வாக்ஸி த்தியையும், கக-வது ஸந்தாநத்தைத்யும், சு2-வது உயர்ந்த அந்நத் தையுந், சு3-வது யானை குதிரைகளையும், கசு-வது ராஜ்யத்தையும், கரு-வது வித்யையையும் கொடுக்கும்- தநத்தை எல்லாம் கொடுக்கும்.

ஸவ்யாவ்யாநம் ஸ்ரீஸூக்தம் ஸம்வண-பூ.

ஸ்ரீஸூக்தம்,

பூஸூக்தம்.

—:0:—

ஹுதிஹுதி ராஜ்யவ-பரிணாஹுரிஷ்ணேஹிஹா

உவவெஸுதெஷ்வரேஷுதேத்யுரிஷ்ணேஷுராயாஷ்யெ||

க.

ஹுதி

பூமிதேவிபே !

ஹுதி

பாப்பினால்

ஹுதி:

பூமியாகவும்

வரிணா

மேன்மையினால்

ஷுள:

ஸ்வர்க்கலோகமாகவும்

ஹிஷா

மாஹாத்மயத்தினால்

ஹரிஷ்ண

அத்தரிஷ்ணலோகமாகவும் ஆகிறீர்

ஹிஷ

அகண்டமாரிருக்கிறவளே !

ஹி

உம்முடைய

உவவெஸு

ஸமீபத்தில்

ஹரிஷ

மாபாபவையுபவிக்கயோக்யனாயும்

ஹிஷ

(ஸ்வர்க்கம் மோக்யம் முதலான) மேல்

லோகங்களுக்குப்போக யோக்யனாயும்

ருக்கிற (இந்த ஜீவாத்மாவை)

ஹரிஷ

பரமாத்த்மபவத்துக்கு யோக்யமான ஜ்

நாதத்தையும்பொருட்டு

ஹிஷ

(உம்மிடத்தில்) வைக்கிறேன்

ஸிசிஷ்டாத்வைதம்.

பூமிதேவியென்பவள் க்ஷமை என்கிற குணத்துக்கு அதிஷ்டாந தேவதை. க்ஷமையாவது - பிறர் தன்னிடத்தில் எவ்வளவு குற்றம் செய்தபோதிலும் அவர்களைத் தண்டிக்கத் தனக்கு வல்லமையிருந்த போதிலும் தண்டியாமல் அக்குற்றங்களைப் பொறுத்தல். அந்த பூமி தேவி, பூமி முதலிய கீழ்லோகங்களென்ன, ஸ்வர்க்கம் முதலிய மே ல்லோகங்களென்ன, நடுவிலுள்ள அந்தரிக்ஷ லோகமென்ன ஆக மூன்றுவகைப்பட்ட லோகங்களின் ஸ்வரூபமாயிருக்கிறாள். அதா வது - அவைகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து அந்த லோகங்களையும் அதின் மூலமாய் அங்கங்குள்ள வஸ்துக்களையும் கீழ்விழாமல் தரித் துக்கொண்டிருக்கிறாள். அங்கங்குள்ள ப்ராணிகள் மலமுத்திரங்க ளைச் செய்தல், வெட்டுதல், குத்தித்தல் முதலிய அநேகமான பிழைக ளைச் செய்தபோதிலும் அவைகளைப் பொறுத்துப் பின்பு அவர்களு க்குவேண்டிய ஆஹாரத்தையும் தங்களிஷ்டப்படி க்ரீடிக்க இடத் தையும் கற்பித்துக்கொடுத்து ரக்ஷிக்கிறாள். அப்படிப்பட்ட பூமி தேவியைத் தனக்கு பரமரட்டாவினிடத்தில் பக்தியையுண்டாக்கித் தரவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறது.

பூமிதேவியே! உமக்கு, வ்யாபித்தல், மேன்மை, மஹத்வம் என்கிற குணங்களுண்டு. அவைகளில் வ்யாபித்தலென்கிற குணத் தையுடையவளாய் பூமியில் ப்ரவேசித்து அங்குள்ள ப்ராணிகளுக்கு இடுக்கின்றிக்கே யதேச்சமாய் ஸஞ்சரிக்கைக்குத் தகுந்த பரப்பையு டைய பூமியாயிருக்கிறீர். மேன்மை என்கிற குணத்தையுடைய வளாய் ஸ்வர்க்கத்தில் ப்ரவேசித்து எல்லாருக்கு மனுக்வொண்ணாத தாய் புண்யவான்களுக்கே யோக்யமான மேன்மையையுடைய ஸ்வர்க் க்லோகமாயிருக்கிறீர். மஹத்வம் என்கிற குணத்தையுடையவ ளாய், அந்தரிக்ஷம் என்றால் ஆகாசத்தில் ப்ரவேசித்து, நிராதார மாய் ஸஞ்சரிக்கிற ஸூரியன் சந்த்ரன் முதலிய க்ருஹங்கள் பக்ஷி கள் இவைகளைக் கீழேவிழாமல் தாங்கிக்கொண்டிருக்கையாகிற மஹ த்வத்தையுடைய அந்தரிக்ஷ லோகமாயிருக்கிறீர். அல்லது - பூமி யென்கிறது தாய்ம் ரத்தம் முதலான சிறந்த வஸ்துக்கள் உண்டா கும் தேசம். திவ் என்கிறது தேவர்கள் க்ரீடிக்க ஆசைப்படும்படி யானதேசம். அந்தரிக்ஷமென்கிறது நிராதாரமான ஸூரிய சந்த் ரதிகள் ஸஞ்சரிக்கும் தேசம். இவைகளில் நீர் ப்ரவேசித்து பூமி யை முற்கூறிய சிறந்த வஸ்துக்களுண்டாகுகைக்குத் தகுந்த பரப்

ஸையுடையதாகவும். எவர்க்கத்தையே தேவர்களும் ஆசைப்படுப்படியான மென்மையுடையதாகவும், ஆகாசத்தையும் நகைநாங்களை யும் பகைகளையும் தாங்கிக்கொள்ளும்படியான மஹிமாவைத்தையுடையதாகவும் செய்து அந்தந்த ஸ்வரூபமாயிருக்கிறீர் உம்முடைய மாஹாத்மியம் இவ்வளவென்றொருவராலும் பரிச்சேதிக்கப்போகாது. மேலாகத் தந்தையடைந்து அங்குள்ள பகவானை யநுபவித்து ஆநந்திக்கத்தக்க இந்த ஆத்மாவை உம்மிடத்தில் ஸமர்ப்பிக்கிறேன். இந்த ஆத்மாவுக்கு பகவானிடத்தில் பத்தியாயுணடாக்கித் தரவேணும். அல்லது ஸமஸ்தலோகங்களையு மநுபவிக்கத்தக்க இந்த ஆத்மாவை உம்மிடத்தில் ஸமர்ப்பித்தேன். இந்த ஆத்மாவுக்கு அந்நம் முதலான ஸமஸ்த ஸம்பத்திக்களையும் உண்டாக்கித்தரவேணும்.

இந்த மந்த்ரம் முதல் ஆறுமந்த்ரங்கள் வைத்திரிய ஸம்ஹிதையில் ஐந்தாவது ப்ரஸங்கத்தில் இருக்கின்றன. அவ்விடத்திலும்மந்த்ரங்களை அந்த ப்ரகரணத்துக்குச் சேர்த்தபடி பட்டபாஸ்கரனும் வித்யாரண்யரும் வ்யாக்யாசம் செய்தார்கள்.

பட்டபாஸ்கார்.

இவ்விடத்தில் கார்ஹபத்யாக்கியை பூமி ஸ்வரூபமாக ஸ்தோத்ரம் செய்கிறது. அகண்டிதமான பூமிதேவியே! நீ பரப்பினால் பூமியாகவும் பெருமையினால் ஸ்வர்க்கமாகவும் மாஹாத்மியத்தினால் அந்த ரிக்ஷ லோகமாகவும் ஆனாய். கார்ஹபத்யரூபமான உன் மடியில் புரோடாசம் முதலிய ஹவிஸ்சை புஜிக்கிற அக்கியை அந்நம் முதலான போக்யவஸ்துக்களை யநுபவிக்கைக்குத் தகுந்த ஸம்பத்தின் ஸம்ருத்தி எனக்கு உண்டாக்கக்கூக ஸ்தாபனம்செய்கிறேன். அந்த ஸம்பத்தின் ஸம்ருத்தியைக் கொடுக்கவேணும்.

வித்யாரண்யர்.

கார்ஹபத்யாக்கியை மூன்றுலோக ஸ்வரூபமாக ஸ்தோத்ரம் செய்கிறது. கார்ஹபத்யாக்கியே! பரப்பினால் பூமியாகவும், மேன்மையினால் ஸ்வர்க்கமாகவும், மஹிமாவைத்தினால் அநாதரிக்ஷமாகவும் ஆனாய். கார்ஹபத்ய ஸ்வரூபமான அகண்டிதமான பூமியே! உன்னுடைய மடியில் அந்தந்த புஜிக்கிற கார்ஹபத்யாக்கியை இந்த யாகத்தைச் செய்கிற யஜமானனுக்கு அந்நம் முதலான ஸம்பத்துகள் பூர்ணமாக உண்டாகக்கூக ஸ்தாபனம் செய்கிறேன். நீ யஜமானனுக்கு ஸமஸ்த ஸம்பத்தை யுண்டாக்கித் தரவேணும்.

சூயஜிளஃவ ஸ்ரீரகூஜீஉவ நநா தரவஃ நஃ|
விதரஹுப்யநஃ||

௨.

மளஃ	பூமிதேவியே !
ஃயஸு	இந்த
புருஃ	வெண்மையான நிறத்தையுடைய ஸூர்
	யன்
புயநு	வேகமாகச் செல்லாநின்றனொண்டு
போதஸு	(உலகத்துக்குத் தாயாரான உன்னை
ஃகூஜீஃ	ஆக்ரமித்தான்; சுற்றும் ப்ரதக்ஷிணம்செ
	ய்கிறான்
வஃ நஸு	மறுபடியும்
ஸஃவஃ	அழகிய கமலத்தையுடையவனாய்
விதரஃ	(ஜகத்தைப்) பாலகம் செய்கிற புரீமந்நா
	ராயணனை
ஃஸ நஃ	(தனக்கந்தர்யாமியாக) அடைந்தான்.

விசி.—வாரீர் பூமிதேவியே! தன்னுடைய உதயத்தினால் இருளை
ப்போக்கி ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் ப்ரகாசிப்பித்து உலகத்தை வாழ்
விக்கிற ஸூர்யனும் உலகமாதாவான உன்னை ஓரிடத்திலும் நிற்காம
ல்மிக வேகமாகச்சென்று, ஸகல ஜகத்துக்கும் பாலகனான புரீமஹா
விஷ்ணுவைத் தன் மத்யத்திலெழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு தினம்
தோறும் ப்ரதக்ஷிணம் செய்துவருகிறான்.

பட்ட.—இப்பொழுது கார்ஹபத்யாக்கிய ஸூர்யரூபமாக ஸ்து
திசெய்கிறார். இந்த அக்ரி-கௌ-நடக்கிறதே ஸ்வபாவமாகவுடைய
வன் என்றால், அந்த ஸ்வபாவத்தையுடைய ஸூர்யன். ப்ரஸந்தி -
வெண்நிறத்தையுடையவன். இந்த அக்ரியே ஸூர்யரூபனும் எல்
லா உலகங்களுக்கும் ஆக்ரமிக்கிறான். ப்ரயந் - இடைவிடாமல் நடக்
கிறவன். ஸஃவஃ - சோபனமான கதியையுடையவன்.

வித்.—ஆதித்யஸ்வரூபனை கார்ஹபத்யாக்கி மூன்று லோகத்
தையும் ஆக்ரமித்தான். மாதரம் என்றால் - பூலோகம்; பிதரம் என்
றால் ஸ்வர்கலோகம்; வ என்றதினால் அந்தரிக்ஷலோகமும் தோற்
றுகிறது. பூமி மாதாவென்றும் ஸ்வர்கம் பிதாவென்றும் வேதத்
தில் வேறிடத்திற் சொல்லியிருக்கிறது. மிகுந்தது முன்போல்.

திரிபுலகாரிவிராஜதிவாக்வதஜாயஸிபுயெ |
புதலுஸ்யவஹபுலி||

௩.

திரிபுலகாரி	முப்பதுஸ்தாநங்களில் (முப்பதுமுஹூர்த்தங்களில்)
ராஜதி	(அந்த ஸூரியன் உம்மை ப்ரதக்ஷிணம் பணணிக்கொண்டே) ப்ரகாசிக்கிறான்
வாக்வ	வேதவாக் கானது
வதஜாய	ஸூரியனை
ஸிபுயெ	ஆஸ்ரயிக்கிறது
புலி:	தேஜஸ்ஸுக்களினால்
ஸுஸ்ய	இந்த என்னுடைய
புதி	ப்ரதிசூலநடத்தையை
வஹ	போக்கும்.

விசு.—இவ்விடத்தில் முஹூர்த்தமென்பது இரண்டு நாழிகை. இந்தஸூரியன் ஒருக்ஷணமும் ஒழிவில்லாமல் உம்மை ப்ரதக்ஷிணம் செய்கிறபடியினால் எல்லாராலும் வணங்கப்பட்டவனாய் மிகவும் ப்ரகாசிக்கிறான். ஆகையால் வேதமும் அந்த ஸூரியனை ஸ்தோத்ரம் செய்கிறது. அல்லது, அந்த ஸூரியனிடத்தில் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு எழுந்ருளியிருந்து ஜகத்தினுடைய பரிபாலகத்தில் கொஞ்சமும் ஆலஸ்யம் செய்யாமல் அதுபது நாழிகையும் ஜாக்ரதையாயிருந்து மிகவும் ப்ரகாசிக்கிறான். ஆகையாலவரைப் பிதாவென்கிறது. ஸமஸ்த ப்ராணிகளுடைய ஹ்ருதயத்திலும் வ்யாபித்திருக்கிற அந்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவையே வேதம் ஸ்தோத்ரம் செய்கிறது. ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவே! உம்முடைய தேஜஸ்ஸினால் நான் செய்த பாபங்களைப் போக்கும்.

பட்ட.—ஒரு திநத்தில் முப்பது முஹூர்த்தங்கள் இருக்கிறதங்கள். அந்த முப்பது முஹூர்த்தங்களிலும் வேதமானது ஸூரியனையே ஸ்தோத்ரம் செய்கிறது. அப்படிப்பட்ட மஹாதுபாவனான ஸூரியனை நான் என்ன குற்றம் செய்திருந்தபோதிலும், ப்ரதி குற்றத்தை, அஸ்ய - விடும. அதுத யொன்றையும் மனதில் வைக்கவேண்டாம். என்னிடத்தில் அநுக்ரஹத்தைச் செய்து நான் கொடுத்த ஹவிஸஸை தன்னுடைய கிரணங்களினால் அங்கீகரிக்கும்

வித்.—ஆதித்யஸ்வரூபியான கார்ஹபத்யாக்ரிக்கு முப்பது மு
ஹ-லித்தங்கனும் தேஜஸ்ஸுக்கள். அவை விசேஷமாய் ப்ரகாசிக்
கின்றன. பக்ஷிபோல் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற அந்த ஆதித்யனை
யே வேதம் ஸ்தோத்ரம் செய்கிறது. அப்படிப்பட்ட கார்ஹபத்யாக்
ரியே! உமக்கு நான் என்ன குற்றம் செய்தேனோ? குற்றமாவது உம்
மை உத்வாஸநம் செய்துவிட்டது. அதை யெல்லாம் நினைக்கவேண்
டாம். நாங்கள் கொடுத்த ஹவிஸ்ஸை உம்முடைய ஜ்வாலைகளி
னால் தேவர்களிட மடைவிப்பியும், அல்லது - ஸூர்யன் முப்பது
நாழிகைகளிலும் தேஜஸ்ஸினால் மிகவும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டே
இருக்கிறான். அந்தஸூர்யனை வேதம் ஸ்தோத்ரம் செய்கிறது. அதா
வது - காலையில் ருக்வேதத்தினாலும், மத்யாஹ்நத்தில் யஜுர்வேத
த்தினாலும், ஸாயங்காலத்தில் ஸாமவேதத்தினாலும் ஸ்தோத்ரம் செ
ய்யப்படுகிறான் என்று வேதத்தில் வேறிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

சுலபுபுராணாடிவாநத குணஸ்வரூபிரொவநா|

வபுபுநஹிஷஸுஃ||

சு.

சுலபு	இந்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினுடைய
ரொவநா	தேஜஸ்ஸானது
புராணாசு	ப்ராணநம் என்கிற வ்யாபாரத்தைச் செ ய்தபின்பு
சுவாநதீ	அபாநநம் என்கிற வ்யாபாரத்தைச் செய் யாகின்றனுகொண்டு
சுனஃ	உள்ளே
வரதி	ஸஞ்சரிக்கிறது
பிஹிஷஃ	பெரிய சரீரத்தில் வாஸம்பணனுகிறது மாய்
ஸுஃ	அழகியதுமாய்க்கொண்டு
வபுபுசு	ப்ரகாசிக்கிறது.

விதி.—இந்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவினுடைய தேஜஸ்ஸு ப்ராணி
களுடைய சரீரத்தினுள்ளே பரவேசித்து நரம்பின் வழியாய் வாயு
வை மேல்முகமாக வரும்படிச் செய்கையாகிற ப்ராணந வ்யாபாரத்
தையும், நரம்பின் வழியாய் வாயுவைக் கீழ்முகமாக அடைவிப்பி
டுகையாகிற அபாநந வ்யாபாரத்தையும் செய்து ப்ராணிகளை ரக்ஷித்

தூக்கோண்டு எல்லாராலும் பூஜிக்கத் தகுந்ததாய் மிகவழகுடன் சரீரத்துக்குள் ப்ரகாசிக்கிறது.

பட்ட.—இந்த கார்ஹபத்யாக்கீயின் தேஜஸ்ஸை ஜீவன்களுடைய சரீரத்திற்குள் ப்ரவேசிந்து வாயுவை மேற்புறமாகவும் கீழ்ப்புறமாகவும் அடைவிப்பித்துக்கொண்டு மிகவழகியதாய் ப்ரகாசிக்கிறது.

வித்.—இந்த ஸ-லிர்யனுடைய தேஜஸ்ஸை, ப்ராணாத் - மூச்சு விடுகையோடு ஸமாநமான உதயத்திற்குப் பின்பு, அபாநதி - மூச்சு இழுக்கைக்கு ஸமாநமான அஸ்தமத்ததைச் செய்து கொண்டு, அந்தப் பூமிக்கும் ஸவர்க்கத்திற்கும் நடுவில் ஸஞ்சரிக்கிறது. மஹிஷை - பெரிய மண்டலத்தில் வாஸம்பண்ணுகிற ஸ-லிர்யன். யஜமானனுக்கு ஸவர்க்கத்தைக் கொடுக்கிறான். ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற ஸ-லிர்யரூபமாக ஸ்தோத்ரம் செய்யப்பட்ட கார்ஹபத்யாக்கீயே! உன்னை இனி ஆதாரம் செய்கிறேன் என்று தாத்பர்யம். அல்லது, ஸ-லிர்யனுடைய தேஜஸ்ஸை சரீரத்திற்குள் முக்ய ப்ராணரூபமாயிருந்து ப்ராணனென்றும், அபாநமென்றும், வ்யாநமென்றும், உதாநமென்றும், ஸமாநமென்றும் ஐந்தாவிதமாய் ஸஞ்சரிக்கிறது. இப்படிப்பட்ட கார்த்தியையுடைய ஸ-லிர்யன் உதயம் முதல் அஸ்தமயம் வரையில் ஆகாசத்தை விளங்கச் செய்கிறான்.

யதூகூ ஸ்வரொவபேநு நாயடிவது-பூ|
ஸுகூ உமெததவவ நஸூ ஶீவயாஸி ||

௩.

சுமே

ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவே !

சுவது-பூ

சக்தியில்லாமையினால்

கூ-ஸு

கோபித்துக்கொண்ட நான்

பேநு-நா

கோபத்தினாலே

கூ

உமம்

வரொவவ

விட்டுவிட்டேன் (என்கிறது)

யசு

எனாவோ ?

தசு

அது

தவ

உமமுடைய (அந்நரஹத்தினால்)

வ-ந

மறுபடியும்

ஸுகூ ஶு

என்றாகச்செய்ததாக ஆகட்டும்

கனா

உம்மை

உஜீவயாஜிவரி

ஜ்வலிக்கும்படி செய்கிறோம் (த்யாகம்செய்கிறோம்).

விசி.—இப்படி இந்த லோகத்தில் ரக்ஷித்து, பின்பு மோக்ஷத்தை யும் கொடுத்து ரக்ஷிக்கிற ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவே! உம்மை த்யாகிக்க சக்தியில்லாமல் கோபித்துக்கொண்டு த்யாகம் செய்யாமலிருந்து விட்டேன். இனி எப்போதும் உம்மை நான் த்யாகிக்கும்படி என்னிடத்தில் அனுகூலம் செய்யவேணும். உம்முடைய அனுகூலம் பெற்றவனாய் இனி எப்போதும் த்யாகம் செய்கிறேன்.

பாட்ட.—அக்கியைத்தான் உத்வாஸநம் செய்கை அக்ருத்யமென்றறிந்து அதை மறைத்து அக்கிபே! நான் உத்வாஸநம் செய்ததும் செய்யவேண்டிய ஸத்ருத்யமென்றே செய்தேன். நான் செய்த அக்ருத்யமும் உம்முடைய அனுகூலத்தினால் நன்னடத்தை யாக வாகட்டுமென்று தாத்பர்யம்.

வித்.—தக்ஷிணாக்சியே! உம்மிடத்தில் ஹேமாம் செய்யவேண்டிய புரோடாசம் முதலானவைகளுக்கும் தாத்யம் முதலியவைகளின் ஸம்ருத்தியில்லாமல் தாரித்யத்தினால் கோபித்துக்கொண்டு உம்மை உத்வாஸநம் செய்துவிட்டேன். அதுவும் உம்முடைய அனுகூலத்தினால் உம்மை நன்றாக ஆராதித்ததாக வாகட்டும். இனியும்மை ஆதாநம் செய்கிறோம்.

யதெதூநுபரொவஸுபுயிவீநுஹுஸெ|

சூலிதூரவிஸுதெஹுவஸுவஸுரஹு||

கூ.

நெநுபரொவஸுபு

கோபத்தினால்விடப்பட்ட

தெ

உம்முடைய

யக

எந்ததேஜஸ்ஸானது

புயிவீநு

பூமியை யாதுஸரித்து

ஹுஸெ

லயத்தையடைந்ததீதா?

தக

அந்ததேஜஸ்ஸை

சூலிதூர

(பன்னிரண்டு) ஆதித்யர்களும்

விஸுதெவா

விஸ்வதேவர்களும்

வஸுவஸு

வஸுக்களும்

ஸுரஹு

பரித்தார்கள்.

வித்.—ஆஹவாநீபாக்சியே ! நாநும்மைக் கோபத்தினால் உத்வாஸநம் செய்துவிட்டேன். அதுமுதல் உம்முடைய தேஜஸ்ஸு பூமியில் வீழ்மாய்விட்டது. அந்த தேஜஸ்ஸை ஆதித்யர் முதலானவர்கள் திரிக்கட்டும்.

[illegible]

இந்த மக்களாக இருந்து ஒரு பாஷ்யமும் கிடையாது. இந்த எழு மக்களாக இருந்து அகர்வணவேதத்தின் சேர்த்தென்று சொல்லுகிறார்கள். இப்போது வாழ்கிறவரும் அகர்வணவேதத்திலும் காண்கிறதில்லை. ஆகிலும் பூஸ்திரத்தின் இந்த மந்திரங்கள் எல்லாதேசத்திலும் எல்லா இடங்களிலும் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. இதற்கு அர்த்தம்மாற்றம் சில ஓலை பஸ்தங்களில் எழுதப்பட்டு இருக்கின்றன.

அந்த அர்த்தமே இங்கு எழுதப்படுகிறது. இவைகளில் அநேகமாய் பூமிதேவியின் திருநாமமாயே இருக்கும். இந்த மந்த்ரங்களினால் பூமிதேவி ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறாள்.

வஸுஸுர

மதம் முதலான தங்களை தரிக்கிற

வஸுயா

அந்த தங்களைப்போஷிக்கிற

வாவஸீ

தாய்மரபுடைய தந்தையுடைய

ஷெவீ

ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற

ஷெலீநீஷெவீ

பூமிதேவியானவள்

ஸுர

என்னிடத்தில் அநுகரஹத்தையுடையவ

ளாக ஆகட்டும்

விக்ருணா

(என்னை)ரக்ஷித்தவர்களுக்கும்(எனக்கும்)

ஸ்ரோத்ரு-உக்ஷு-உந்

சாது, கண், மஸஸு முதலிய இந்திரி

யங்களையும்

ஸ்ரஹவஸு

ப்ரஹ்மதேஜஸஸையும் கொடுக்கட்டும்

ஸத்யாபந

ப்ரஹ்மத்தை ஸ்தாரமரகவுடையவளே!

ஸதந

ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும் வாஸஸ்தார

மாயிருக்கப்பட்டவளே!

ஹிரண்முகி

ஸுவர்ணத்தைத்தன் மதப்பத்திலேயுடைய

ஷெவீ

கீரித்துக்கொண்டிருக்கிற

பூவலு

உத்திருஷ்டமான வஸ்துக்களை யுண்டிப

ண்ணுகிற

வரீ

வரம் என்கிற நிதியையுடைய

ஷெவீ

தேவனான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவக்குப் பத்தி

யான நீர்

வீடி

(என்னிடத்தில்) அநுகரஹத்தைப் பண்

னும்

ஸசிஷுவதீ

ஸமுத்தத்தையுடைய

ஸாவிக்ரீ

ஜகத்காரணமான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின்

பந்தியான

சுந்

ப்ராணிகளை ஜீவிப்பிக்கிற

சுஹீ

மஹத்தையுடைய

சுஜீ

ஸமஸ்த க்ரியைகளுக்கும் ஸாதகமாயிரு

க்கிற

உஅ

பூவசுத்தம்.

உஹ:

புரணீ

உஹ:

விவீஷணீ

ஐநு.வசீ

வா-ராவசீ:

உஹ

வாவிநீ

வெவீ

ஹுஜெஹுஜெ

புஜெயஜெ

வாதிஷா:

வாப-சீ

ஜஸயிநீ

ஹி.யாபாரச

சுஜா

சுஹாவரி

வசீ

ஸா

ஜெஹீ

சுஜாய

உவரி

கொண்டாடப்பட்டிருக்கிற

ஸமஸ்தத்தையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற

தேஜோரூபமாயிருக்கிற

(உம்மை யாஸ்ரயியாதவர்களுக்கு) பயங்கரமாயிருக்கிற

ஸகலமான ஐஸ்வர்யங்களை யுடைய சீமம் நாராயணனுக்குப் பத்தியான

தேவர்களாலாஸ்யிக்கப்பட்டிருக்கிற

இந்த ஜகத்தில்

பார்திருக்கிற

பூமிதேவியான நீர்

சிகரம் முதலான உயர்ந்த ஸ்தானங்களிலும்

யாகமுதலான ஸ்ரேஷ்டமான கார்யங்களிலும்

இருக்கிறீர்

வாயு முதலான வேறு பூதங்களுக்கு ஆதாரமாயிருக்கிற

ஸமுத்ரஜலத்தின்மேல் படுத்திக்கொண்டிருக்கிற

ஸம்பத்து ரூபமான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியை தரித்துக்கொண்டிருக்கிற (ஸமஸ்த ஸம்பத்துக்களையுடைய)

ஜந்மமில்லாமலிருக்கிற

ஜ்ஞானமில்லாதவர்கள்மேல்

பூர்ணகடாக்ஷத்தை யுடையவளாயிருக்கிற

அப்படிப்பட்ட

பூமிதேவியானவள்

மோக்ஷத்தையுடையொருட்டு

தன்மேலே

ய.த

ஸமஸ்த ப்ராணிகளையும் தரிக்கிறாள் (ப்ராணிகளுக்கு மோக்ஷஸாதகமான அநுஷ்டானங்களைச் செய்கைக்குத்தானா தாரமாயிருக்கிறாள்).

விஷ்ணுவதீழ்

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு ஜகத்தை ஸம்ரக்ஷித லக்ஷக்காயத்நம் செய்யும்போது அதற்குத் தானும்கூட விருந்து அக்காரியத்தை நிறைவேற்றி வைக்கிறவள்

ஜாயவபியாழ்

ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியோடு ஸர்வேஸ்வரன் ஏகாஸனாய்க் கலந்திருக்கும்போது அந்த ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்குத் தான் ஸ்தநம் முதலிய அவயவ ஸ்வரூபமாயிருந்து மாதவனை ஆநந்திப்பிக்கிறவள்

உக்ஷீவியபவலீழ்

ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு இஷ்டமான தோழி அவளோடு ஸமாநமான குணங்களையுடையவள்

பெலீழ்

குணங்களினாலும் அழகாலும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறவள்

சுயுதவஹாழ்

ஸர்வேஸ்வரன் ஆஸ்நித ஸம்ரக்ஷணத்தில் ப்ரவர்த்திக்கும்போது அவர்கள் குற்றங்களைக்கண்டு வெறுக்குங் காலத்தில் அவ்வெறுப்பைப்போக்கி அந்தந்த காலத்துக்குத் தக்கபடி அவன் ஸந்தோக்சும்படி செய்கிறவள்

ஜாலவீழ்

ஸ்திரியைபதிக்கு நாயகியானவள் (அப்படிப்பட்ட)

உஹீம்பெலீழ்

பூமிதேவியை

உஜாழி

நமஸ்கரிக்கிறேன்.

ஸ்ரீணந்தஸ்திராணாஸ்திரிதவஸுமொவாஸு|

வாண லாஸிஸு லாஸிவஸுஸ்திரிவாஸு|

உஹீம்பெலீவீவிஷ்ணுவதீஜைஸு லாஸு|

வ்யகீரீரெநாநீஹவிஷாயஜாவஸு||

சுஜீதவ்யு
மொவாழ்
மொராணாழ்

மூணாழ்

சுவாழ்

பாணாழ்

வாழ்

உவாழ்

சுவாழ்

மொவாழ்

விஷ்வாழ்

சுஜீதவ்யு

புஷ்பாழ்

வாழ்

ஹவிஷா

யாழ்

மோகூதத்துக்கு

ரகூதையாமிருக்கிற

ஸ்ரவணநகூதத்துக்கு ஸ்வாமிநியான பூ

மிதேவியை

(ஜ்ஞானிகள்) கேட்கிறார்கள்

இவருடைய விஷயமான

பரிசுத்தமான

வாக்யம் (ஸ்தோத்ரத்தை)

கேட்கிறேன்

குணத்தினால் பெரியவளாயும்

பாகாசித்தனாகொண்டிருக்கிறவளாயும்

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்கு நாமகியாயும்

ஜ்வரம் முதலான ஸந்தாபங்களில்லாதவ

ளாயும்

என்விஷயத்தி லபிழுகையாமிருக்கிற

இந்த பூமிதேவியைக் குறித்து

(ப்ராணாகித) ஹவிஸ்ஸினால்

யாகம்செய்கிறேன்.

விதி.—இந்த பூமிதேவியே மோகூதத்தைக்கொடுத்து ரகூதிக்கிற வளென்று லோகத்தில் ப்ராஸித்தமாக எல்லாரும் காதினால் கேட்கிறார்கள். நானும் அந்த பரிசுத்தமான இவருடைய ஸம்பந்தமான வார்த்தைக் கேட்கிறேன். கோஷமில்லாதவளாய் குணத்தினால் பரிபூர்ணையான இந்த பூமிதேவியினிடத்தில் என்னுடைய ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கிறேன்.

விதி.—ஸ்ரவணநகூதரூபையாம் அவரவர்கள் செய்த கர்மானு குணமாக பலங்களைக் கொடுக்கிறவருமான இந்த பூமிநினைவைய கீர்த்தியை உலகத்திலெல்லாரும் கேட்கிறார்கள். நானும் கேட்கிறேன். துக்கமில்லாமலும், குணவதியாயும், எங்களிடத்தி லாபிழுகையத்தையுடையவளாய் இருக்கிற விஷ்ணுவுக்கு ரகூதணியையான இந்த பூமிதேவியைக் குறித்து நான்கள் யஜ்ஞம் செய்கிறேன்.

தெய்யாவிஷ்வாஸ்வாஸாபொவிவக்யுஜெ

சுவீஷ்வாஸாஸாபொவிவக்யுஜெ

தவொண்ணெதிசூவஹுஜோநா|

புண்ணுந் ஸ்ரோகஸ்யஜஜாநாயக்யுணகீ||

௧௫.

உருமாய:	பெரிய கீர்த்தியையுடைய
விஷ்ணு:	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவானவர்
உஹீழ்	பெரிய
புயிவீழ்	பூமியையும்
ஹிவழ்	ஸ்ர்வக்கத்தையும்
கனாகிஷ்ட	ஆகாசத்தையும்
தெயா	மூன்று ப்ரகாரமாக
விவக்யுஜெ	அக்ரமித்தார்
தக	அந்த விஷ்ணுவை
ஸ்ரோணா	ஸ்வணநகூத்தரத்துக்கு ஸ்வாமிநியான பூ
	மிதேவியானவள்
ஸ்ரவ:	கீர்த்தியை
ஹுஜோநா	ஆஸாப்பட்டவளாய்க்கொண்டு
யஜஜாநாய	(தன்னை) பூஜிக்கிறவனுக்கு
புண்ணு	பரிசுத்தமான
ஸ்ரோக்ய	கீர்த்தியை
க்யுணகீ	பண்ணுகிறவளாய்க்கொண்டு
ஹதி	அடைகிறாள்.

விதி.—ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு எந்த த்ரிவிக்ரமாவதாரமெடுத்து பூமி, ஆகாசம், ஸ்வர்க்கலோகம் என்கிற மூன்று லோகத்தையும் தன் திருவடிகளினாலளந்து லோகத்திலும் வேசத்திலும் பெரிய கீர்த்தியையுடையவனாய் ஸ்தோத்ரம் செய்யப்படுகிறாரோ? தன்னை யாராதாம் செய்கிறவர்களுக்கு உத்கமமான கீர்த்தியை யளிக்கிற பூமிதேவியே தன்னை யாஸ்ரஸித்தவர்களுக்கு லோகத்தை யபேக்ஷித்தவளாய் அந்த த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தைக் கிட்டிப் பார்த்திக்கிறாள். எம்பெருமான் ஸத்திநியிற்சென்று அஸ்ரிதர் விஷ்ணுமாதக் கான் யாசித்து ஆஸ்ரிதர்களுக்கு மோகூத்தைக் கொடுப்பிக்கிறாள் என்று காத்தபர்யம்.

வித்யாரண்ய பர்ஷ்யமும் விசிஷ்டடாத்தவத பர்ஷ்யத்தோடொத்திருக்கிறபடியினால் அதை வேறுக எழுதவில்லை.

ஸவ்யாவ்யாநம் ஹஸுஸகூம் ஸஸவணபூ.

ஸ்ரீரஹு.

நீளாஸ்கீதம்.

நீலாங்கெவீத் ஸ்ரணணஹ்வெடிமுணாஹி | வ்யுத
வதீஸவிதராபிவதெடுவயவூதீரணிராஸாநொகஸு | யு
வாழிஸாங் விஷுவதூயெவாராவெஸாநாஸஹ்வொபாஜெநா
தா | வ்யுஹஸ்திபூதாரிஸாநவாயுஸாநவாநாவாநாகஸி
நொமூணஹ் | விஷுஜெராவொயாஸுஸுயிவொகவெஸா
நாஜமதொவிஷுவதீ ||

சுஹஸ்

நான்

நீலாங்கெவீத்

நீளாதேவியை

ஸ்ரணஸ்

ரக்ஷகமாக

வ்யுதெடி

அடைகிறேன்

முணாஹி

(நீளாதேவியே ! எங்கள் விஷயத்தில்) ஹி

தோபதேசத்தைப் பண்ணும்

வஸிதா

ஜகத்காரணமான பகவானே !

ஸ்ரஸா

சேதனர்களை ஸம்ரக்ஷிக்கக்கூட வ்யாபி

த்திருக்கிற இந்த நீளாதேவி

வ்யுதவதீ

மெய்யை யுண்டுபண்ணுகிறவளாகவும்

ஸ்ரபிவதெடு

ப்ரபுத்வங்களோடு (சேர்க்கிறவளாகவும்)

வயவூதீ

பாலையுண்டுபண்ணுகிறவளாகவும்

ரணி

ப்ரீதியையுண்டுபண்ணுகிறவளாகவும்

நஃ

எங்கள் விஷயத்தில்

சுஸு

ஆகட்டும்

யா

எந்த நீளாதேவி

ஸாஸா

அபராதம் செய்தவர்களுக்கு இடங்கொடு

த்து ரக்ஷிக்கிறவர்களில்

யுவா

ப்ரதானமாயும் (ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில்)

அசஞ்சலையாயும்

விஷுவதீ

ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவுக்குப் பத்தியாயும்

சுவொஸா

குளிர்ந்த ஸ்வரூபையாயும்

சுஸு)	இந்த ஜகத்துக்கு
௦௮௦௮௮௮	நியாமகையாயும்
வஹஸு:	பலத்துக்கு
௦௮௦௮௮௮	நியாமகையாயும்
உ௦௮௮௮	மனஸ்ஸினால் பூஜிக்கப்பட்டவளாயுமிருக்
	கிறாளோ ?
ஹிவ:	ஸ்வர்க்கத்துக்கு
விஷ்ணு:	அவலம்பமாயும்
வ்யூயிவ்யூ:	பூமிக்கு
யரண:	ஆதாரமாயும்
சுஸு)	இந்த
ஜமத:	லோகத்துக்கு
௦௮௦௮௮௮	நியாமகையாயுமிருக்கிற அந்த நீளாதே
	வியும்
வ்யஹஸுதி:	ப்ருஹஸ்பதியும்
பாதஸு	விஷயவாயுவும்
வாயு:	ப்ராணவாயுவும்
வஸுவாநா:	சுசிப்பியாநிற்கிற வேறு வாயுக்களும்
ந:	எங்களை
சுஸிமுணஹு	அநுகரணிக்கட்டும்.

விசு.—நீளாதேவியைச் சரணமாக வடைகிறேன். அந்த நீளாதேவி எனக்கு இந்தலோகத்தி லநுபவிக்கவேண்டும் ஸுகங்களுக்கு ஸாதகமாக நெய் பால் முதலியவைகளின் ஸம்ருத்தியையும் ஸமஸ்தைச்வரயங்களோடு கூடிய லோகாதிபத்யத்தையும் கொடுத்து, அநந்தரத்தில் நிரதிசயமான மோக்ஷஸுகத்தையும் கொடுக்கட்டும். எங்களுக்காக ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத்தில் புருஷகாரத்தைப்பண்ணி எங்களை யங்கீகரித்தருள வேணும். ஆஸ்ரித ஸம்ரக்ஷணத்துக்காக ப்ரீதேவியூதேவி முதலியவர்களிருந்தாலும் அவர்களில் நீரே ப்ரதாநராயிருந்து ஆஸ்ரிதர் தோஷங்களைக் கொஞ்சமும் காட்டிக்கொடாமல் ரக்ஷிக்கிறீர். ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அத்யந்தம் ப்ரியையாகவும், நாங்களும்கூட ஆஸ்ரியிக்கும்படி ஸுமுகையாகவும், சேதநரபராதங்க

நீடுதொய்கழிய ழுலாவிடினெனுவவஹாஸரா | நீவாரமுக்கவ
தநீவீ தாஹாஸிர தநகபரீ | தஹாஸிவாயாப்யெ ப்ரபந்தா
தாவபவஹித : | ஸம்ப்ரஜாஸஸிவஸ்வஜ்ஜெஸாக்கர : வரம்ஸ
ராந் | இதிஷ்ஷ்வசெவணகாடிசொநமவாகு : ||

முன்னனுவாகத்தில் தலுவதிப்பையில் தியானிக்கப்படும் தேவதை நாராயணனென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த அனுவாகத்தில் எல்லா விதப்பகளிலும் சிவ சம்பு பரப்ரஹ்ம பாகுச்சிதி பரதத்வ பரமாத்மா முதலிப சப்ததங்களால் தியானிக்கப்படும் தேவதை சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அச்சப்தங்களுக்கும் நாராயணனே பொருளென்று சொல்லப்படுகிறது.

வஹுஸு - ஷ - ஆயிரம் தலைகளையுடையவனும், டெவஸு - விளங்குகிறவனும், விஸூஷஸு - எல்லாப்பொருள்களையும் பார்க்கிறவனும், விஸூஸஹஸு - எல்லாவற்றிற்கும் க்ஷேமத்தைச் செய்பவனும், விஸூஸு - எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆத்மாவானவனும், டெவஸு - அப்படி ஆத்மாவானவனும் அதின் தோஷங்களற்றவனும், சுக்ஷஸு - அழிவில்லாதவனும், வஸு - உயர்ந்தவனும், வஹுஸு - யஜமானனுமாயிருக்கிறவன், நாராயணஸு - நாராயணனே, விஸூதஸு - எல்லாவற்றிற்கு முயர்ந்தவனும், திஸு - உத்பத்தியில்லாதவனும், விஸூஸு - எல்லாப்பொருளுமாயிருக்கிறவனும், நாராயணஸு - (ஸமஸ்த ப்ராணிகளுக்கும்) ப்ராப்யமாயும் அந்த ப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகமாயுமிருக்கிறவனும், ஹஸு - மகாவிஷ்ணுவே. ஆனால் எல்லாப் பொருளும் நாராயணனாக எப்படிக்கூடுமெனில் மேல் சொல்லுகிறது, ஹஸு - இதை, விஸூஸு - ப்ராபஞ்சமானது, வஹுஸு - அந்த மகாபுருஷன்தான், திஸு - அவன் அந்தராத்மாவாகையினாலே, விஸூஸு - ப்ராபஞ்சமானது, உவஜீவதி - அவனையடைந்து ஜீவிக்கிறது, விஸூஸு - ப்ராபஞ்சத்திற்கு, வதிஸு - நாயகனும், சூதஸு - எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் நாயகனும், ஸாஸு - ஜனமரணமில்லாதவனும், ஸிஸு - சிவனென்று சொல்லப்பட்டவனும்,

சுவுயுத்யு - அடைந்தவர்களை நடுவவிடாதவனும், லஹாஜெய்யு -
 முத்தியமாக அறியத்தக்கவனும், விபூதாந்யு - எல்லாவற்றிற்கும்
 ஆத்மாவும், வராயண்யு - எல்லாவற்றிற்கும் கடையும், நாராயண்யு -
 நாராயணனே. வரஹ்யு - பரப்ரஹ்மமும், நாராயணஃ - நாரா-
 யணனே. வரஃ - உயர்ந்த, தக்யு - வாஸ்தவமான பொருளும், நாரா-
 யணஃ - நாராயணனே. வரஃ - உயர்ந்த, ஜெயாதிஃ - சோதியும்,
 நாராயணஃ - நாராயணனே. வரஃ - உயர்ந்த, சூதா - ஆத்மாவும்,
 நாராயணஃ - நாராயணனே. சுவிநு - இந்த, ஜமதி - உலகத்தில்,
 யல்கிவிசு - யாதாமொன்று, ஐயுதெ - காணப்படுகிறதோ; ஸூ-
 யதெவிவா - கேட்கவாவது படுகிறதோ; தசு - அந்த, ஸவ்யு -
 எல்லாப்பொருளையும், சுஹை - உள்ளும், வஹிஸு - வெளியிலும்,
 வ்யாவ - நிறைந்து, நாராயணஃ - நாராயணனுனவன், ஸூதிஃ -
 இருக்கிறான், சுமந்யு - அனந்தனென்கிற பெயரையுடையவனும்,
 சுவுய்யு - நாசமில்லாதவனும், சுவி - எல்லாச்சப்தங்களையும் உச்-
 சரிக்கிறவனும், வஹை - சமுத்திரத்தில் வஸிப்பவனும், விஸு-
 ஸவ்யு - ஸகலத்திற்கும் நன்மையை விளைக்கிறவனும், நாரா-
 யணஃ - நாராயணனே. நிஷு - கழுத்தின் மூலத்திற்கு, சுயஃ -
 கீழும், நாவ்யு - கொப்புகழுக்கு, உவரி - மேலும், வித்யு -
 கட்டை விரலளவில், வஹை - தாமரை மொக்கு
 ப்போன்ற, சுயாவ்யு - தலைகீழாக, ஹையுவாவி - ஹிருதய-
 மும், திஷு - இருக்கிறது, தசு - அந்த, ஹையு - ஹிருதயத்-
 தை, விஸு - உலகத்தினுத்தமாவான நாராயணனுக்கு, லஹு -
 பெரிதான, சுயதந்யு - இருப்பிடமாக, விஜாநீயசு - அறியவே-
 ண்டும், ஸுஹை - கொஞ்சம் மலர்ந்த தாமரை மொக்குக்-
 குச் சரிசமானமான அந்தஹிருதயமானது, வஹை - எக்காலத்தி-
 லும், விராஹி - நரம்புகளோடு, ஸூதி - தொங்குகிறது, தஸு -
 அந்த ஹிருதயத்தினுடைய, சுஹை - நடுவில், ஸூக்யு - நுட்பமான,
 ஸூக்யு - துவாரமானது, சுஹை - இருக்கிறது, தஸு - அந்த

ததுவாரத்தில், ஸவர்த்து - எல்லாவற்றிற்கும் ஈசனானவன், ப்ருதிஷ்
க்ய - இருக்கிறான். விஸ்வாதித்ய - எவ்விடத்திலும் பரவின ஜ்வாலையுடனும், விஸ்வகோபை - எல்லாவிடத்திலும் பரவியும், ஹோநு - பெரிதுமான, சுபி - சாடராக்கியானது, கஸ்ய - அந்த ஹிருதயத்தினுடைய, ஹெ - நடுவில், வத்யுத - இருக்கிறது, ஸதா - அந்த அகநியானது, சுஜா - அவிதாதாகவும், கவி - ஒலித்துக் கொண்டும், சூஹாஸ்ய - சாப்பிடப்பட்டதை, விஹஜநு - சுஹஸி - கருவியாவியெ - என்கிறபடியே முன்னுவிதமாகப் பிரித்துக்கொண்டு, சுபு - சாப்பிடப்பட்டதை முன்னுவிதான் சாப்பிடுகிறது. ஸு - தன்னுடைய, ஹெ - சரீரத்தை, சூவா - உலகஸ்ய - உள்ளங்கால் முதல் தலைவரைக்கும், ஸஹாவயதி - சூட்டையுண்டாக்குகிறது, கஸ்ய - அந்த அகநியினுடைய, ஹெ - நடுவில், சுஹயோ - மெல்லியதாயும் மேல் நோக்கினதாயும், வஹஸி - ஜ்வாலையானது, வு - இருக்கிறது. ஸு - கருவியுடைய, வு - கருத்த மேகத்தின் நடுவிலிருக்கிற, ஸு - ஒளியுடன்கூடிய, வு - மின்னல் கொடிபோலவும், ஸு - ராசுகவச - நெல் துணிபோல, து - மெல்லியதாகவும், ஸு - வயம்பிரகாசமாயும், து - சமானமில்லாததாகவும், ஸு - இருக்கிறது. கஸ்ய - அந்த, ஸு - அகநியினுடைய, ஹெ - நடுவில், வு - பரமாத்மாவானவன், வு - இருக்கிறான், ஸு - அந்தப் பரமாத்மாவானவன், ஸு - ப்ரஹ்மாவுக் கந்தர்யாமி; ஸு - அவன், ஸு - சிவனுக் கந்தர்யாமி; ஸு - அவன், ஸு - இந்திரனுக் கந்தர்யாமி; ஸு - அவன், சு - பாவமில்லாதவன்; ஸு - உயர்ந்தவன்; ஸு - கர்மததிக்கு வசப்படாதவன்.

ஐதந்ஸ்வத்யுபரஃஸ்ய ஹவாஸாஷம் க்ருஷ்ணவிஜயம் । ஊ
 யுரெகம்விரதவாக்ஷம் விஸ்வரதவாயதெவநிஃ । ஐதிஷ ஷ்ஷப்
 ரெதிராஷ்ரெதாநாவாக்ஷம் ॥

ஐத்ய - எல்லாவிடத்திலுமிருக்கிற, ஸாத்ய - விகாரமில்லாம
 லிருக்கிற, வரூபஹ - பரப்ரஹ்மமென்றும், வாரூபஹ - புருஷ
 னென்றும் சொல்லப்பட்ட, க்ஷுஷ்ணவிஜ்ஜ - மஞ்சளும் கறுப்பும்
 கலந்த வர்ணமான, ஹஸ்தரோக்ய - உயர்த்த விரியத்தோடுகூடிய,
 விரூபாக்ஷ - “தஸ்யுவிஜயதொநெதூராக்தஜஸுஜிஹவஸுஜிஹ
 ச | ஐக்ஷிணவஹூஸிஸுஜாஸவாசிந்தஹிநஸுநிஹ” - என்கிறபடி
 யே வெவ்வேறு குணமுள்ள கண்களையுடைய, விபூரூபாயவெவ்
 எல்லாப் பொருளின் உருவத்துடன் கூடிய பரமாத்மாவின் பொரு
 ட்டு, நஃ - நமஸ்கரிக்கிறேன்.

ப்ரதிபதத்தில் எழுதியிருக்கிற அர்த்தங்களே பாவ்யத்தில் அ
 னேகமாயிருக்கிறார்கள் - அங்குள்ள சிவவிசேஷங்கள் எழுதப்படுகி
 ன்றன. ஜகத்காரணமான வஸ்துவை மோக்ஷப்ராப்திக்காக உபாஸ
 நை செய்யவேண்டுமென்று சொல்லி அந்தந்த வித்யைகளில், சம்பு,
 இந்திரன், நாராயணன், அக்ஷரம். இந்தவிதமான சப்தங்களினால்
 உபாஸிக்க வேண்டியவஸ்துவைச் சொன்னபடியால் இவர்கள்
 ஜகத்துக்குக் காரணமானவர் யார்; யாரை உபாஸிக்கவேண்டும் என்
 றால், சம்புஇந்திரன் முதலிய சப்தங்களினால் சொல்லப் பட்டவன்
 நாராயணனே; அவனே ஜகத்துக்குக் காரணம்; அவனையே மோக்ஷ
 காமர்கள் உபாஸும் செய்யக்கடவர்கள், அந்தந்த வித்யைகளில்
 நாமாந்தரங்களினால் நாராயணனே ப்ரதிபாதிக் கப்பட்டான். என்
 னு இந்த அனுவாகத்தில் சொல்லுகிறது. நாராயணனை விச்வமெ
 ன்று சொல்லுகிறபடி யென்னெனில்; விச்வம் இவனால் ஸ்ருஷ்டி
 ப்பட்டு இவனால் ரக்ஷிதப் படுகிறபடியால் இவனை விச்வ மென்று
 சொல்லுகிறது. இவனேப்ரஹ்ம இத்திரன் முதலிய ஸகல தேவர்
 களுக்கும் காரணமாய் அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய், அவர்களுக்
 கும் பரமப்ராப்யஸ்யம் ப்ராபகனுமாயிருக்கிற படியால் இந்த ஸ்ரீமத்
 நாராயணனே ஸர்வோத்தம னென்றதாயிற்று.

நாராயணஸூக்தம் ஸமபூர்ணம்.

